

NICOLAE IONESCU-DUNĂRARU

TRASNETUL ZEILOR

Nicolae Ionescu-Dunărru

**TRĂSNETUL
ZEILOR**

Nicolae Ionescu-Dunărraru

**TRĂSNETUL
ZEILOR**

roman

*Editura Junimea
1983*

**„Dedic această carte luptătorilor
din batalionul 15 Vinători de
munte, alături de care am salu-
tat Ziua victoriei în munții împă-
durii ai Moraviei”.**

Coperta : GEORGE SCUTARU

CAPITOLUL I

Cînd și bariera a treia fu ridicată de un S. S.-ist garnisit cu o întreagă panoplie de armament (pistol automat, pistol, pumnal și grenade), Mercedesul impozant și negru ca un dric demară nervos pe alea cu criblură. După cinci minute ajunse în dreptul unui buncăr vopsit în culori de camuflaj și se opri în fața peronului de beton. De lîngă șofer coborî un ofițer superior din Luftwaffe care se grăbi să deschidă portiera din spate. Și în timp ce din buncăr se repezeau afară cîțiva ofițeri S. S.-iști, coborîră și pasagerii automobilului : doi civili însoțiți de generalul Werner Bahr. Fără să pară cît de cît jenați de prezența acestuia, ofițerii în uniformă neagră înșfăcă răservietele civililor și, mai înainte ca aceștia să poată schița un gest de împotrivire sau protest, începură să-i percheziționeze minuțios. Hainele și vestele fură descheiate cu dexteritate, iar buzunarele întoarse pe dos și golite la fel de rapid. Nici colonelul din Luftwaffe nu scăpă nepercheziționat.

Cel mai în vîrstă dintre civili își întoarse capul căutînd privirea generalului. Dar acesta evită o explicație — fie și mută — a incidentului ; părea că singurul lucru care îl preocupă era stabilitatea monoclului în orbita ochiului drept.

Odată percheziția isprăvită, civilii și colonelul fură invitați să intre. Cînd ușa blindată se închise în spatele lor, se aprinseră luminile și oaspeții constatară stupefiați că se află într-un hol somptuos și destul de mare. Un Standartenführer se apropie de general, care-i șopti cîteva cuvinte. Imediat, S. S.-istul făcu stînga-mprejur și ieși din hol urmat de Bahr. Civililor și aviatorului li se făcu semn să aștepte. Își orînduiră ținuta deranjată în timpul percheziției și după ce controlară conținutul servietelor, începură să privească cu oarecare interes holul ciudat, cu pereții acoperiți de tablouri reprezentînd războinici și valchirii. La un loc de onoare, flancat de tablourile unui markgraf din veacul al XV-lea și al unei valchirii — pictate prin secolul al XVIII-lea — trona portretul lui Hitler. Încadrată de o ramă bogat ornamentată, pinza îl reprezenta pe dictator într-o ținută alegorică, cu raglanul umflat de vîntul sugerat de norii întunecați și de fondul brun al peisajului. O dungă sîngerie străbătea cerul, ca și cum dincolo de orizont soarele fusese înlocuit cu un incendiu apocaliptic.

Civilul mai în vîrstă ar fi făcut probabil vreo remarcă, dar prezența celor patru uniforme negre îl determină să se abțină. Dealtfel, în aceeași clipă reapăru generalul împreună cu S. S.-istul.

— Bitte, meine Herren !

Generalul porni în frunte însoțit de Standartenführer ; în urma lor mergeau cei doi civili împreună cu aviatorul. S.S.-iștii din gardă îi întovărășeau asemenea unei escorte.

La capătul unui coridor, în latura unei uși masive din lemn sculptat era amplasată o mitralieră străjuită de alți doi S.S.-iști. Standartenführerul apăsă pe

un buton și ușa se deschise exact atît cît să poată trece un om. În afară de escortă, ceilalți se strecurară pe rînd în antecamera străjuită de o secretară în uniformă.

Fără să-i acorde vreo atenție, generalul deschise ușa capitonată și îi invită pe civili și pe colonel.

— Mein Führer, vi-i prezint pe domnii : profesor-doctor inginer Karl von Radnach, doctor-inginer Erwin Stolz și colonel-inginer Rudolf Beaumont.

Civilii se înclinară adînc, în timp ce aviatorul își pocni călcîiele și salută cu mîna :

— Heil, mein Führer !

Hitler stătea în picioare rezemat de o bibliotecă ieșită din atelierul unui ebenist din veacul al XVII-lea. Mîna stîngă — paralizată în urma ultimului atentat — și-o sprijinea pe unul din rafturile pline cu cărți legate în marochin. Privirea tulbure i se opri asupra colonelului și, mișcîndu-și buzele, întrebă aproape șoptit :

— Beaumont ? !

— Descind din hughenoții aduși în Germania de marele elector Frederick Wilhelm I, raportă aviatorul fără să iasă din înțepeneala poziției de drepti.

— Ah so !

Și dictatorul își mută privirea asupra celor doi civili.

De-abia atunci, inginerii îndrăzniră să revină la poziția verticală.

— Acești doi savanți, continuă Bahr, adevărați patrioți și membri credincioși ai partidului nostru, și-au pus toate cunoștințele și puterea de muncă în sprijinul victoriei finale a mării armate germane. După ani de cercetări trudnice, au realizat o armă

capabilă să doboare în câteva secunde un avion aflat la 12.000 de metri înălțime.

Hitler își descreți pentru o clipă fruntea îndreptându-și privirea spre von Radnach. La un semn al generalului, profesorul scoase din servietă câteva planuri și note dactilografiate.

Fruntea dictatorului se încreți la loc, amănunt pe care celălalt savant îl sesiză imediat. Își apucă colegul de braț și începu să explice grăbit dar convingător :

— Arma ideală, care își caută singură ținta, este acum o realitate ! Din fericire, se află în mâinile noastre și va servi glorioasei armate germane. În câteva cuvinte, mein Führer, secretul este următorul : am reușit să creăm și totodată să construim proiectilul reactiv cu autodirijare fonică. Lansat în direcția avionului, de îndată ce ajunge la 5—600 metri distanță de el, dispozitivul fonic captează zgomotul motoarelor și îndreaptă proiectilul spre sursă. Viteza supersonică îi permite să ajungă avionul în câteva secunde lovindu-l direct în motor. Aceasta este arma „Der Blitz den Göttern”¹, pe scurt : „ODIN” !

— Dar o putem folosi ? întrebă Hitler. Bănuiesc că dispozitivul de căutare și ghidare nu este prea simplu ; și nici proiectilul...

Generalul Bahr făcu doi pași înainte :

— Mein Führer, exemplarele construite până acum și pe care le-am experimentat cîntăresc circa 160 de kilograme. Dumnealor speră ca la producția de mare serie să îi reducă greutatea cu aproximativ 14-15 kilograme.

---

¹ Trăsnetul zellor (în lb. germană).

— L-ați experimentat ? tresări Hitler plin de speranță.

— Da, în sectorul bazei de lansare a rachetelor V-2 de lângă Peenemünde. În noaptea de 4 spre 5 octombrie, dintr-un val de peste o sută de bombardiere inamice am doborât 60 de avioane în mai puțin de zece minute ; celelalte s-au retras renunțând la îndeplinirea misiunii.

De data aceasta, emoția fostului caporal era atât de mare încît începu să monologheze plimbîndu-se agitat prin cameră.

— Kolossal ! Șaizeci de avioane doborîte în zece minute ! ! Proiectilul și avionul ! ! Cînd voi dispune de zece mii, o sută de mii de bucăți — la care voi adăuga și avionul reactiv Mc-163 — fortărețele zburătoare nu vor mai fi altceva decît sicrie zburătoare ! Cu ajutorul rachetelor V-1 și V-2 am să distrug Londra iar cu rachetele intercontinentale V-3, Moscova, New Yorkul și uzinele din Urali. Lipsiți de supremație în văzduh, anglo-americanii vor fi azvîrliți din Europa. Voi trimite în răsărit cele șaizeci de divizii din Franța și Italia. Tancurile rusești se vor împotmoli în Polonia...

Cuvîntul „tancuri“ pe care singur îl rostise, îi aminti însă că războiul se duce mai mult pe uscat, iar în privința opririi blindatelor sovietice și americane, perspectivele erau destul de sumbre.

— Un moment, continuă el așezîndu-se pe fotoliu ; împotriva tancurilor nu putem folosi această armă ?

Savanțil schimbară o privire între ei, apoi cu colonelul. După cîteva clipe, acesta se adresă fîhrerului :

— Din păcate, pînă acum, din lipsa unei linii tehnologice adecvate, nu am reușit să fabricăm decît 75 de rachete. Zece au fost folosite în timpul testelor de laborator și poligon, șaizeci de Peenemünde... Mai avem doar cinci exemplare. Transformarea rachetei tip sol-aer într-una tip sol-sol, cu încărcătură de proiectil antitanc, necesită studii și modificări importante. Deși am prevăzut și varianta anticar, încercările efectuate în poligon nu au fost concludente.

— Făceți-le să fie concludente ! ceru Hitler încruntîndu-se.

— Ar trebui experimentată și în condiții reale de luptă, adică pe front. Or, acest lucru comportă riscuri.

— Anume ?

— Transportul la destinație al armei și documentației ; eventualitatea unei ofensive inamice în sectorul respectiv, în timpul căreia instalația de lansare ar putea fi distrusă — dacă nu chiar capturată... Și cum, pentru o mai bună păstrare a secretului, planurile și documentația nu au duplicate...

Colonelul ar fi continuat să înșire alte cîteva zeci de motive întemeiate dacă privirea lui Hitler nu l-ar fi făcut să își înghită cuvintele.

— Riscuri ? Ofensive ? Nu vreau să știu ! „Odin“ va fi transportat imediat pe frontul de răsărit și nu îl veți aduce înapoi decît după ce va fi adaptat și pentru distrugerea tancurilor. Generale Bahr !

— Da, mein Führer !

— Te îngrijești personal de acest lucru. În termen de 24 de ore arma să ajungă pe front : după terminarea misiunii, să fie adusă înapoi tot cu avlonul. Voi doi, continuă el holbîndu-se amenințător la sa-

vanți, o veți însoți, iar dumneata, colonele, răspunzi cu capul de siguranța instalației și a lor. Înțeles ?

— Jawohl ! răspunseră militarii în timp ce savanții simțiră cum îi podidise o sudoare ca de gheață. Dar înainte de a se inclina în semn de supunere, Hitler părăsise biroul.

Colonelul Rudolf Beaumont privea pe fereastra dreptunghiulară a Junkersului. Nu prea avea ce vedea, întrucît pămîntul era înconjurat de umbra albastră a înserării ; doar sus, la înălțimi, cîțiva nori sidefii reflectau ultimele raze ale soarelui care dispăruse sub orizont. Zîmbea satisfăcut. După aproape o săptămînă de experimentări, calcule noi și modificări, arma „Odin“ dăduse rezultatele scontate ; lansate aproape orbește în direcția unei formații de blindate inamice, ultimele trei, din cele cinci proiectile reactive își aleseseră și loviseră țintele în mai puțin de zece secunde ; și asta, de la o distanță de aproximativ 3000 de metri. În contrast cu numele pe care îl purta, „Odin“ nu putea fi auzit datorită vitezei sale supersonice, astfel că inamicul nu îl putea detecta. Proiectilul perfora blindajul într-o fracțiune de secundă și exploda în interiorul tancului. Colosul de oțel se învîrtea pe loc, tresărea ca un pachiderm lovit de glonț apoi rămînea nemișcat. Singura urmă lăsată de fulgerul lui „Odin“, era un orificiu nu mai mare decît grosimea unui pumn de copil.

Acum, cele două Junkersuri cu care transportaseră instalația de lansare se întorceau la bază. Beaumont alesese un drum ocolit, pentru a deruta

o eventuală urmărire. După socotelile piloților, în jurul orei 20 trebuia să aterizeze pe un aeroport izolat din nordul Ungariei. A doua zi, după-amiază, își vor continua zborul spre Kissingen, în apropierea căruia se afla uzina-laborator. Conform calculelor estimate de cei doi savanți, prelucrarea planurilor adnotate și modificate precum și construirea liniei tehnologice de fabricație urmau să dureze vreo șaizeci de zile ; după aceasta, se putea trece la producerea în serie a armei „Odin“.

El, Rudolf Beaumont, era prea lucid pentru a crede în iluzia că atât „Odin“ cât și V-3 sau Mc-163 vor aduce Germaniei victoria închipuită de Hitler. Fiind militar și totodată om de știință, își dădea seama că de îndată ce folosirea lui „Odin“ va fi generalizată, numărul celor care vor cunoaște secretul va crește și bineînțeles, inamicul va reuși să afle despre ce e vorba. Cunoștea capacitatea savanților din țările inamice și putea paria că nu le va trebui prea mult timp pentru descoperirea... antidotului.

Cît îi privește pe cei doi inventatori, aceștia nu gîndeau chiar atât de departe ; satisfacția care le zugrăvea fețele era datorată unor cauze mult mai prozaice ; scăpaseră teferi din iadul frontului răsăritean și asta însemna mai mult decît nădăjduiseră. Pilotul anunțase prin interfon că se aflau deasupra Ungariei, așa că, se puteau considera scăpați.

Dar în aceeași clipă, prin difuzorul aflat deasupra capetelor lor, se auzi vocea pilotului :

— Sîntem atacați de două I. A. R.-uri !

Beaumont sări de la locul său, intră în cabina piloților și scrută prin ferestrele de plexiglas spațiul din jurul avionului. Unul din avioanele româ-

nești angajase lupta cu Messerschmidtul de escortă iar celălalt se pregătea să îi atace pe ei.

— Coboară cât mai jos, ceru el pilotului.

— E riscant ; dedesubt sînt dealuri cu înălțimi de cinci șase sute de metri.

— Menține-te la șapte sute.

Se adresa apoi telegrafistului :

— Comunică celui alt avion să procedeze la fel și să-și continue drumul, apoi anunță situația la „Centru“. Să ne urmărească pe traseu și să fie gata să trimită ajutoare în caz că vom fi nevoiți să aterizăm forțat.

Telegrafistul începu să transmită, iar el se întoar-se în cabina piloților.

— Șase sute nouăzeci metri altitudine, îi comunică pilotul.

— Bun, pe aici e destul de întuneric, constată colonelul. Viteza sa mare nu va permite vînătorului să se aventureze în apropierea dealurilor.

Nu aceasta era însă și părerea pilotului român care își năpusti avionul cu botul în jos, spre Junkers.

Trasoarele țîșniră întîlnindu-se într-unul din cele trei motoare. O trîmbă de fum albicios, citeva rateuri... și motorul se opri exact în clipa cînd I. A. R.-ul lua înălțime de la o distanță de numai cîteva zeci de metri.

— Încearcă să aterizezi ! strigă Beaumont la urechea acoperită cu cască a pilotului.

Cu fața șiroind de sudoare, acesta dădu din cap că a înțeles și începu manevrele necesare unei aterizări forțate pe un teren necunoscut. Singura șansă era să găsească o vale mai largă sau un podiș sterp.

Beaumont aştepta nerăbdător, în timp ce privea îngrijorat trîmba de fum albicios care rămînea în urma motorului lovit.

În sfîrşit, descoperind o văioagă între două dealuri pilotul execută un viraj şi, cu motoarele reduse la limită, începu să coboare, avînd grijă să comunice prin interfon :

— Puneţi-vă centurile !

Cînd simţi că roţile au atins solul, opri motorul din stînga pentru a evita răsucirea avionului. Dar după cîţiva metri, roţile întîlniră un obstacol ; trase maneta de gaze pînă la refuz, însă, cu un singur motor, Junkersul nu se putea dezlipi de sol. Singurul lucru pe care-l obţinu fu o sporire a vitezei de înaintare. Izbit de dîmburi şi agăţîndu-se de tufişuri, trenul de aterizare cedă. Avionul se prăbuşi cu burta de pămînt şi după cîţiva metri se opri cu botul într-un lăstăriş. În aceeaşi clipă intră în funcţiune şi extingtorul automat care înăbuşi începutul de incendiu la motorul avariat.

— E toată lumea teafără ? întrebă pilotul des-hămîndu-se din curele.

Echipajul şi pasagerii îi răspunseră pe rînd, după ce mai întîi îşi pipăiră capetele şi coastele. Nu era nimeni rănit.

— Unde sîntem ? întrebă Beaumont.

Pilotul desfăcu porthartul şi la lumina lămpii de avarie încercă să stabilească poziţia.

— Cam pe aici.

Colonelul arată cu degetul spre un cerculeţ de pe hartă :

— Ce sat e ?

— A-fra-meni, silabisi pilotul.

— „Aframeni“ ? ! ? Asta e nume românesc. Ai spus doar că sintem deasupra Ungariei !

— Sintem în regiunea ocupată de maghiari în 1940.

— Ah, so ! exclamă pilotul liniștindu-se.

Dar îi era scris să nu se bucure de prea multă liniște deoarece, cum deschise ușa avionului, rămase nemișcat. Dinspre răsărit îi ajunse la ureche bubuitul infundat al unei canonade. Aprecie distanța, estimînd-o cam în jur de zece-cincisprezece kilometri.

„Bun, mai am timp“ ! se încurajă el. Apoi se adresa celorlalți :

— Pînă la „Aframeni“ sînt circa zece kilometri. Eu, împreună cu domnii ingineri vom pleca după ajutoare ; trebuie să fie vreo unitate în sat, de la care să obținem o mașină. Pînă mă întorc eu, echipajul avionului va păzi lăzile cu piese. Nu permiteți nimănu-i să se apropie de avion dacă nu e însoțit de mine. Cunoașteți instrucțiunile ? !

— Da, domnule colonel.

Karl von Radnach aruncă o ultimă privire plină de îngrijorare spre avion.

— Domnilor, vă recomand cea mai mare atenție și grijă pentru lădițele însemnate cu runa „O“ și numerotate de la unu la trei. Conținutul lor este de o importanță inestimabilă.

După ce primi asigurări liniștitoare, colonelul plecă însoțit de cei doi savanți. Pilotul stinse luminile de avarie și scoțîndu-și pistolul se așeză în fața ușii.

— Dom' sergent, parcă s-a mișcat ceva în hardughia aia, raportă în șoaptă unul din cercetași.

Gradatul scrută întunericul încercînd să răzbată cu privirea pînă la silueta întunecată a avionului. După cîteva secunde de ascultare încordată, urechea prinse zvonul unor cuvinte nemţeşti. Îşi atinse tovarăşul cu cotul şi îi făcu semn să îl aştepte pe loc, apoi începu să se tîrască încet spre avion.

La rîndul său, soldatul îi înştiinţă pe ceilalţi trei membri ai patrulei despre intenţiile sergentului.

După vreo douăzeci de minute, acesta se întoarse tot atît de nevăzut şi neauzit ca la plecare.

— Pamfile, începu el în şoaptă, sînt trei, unul afară şi doi înăuntru ; păzesc avionul. Du-te şi raportează-i domnului sublocotenent că drumul spre pod e liber. Pînă vine dînsul cu plutonul, noi îi lichi-dăm pe ăştia.

Ostaşul dădu din cap în semn că a înţeles şi plecă tîrîş să execute ordinul.

După ce aprecie că s-a îndepărtat destul, sergentul sîsîi încet, îndemnîndu-şi tovarăşii să îl urmeze.

Pentru nişte vînători de munte experimentaţi — cum erau ei — parcurgerea pe nesimţite a unei distanţe de circa o sută de metri — cît îi despărţea de avionul doborît — nu prezenta dificultăţi. Trebuia doar să evite crengile uscate. Însă după vreo zece minute luna răsări de după un deal, poleind cu razele sale tabla avionului şi izgonind într-o oarecare măsură întunericul din jurul lui. Dar cercetaşii sergentului Pinzaru erau oameni care ştiau să se furişeze şi ziua, în amiaza mare, aşa că îşi continuară drumul, tirîndu-se pe sub umbra tufişurilor. Înconjurară avionul la o distanţă de numai zece metri şi, cînd ajunseră în apropierea lui, se opriră la adăpostul unui dîmb, nu departe de profundor.

Prin semne înțelese numai de cercetași, sergentul îi înștiință ce va face el și cum trebuie să acționeze ei, după care se tiră spre ușa avionului care apărea ca o pată neagră pe fuselajul ușor luminat de lună.

Pilotul ședea cu picioarele atârând în gol și cu pistolul în mână. Pînțaru îi vedea silueta masivă, care ocupa jumătate din spațiul ușii. Apucă o grenadă și îi scoase siguranța cu grijă, să nu facă zgomot. Cînd fu pregătit, scoase un țîrîit ca de greier mai bine hrănit.

De după dîmb, soldatul Neagu Stan își vîrî două degete în gură și îi trase un șuierat ca pe timpul cînd își chema dulăii în jurul turmei.

Pilotul sări jos și se lungi pe iarbă îndreptîndu-și pistolul în direcția de unde auzise șuieratul. În aceeași clipă, sergentul dădu drumul mînerului de amorzare ; numără trei secunde, se ridică într-un genunchi și aruncă grenada în direcția ușii.

Explozia se produse chiar în clipa cînd pătrunse în interiorul avionului, unde copilotul și telegrafistul se pregăteau să deschidă focul cu mitraliera de sub cupola de plexiglas.

Cînd ecoul bubuiturii se stinse, sergentul îi strigă pilotului rămas lungit sub ușa :

— *Hende hoch !*¹ Și imediat se rostogoli cîteva metri spre stînga.

În loc să se predea, hitleristul îndreptă țeava pistolului în direcția de unde venise... invitația și deschise foc. Nu apucă să tragă decît un cartuș ; o rafală izbucnită din automatul unuia dintre cercetași lămurî situația.

---

¹ Sus mîinile.

CAPITOLUL II

— Ce mai e nou la Berlin ?

Locotenent-colonelul Baumann nu se formaliză de intrarea neregulamentară a subalternului său, căpitanul Rolf Hawlischek. Îl așteaptă să se așeze pe scaunul de lângă birou și să-și aprindă țigara. De-abia atunci îi răspunde continuînd să privească pe ferastră :

— Nu s-a sfîrșit încă noaptea Sfîntului Bartolomeu ! Atîta doar că în locul hughenoșilor sînt uciși generalii și coloneii bănuți de legături cu complotiștii din iulie.

— M-am temut pentru dumneavoastră, mărturisii căpitanul cu sinceritate.

Baumann își întoarce privirea spre el și zîmbi amar :

— Nu sînt credincios, dar cînd m-am văzut în avionul care mă aducea înapoi, eram ispitit să spun de trei ori Tatăl nostru, deși n-am avut habar de cele ce trebuia să se întîmple la 20 iulie. Avem noroc, fidelitatea noastră nu e pusă la îndoială, încheie colonelul fără să își poată ascunde sentimentul de ușurare.

Mai vîrstnic — și deci mai sceptic în privința norocului — căpitanul Hawlischek bătu cu degetul în lemnul biroului. Apoi întrebă :

— Care a fost motivul convocării ?

— O poveste destul de încîlcită : Un avion Junkers a fost nevoit să aterizeze forțat în apropierea frontierei dintre România și Ungaria. Avea la bord cîteva subansambluri și planuri ale unei arme se-

crete. Și, trei pasageri : doi ingineri și un colonel... Beaumont, preciză Baumann răsfoind filele notesului. Acesta i-a urcat pe cei doi într-un avion trimis special de Berlin ; dar cînd să se înapoieze la epavă — după documentele alea — era prea târziu ; aceasta se afla în spatele liniilor inamice.

— Și ?

— Beaumont s-a sinucis. Hitler în persoană îl însărcinase cu siguranța armeei ; așa că...

Hawlischek simulează un fior :

— Numai pentru atîta te sperii, papă Rolf ? Întrebă Baumann încercînd să zîmbească.

De data aceasta, căpitanul se sperie de-a binelea :

— Nu cumva trebuie să preluăm noi cazul ?

— Doar un polițist experimentat ca dumneata putea fi atît de perspicace. Dacă în loc să fii austriac erai german din Reich, de mult ajungeai colonel, îl tachină Baumann.

— Nu prea îi invidiez pe colonei, în zilele acestea, îi replică Hawlischek.

— În situația noastră, de acum, nici căpitanii nu se pot considera în siguranță. Avem la dispoziție cinci zile — începînd de azi — pentru a expedia la Berlin o parte — cea mai importantă — din coletele rămase la bordul Junkersului. Se află în sectorul de luptă al corpului nostru de armată, la aproximativ zece kilometri de satul...

Locotenent-colonelul își consultă din nou notesul :

— Satul... „Aframeni“, ocupat de români. O. K. W.-ul¹ a considerat normal ca serviciul de informații al corpului 21 de armată să colaboreze

---

¹ O.K.W. — Ober Kommando Wehrmacht = Înaltul comandament al Wehrmachtului.

în problema asta cu serviciile secrete ale S. S.-ului.
Ce zici, papă ?

Dar căpitanul continua să-l privească într-un fel care îi dădea de înțeles că nu pricepe încă nimic.

— Din fericire, continuă Baumann, în sectorul inamic Abwehrul dispune de un agent : agentul 24-W-38, preciză el după ce își consultă iarăși însemnările. Vom intra în legătură cu el și îi vom da tot concursul. Asta e !

★

★

★

Plutonierul major Amăruță Iordan tocmai isprăvise cîntărirea cărnii ce urma să fie pusă în cazanul soldaților din serviciile de spate ale comandamentului diviziei, cînd un ostaș îl anunță că cineva dorește să-i vorbească.

— Cine, mă ? întrebă el ștergîndu-și mîinile.

— Un domn elev-sergent. V-așteaptă în spatele magaziei.

Amăruță ridică din umeri, ca omul care nu reușește să-și amintească de un lucru lipsit de importanță, apoi se îndreptă spre magazie.

— Cu mine ai treabă ?

Sergentul se prezentă cu aerul de ușoară persiflare cu care teteriștii se adresau subofițerilor :

— Să trăiți, domnule plutonier major, sint sergentul t. r. Caloianu Ovidiu din regimentul 6 vînători.

— Si ce dorești ?

— Să mă ascultați cîteva minute.

— Dă-i drumul, dar pe scurt.

— Domnule plutonier major Amăruță, la vreo zece kilometri de Avrămeni, se află epava unui Jun-

kers. Va trebui ca mâine, să luați din el trei lădițe pe care să le expediați poimâine dimineață regimentului meu. Atita tot !

Majorul clipi din ochi șovăind între nedumerire și indignare. Optă pentru a doua.

— Sergentule, nu primesc ordine decât de la sublocotenent în sus. Asta ar fi prima ! A doua : Nici avionul, nici lădițele alea nu mă interesează. Dumneata, nici atât ; asta e a treia.

Dar tonul arțăgos nu îl intimidă pe teterist :

— De acord cu a treia. Cît privește celelalte obiecțiuni... cred că ne vom înțelege pînă la urmă. Să zicem... cincizeci de mii. Jumătate acum, restul... după expedierea lădițelor.

Amăruță se congestionă la față ca și cum ar fi fost amenințat de o apoplexie iminentă :

— C... cum îndrăznești, mizerabile ?

Și se întoarce cu intenția de a chema pe cineva. Dar sergentul îl apucă de braț.

— Un moment ! Cunoști asta ?

Scoase din buzunar un obiect nichelat și îl plimbă ostentativ prin fața ochilor majorului.

Deconcertat, acesta răspunse bilbiindu-se :

— E... e un clește pentru scos dinți.

— Și nu îți amintește de pogromul de la Iași ?

Chipul plutonierului trecu de la roșu la galben. Încercă să nege, dar din privirea plină de siguranță a teteristului înțelese că s-ar fi ostenit degeaba.

— În... în sfîrșit, am fost acolo. Dar n-am omorît pe nimeni ! Hitleriștii au făcut-o ! Și legionarii...

— Dumneata te-ai mulțumit să jefuiești cadavrele. Și fiindcă ceasurile și inelele le luaseră S.S.-iștii, ai făcut rost la repezeală de asta — îi arăta

iar cleștele — și ai început să faci extracții. Bineînțeles că te interesau numai dinții de aur. După ce vei fi confruntat cu bijutierul Bazarian din Iași, îți va fi greu să dovedești că nu ai participat direct la masacru.

— Dar... ăsta... cleștele, cum a ajuns la dumneata ?

— Te-am văzut când l-ai aruncat printre liniile de cale ferată. Cum nu mă puteam dumiri la ce i-ar folosi o asemenea sculă unui plutonier de administrație, am cercetat cadavrele. Restul... nu prezintă importanță pentru dumneata. Cel puțin pentru moment, încheie sergentul rînjind.

Fostul „dentist“ se transformase din major îndrăcit în recrut speriat.

— Și... ce trebuie să fac ?

— Nimic complicat sau periculos. Mîine, cînd aduci pîinea de la manutanța din Corbeni, faci un ocol pe la avionul doborît și iei lădițele. Vei găsi patru ; au pe ele lipite niște etichete de sardele „Robert“. Intr-una — e însemnată cu o cruciuliță — sînt chiar cutii de sardele, asta pentru cazul cînd cineva va fi curios și-ți va cere să-i arăți conținutul.

— După aceea ?

Sergentul privi în jur, apoi, luînd o ținută oarecum respectuoasă, îi răspunse :

— Să mergem spre grajduri, pînă ajungem, vă explic amănuntele.

★

★

★

Căruța încărcată cu pîine părăsea satul păcănind șoseaua asfaltată. Vizitiul, un soldat din leaturile mai vechi, apucase hățurile cu o singură mînă ; în

cealaltă ținea un codru de pîine caldă din care mușca alene, ca omul care mănîncă mai mult de poftă decît de foame. Însoțitorul său, plutonierul major Amăruță, privi îngrijorat mai întîi spre cerul senin apoi în lungul șoselei aglomerată de tancuri, mașini și trupe.

— Măi Marine !

-- Ordonăți.

— Eu aș zice s-o luăm pe drumul ăla de căruțe, care duce spre Avrămeni.

— E cu ocol, dom' major.

— O fi, dar e mai sănătos. Să nu ne pomenim cu aviația nemților. Nu vezi ce îmbulzeală e pe aici ?

Soldatul puse pîinea pe genunchi și apucă hățurile cu amîndouă mîinile :

— Hai, zmeulenii tatii.

După vreun ceas de mers agale, cînd în suiș, cînd în coboriș, căruța intră în valea unui pîriu care curgea paralel cu drumul prăfuit. Cînd ajunse aproape de Junkersul doborît, majorul îl atinse cu cotul pe soldat.

— Oprește oleacă.

— Pîrruu, flăcăii tatii !

— Amorții de tot ; îmi sună oasele de atîta zdruncinătură, se scuză Amăruță.

— Tot pe șosea era mai bine, comentă soldatul.

Dar majorul nu îi răspunse ; părea preocupat de epavă.

— De cînd o fi ăsta aici ?

Marin coborîse și el ; după ce mîngîie caii pe bot și îi trase de urechi, se apropie de avion.

— Nu de mult, încă nu s-au uscat crăcile rupte, constată el cercetînd lăstărișul în care se proptise trimotorul.

După ce îi dădu un ocol, Amăruță se opri în dreptul ușii :

— Oare o mai fi ceva înăuntru ? Cu avioanele astea, nemții cărau și alimentele mai de soi.

Dar soldatul era sceptic :

— De unde să mai fie ? Au trecut alții înaintea noastră, adăugă el. Și arată cu capul spre un mormânt proaspăt, străjuit de trei cruci.

Majorul silabisî numele nemțești, scrise cu creion chimic, după care, revenind la avion, se săltă anevoie pînă reuși să pună un genunchi în pragul ușii.

Explozia grenadei produsese destulă harababură, dar urmînd explicațiile teteristului, găsi cu ușurință locul unde acesta ascunsese lădițele. Le transportă pe rînd la ușă apoi îl strigă pe soldat :

— Ei Marine, te temeai că n-a mai rămas nimic ! Cine caută găsește.

Marin cercetă „captura” cu o privire neîncrezătoare.

— Să nu fie niscăi nemțării d-alea, să sărim în aer, comentă el.

Amăruță îi arată etichetele :

— Ești prost mă, nu vezi că-s pline cu sardele ?

— Hîm !

— Sardele „Robert”, franțuzești. Astea-s delicatese de lux ; se împărțeau numai ofițerilor superiori.

— Și cum de nu le găsiră ăilalți, de fură înaintea noastră ?

— Erau vîrîte sub niște cutii de benzi de mitralieră. Norocul mi-a îndreptat pașii într-acolo. Ia să desfacem una, propuse majorul. Dă baioneta încoace.

Soldatul se supuse dar, prevăzător, se adăposti în spatele căruței. Văzînd însă că nu se întimplă nimic — nici la desfăcutul lăzii și nici atunci cînd Amăruță începu să răsucească cheița unei cutii — se apropie și el.

— Adă și o piine, fi strigă majorul și în așteptare, își linse uleiul scurs pe degete.

După vreo jumătate de ceas, se aflau din nou pe drum. Caii, mai odihniți acuma, zoreau pe drumul plin de hîrtoape, deranjînd digestia majorului.

— Marine !

— Ordonăți !

— Să nu afle nici vîntul, nici pămîntul, de sardelele astea, că rămînem mofluji.

— Dar ce păcatele mele o să facem cu atîtea ?

— Le vînd ofițerilor. Vreo zece cutii i le trimit domnului general, așa... cadou. Am să-i spun că e și din partea ta, preciză Amăruță.

— Să trăiți și vă mulțumesc.

— N-ai pentru ce !

Apoi majorul își scoase portofelul și întorcîndu-se cu spatele, numără cîteva hîrtii de o mie.

— Măi Marine, eu nu prea știu cînd și cu cît oi vinde sardelele astea. Așa că ține 5000 de lei, partea ta și să nu mai vorbim de ele.

Nedumerit de o asemenea filotimie, soldatul ră-măsese cu banii în mînă dar își reveni repede și se grăbi să-i vire în buzunar fără a-i mai număra.

— Să trăiți și să vă dea ăl de sus sănătate !

Dar îi era scris să mai aibă un motiv de nedumerire. Amăruță scotoci pe sub pîini și scoțînd din lădiță vreo opt cutii, i le puse în brațe.

— Astea-s pentru tine. Să le măninci ori să le dăruiești ăloră de care ai nevoie.

Soldatul le ascunse în sacul cu ovăz.

— Ba nici una, nici alta, dom' major. Le păstrez, să le duc copiilor. De-oî scăpa cu zile, adăugă el. Apoi, ridicînd biciul, îndemnă caii : Dii, zmeulenii tatii !

În dimineata următoare, Amăruță constată cu ne liniște că, în camioneta regimentului 6, se aflau numai sublocotenentul Dădirlat Ștefan — popotarul — și caporalul Melinte, șoferul, de la care ceru lămuriri :

— Sergentul Caloianu n-a venit ?

— Nu dom' major. Dar a zis să-mi dați mie fasolea care i-ați promis-o ieri.

— Dar pentru mine nu ți-a dat nimic ?

— Nu. A zis că o să treacă dînsul mai pe seară pe la dumneavoastră.

Cum însă majorul nu era omul care să dea vrabia din mină înainte de a fi înhățat cioara de pe gard, luă hotărîrea să trimită numai două lădițe. Și aduse sacul cu fasole după ce scoase una din ele.

„P-a treia nu i-o dau decît după ce îmi numără în palmă toți banii“, își spuse el în gînd.

Restul zilei se scurse aidoma celorlalte ; cu alergătură între cancelarie și magazii, cu certuri cu subofițerii nemulțumiți de felul cum ținea popota... Furierii îl învinuiau că aduce mărfuri proaste — Amăruță ținea și cantina — pe care le vinde însă scump...

„Off, numai major să nu fii !“ se văită el pe la vreo zece seara cînd, după ce isprăvi socotelile din registre, părăsi cancelaria.

Satul era cufundat în întuneric, iar pe străzi nu circula nimeni. După ce răspunse cu parola somației patrulelor întâlnite, Amăruță o coti pe una din ulițele secundare, unde își avea „cvartirul“.

— Dom' major, numai o clipă !

Vocea, deși șoptită, avea totuși un ton energic. Amăruță tresări și iscodi întunericul.

— Sînt eu, sergentul Caloianu.

— Uff ! Da' bine, bre omule, asta-i oră de întâlnire ? La nici douăzeci de kilometri de linia frontului ? îl dojeni el pe teterist.

— Dumneata m-ai obligat. Ai trimis numai două lădițe.

Deși era sigur că prin întuneric sergentul nu îi vede fața, majorul zîmbi mîeros :

— Și n-am făcut bine ? Am auzit că mașina aia a dat peste o mină și a luat foc. Așa, cel puțin, ți-a rămas o lădiță.

Bineînțeles că n-ar fi pariat nici măcar cu o ceapă degerată contra unei legături de praz că va fi crezut, așteptă însă reacția celuiilalt.

— Mda, ai fost bine inspirat, recunosc teteristul. Unde-i lădița ?

— La mine, la cvartir. Știi, prin magazie mai umblă și alții...

— Ad-o încoace, te aștept aici.

— Bani ? îi ai ? Întrebă prevăzător majorul.

În loc de răspuns, Caloianu se bătu cu palma peste buzunarul vestonului.

După vreo zece minute, Amăruță se înapoie cu lădița la subsuoară.

— Întîi banii !

Sergentul scoase din buzunar un teanc de bancnote.

— Numără-i !

Majorul apucă banii cu amîndouă mîinile în timp ce slăbi strînsoarea cotului pentru ca teteristul să poată apuca lădița. Se întoarse cu fața în umbra gardului și aprinzînd o lanternă cu lumină albastră, începu să numere bancnotele...

În zorii zilei, o patrulă descoperi cadavrul majorului ; fusese înjunghiat cu un pumnal nemțesc.

După cercetări, care nu aduseră nici o lumină, căpitanul Mateescu de la biroul 2, puse singura concluzie plauzibilă : „Plutonierul major Amăruță Iordan a fost ucis de un soldat inamic rătăcit în spatele liniilor noastre, pentru a-l deposeda de acte“.

Se transmisese tuturor unităților ordinul de a legitima pe toți suspectii — civili sau militari — și să îl aresteze imediat pe posesorul legitimației cu numele de Amăruță V. Iordan.

CAPITOLUL III

— Căpitane Hawlischek, mă tem că Berlinul nu va fi prea încîntat primind numai două lădițe.

Și pe bună dreptate, locotenent-colonelul Baumann avea destule motive să creadă că așa se va întîmpla. Obersturmführerul dr. Eibl, — atașat al S. S.-ului pe lingă O. K. W. —, care îi încredințase misiunea, fusese cit se poate de categoric atunci cînd îi ordonase recuperarea tuturor lădițelor însemnate cu runa „O“. Dar, vorba lui Hawlischek :

— De unde trei, dacă au fost numai două ? Avionul se afla de cinci zile în spatele liniilor inamice. Și în asemenea împrejurări, oricine trece pe lângă el își încercă norocul. Să presupunem că un soldat a fost ispitit de una din lădițe închipuindu-și-o plină cu bunătăți ! Negăsind altceva decît niște obiecte necunoscute, a aruncat-o, ori — și aici Hawlischek bătu în lemn — a predat-o comandanților săi. Ar face bine cei de la Berlin, să se mulțumească — și să ne mulțumească — și pentru cele două.

— Argumentele dumitale nu prea rezistă ; agentul ne-a comunicat că la bordul Junkersului se aflau toate trei, îi aminti Baumann.

Căpitanul zîmbi cu subînțeles :

— Ne-a comunicat nouă, nu lui Eibl. Oricum, domnule colonel, trebuie să recunoaștem că atît agentul Abwehrului cît și Kommandoul nostru au făcut treabă bună.

— Da, nu se poate nega. Un lucru nu pricep : agentul ăla e român ; ce îl determină să lucreze pentru noi ?

— M-am informat eu ; Abwehrul l-a recrutat prin 1938 ; era student la Köln. Nu i-a fost prea greu, fiindcă era legionar. Norocul Abwehrului — și ghinionul nostru — a fost că avionul cu piesele „Odiné“ s-a aflat în apropierea zonei ocupată de unitatea lui. Dar nici eu nu pricep un lucru : ce dracu înseamnă 24-W-38 ?

— Nu-i greu de înțeles ; primul număr indică matricola lui, litera : locul ocupat în ierarhia spionilor. Adică : cu „Z“ sînt însemnați marii specialiști — organizatorii de rețele internaționale, litera „Y“ îi desemnează pe spionii de primă categorie ; vin

apoi maștri spioni, notați cu „X” ; spionii obișnuiți — ca în cazul omului nostru — cu „W” ; urmează agenții ocazionali — „V” și la urmă... plevușca : „U”, „T” și așa mai departe. Ultimul număr — 38 — arată anul când a fost recrutat. Nimic mai simplu !

— După isprava asta, eu i-aș acorda gradul „X”, acestui agent, își mărturisi admirația Hawlischek.

Se auziră câteva bătăi în ușă și un telegrafist intră ținând în mână o hîrtiuță.

— Domnule colonel, un mesaj de la Berlin.

După ce îl expedie pe soldat, Baumann își puse ochelarii dar după câteva secunde și-i scoase făcînd o grimasă de nemulțumire.

— Citește și dumneata, papă Rolf.

— „O. K. W.-ul este complet nemulțumit de rezultatul operațiunii. Recuperăți și expediați imediat „Odin-3”. Răspundeți integral de rezultat, Eibl”. Cum vine asta, integral ?

— Probabil se referă la integritatea noastră corporală, îi răspunse Baumann. Și ca să fie mai explicit, tăie aerul cu palma, în dreptul gîtului.

Hawlischek își pipăi îngrijorat cei trei centimetri de grăsime, care făceau legătura capului cu umerii.

— Am tot respectul pentru dumneavoastră germanii din Reich dar, din respect pentru adevăr, domnule colonel, trebuie să vă spun care a fost și este cauza de pe urma căreia vom pierde și acest război : nu aveți simțul măsurii ! Paradoxal pentru un popor de oameni atît de metodici. Păcat ! încheie el arborînd un regret de circumstanță.

Baumann, ridică din umeri în semn că... n-ai ce-i face, asta e situația. Discuția.. filosofică fu întreruptă

de intrarea telegrafistului care îi înmînă lui Rolf un mesaj cifrat.

— Pentru dumneavoastră, domnule căpitan.

— Poți pleca, îl concedie acesta în timp ce își potrivea ochelarii pe nas

După ce descifără textul, se adresează satisfăcut superiorului său :

— Se pare că acest 24-W-38 va reuși să scoată Reichul din incurcătură — și pe noi odată cu el.

Locotenent-colonelul se apropie curios.

— „Recuperat Odin-3. Comunicați modalitatea expedierii, 24-W-38“. Fantastic ! murmură colonelul. Omul acesta merită o recompensă

— M-am gîndit și eu la același lucru. Îi vom cere să aducă personal drăcia aia de „Odin“. Asta îi va mări zelul ; știe că după război se vor răscoli mai adînc faptele legionarilor. Și cum el are cam multe la activ, ar fi fericit să se poată afla la cît mai multe mij de kilometri vest de București.

— Perfect ! Promite-i orice, chiar și un pașaport pentru America de Sud. Numai să ne aducă obiectul. Pe urmă, vom vedea, încheie Baumann zimbînd cu înțeles.

Hawlschek își puse cascheta și se pregăti de plecare :

— Voi lua legătura cu el. Și dacă nici de data aceasta cei de la Berlin nu vor fi mulțumiți, am să regret că mi-am părăsit modesta mea secție de poliție din Viena, Kaiser Maximilianstrasse 22—24.

Consfătuirea cu comandanții de batalioane se terminase de cîteva minute. În biroul colonelului

Dumbrăveanu Procopie, comandantul regimentului 6 Vinători de munte¹, rămăseseră numai colaboratorii săi apropiați.

— Și cum s-a întâmplat? Dați-mi amănunte, ceru colonelul oprindu-și privirea pe fața pămîntie a maiorului Vasiliu N. Vasile, șeful biroului operațiunii.

— Domnule colonel, căpitanul Laureescu a fost la fața locului...

— Cheamă-l încoace !

După două minute, ofițerul cu contrainformațiile dădea raportul :

— ... Din ordinul domnului maior Vasiliu, m-am deplasat imediat la locul... accidentului. Autofurgoneta era răsturnată în șanțul șoselei, la marginea pădurii. Încă mai fumega cînd am ajuns eu. Cadavrele, și aici căpitanul nu își putu reține un fior, erau carbonizate. I-am putut recunoaște doar după locul ocupat și unele obiecte personale care nu au ars complet. Acestea sînt, adăugă el, punînd pe masă o legăturică făcută dintr-o batistă cazonă.

Ofițerii se apropiară impresionați. În mijlocul bastei se afla un pistol cu patul distrus de explozia cartușelor încinse, un ceas de mîină pe jumătate topit și o medalie „Virtutea militară” în aceeași stare.

— Medalia e a caporalului Melinte ; mai ținea încă mîinile încheștate pe volan.

Ofițerii priveau înnegurați spre obiectele neînsuflețite, ca și stăpînii lor.

---

¹ Autorul dorește să precizeze că pe frontul antihitlerist, organizarea marilor unități române era cu totul alta decît aceea arătată mai sus. Regimentul 6 Vinători de munte este o denumire de circumstanță.

— În sfârșit, rupse colonelul tăcerea, ce ai constatat ?

— Cauzele pot fi două : o mină rămasă nedepistată sau un proiectil rătăcit care a căzut în apropierea vechicului, azvirlindu-l în șanț unde a luat foc. Martori oculari... chiar dacă au fost nu sînt încă cunoscuți. De asemenea, au ars și alimentele, preciză ofițerul.

Colonelul arată spre obiectele de pe batistă :

— Cu... oamenii ce ai făcut ?

— I-am adus aici, la biserică din sat.

Comandantul se ridică de la birou și după ce mai aruncă o privire spre batista afumată, rosti resemnat :

— E război, domnilor. Oricare dintre noi poate avea același sfârșit.

— Trebuie să anunțăm familiile, interveni șeful statului major, locotenent-colonelul Mișcescu Alexandru.

— Desigur încuviință colonelul. Unde e căpitanul preot ?

— L-am anunțat eu, raportă căpitanul. Se va ocupa dînsul de cele de cuviință.

Colonelul arată apoi spre obiectele de pe batistă :

— Să fie trimise la partea sedentară, le vom păstra pentru muzeul tradițiilor de luptă ale regimentului.

Și pentru că una din prevederile regulamentului de luptă cere ca în nici o împrejurare o unitate, subunitate sau serviciu să nu rămînă fără comandant sau șef, abordă problema numirii unui nou responsabil al popotei ofițerilor din comandament și al popotelor de la batalioane.

Treaba nu era deloc ușoară ; ofițerii... bob numărat. De la batalioane nici vorbă nu putea fi să smulgă pe cineva. Din rindul ofițerilor din comandament ? Pe cine ? Fiecare cu specialitatea lui ; nu era îngăduit ca unul dintre servicii să funcționeze defectuos din cauză că ofițerul respectiv e plecat după... cartofi sau bulion !

— Domnilor, trebuie totuși să hotărîm, insistă colonelul după ce ascultă motivările celor de față. Că doar n-o să trimitem ordonanțele cu sufertașul la cazanul trupei ? Vor crede ostașii că mîncăm din rația lor, se temu el bazat pe experiența celor peste treizeci de ani de ostășie.

În momentul cînd nodul gordian părea mai de nedelegat, plantonul de la ușă anunță pocnind din călcîie :

— Să trăiți domnule colonel ; e afară un dom' locotenent care vrea să vă vorbească. Nu-i de la noi, preciză ostașul.

Colonelul făcu un semn de om plictisit :

— Să între.

Plantonul deschise ușa scundă și cadrul ei se umplu pe mai puțin de trei sferturi în înălțime dar complet în lățime cu silueta rotoseie a unui ofițer cam de vreo patruzeci de ani.

Acesta păși tirindu-și anevoie bocancii de schior și căutînd cu privirea pe colonel, se îndreptă spre el bătînd cu stîngăcie pașii de defilare regulamentari. Cînd ajunse la doi metri de comandant, se opri într-o poziție de drepti destul de aproximativă și salută cu nesiguranța unui recrutar în prima zi de cazarmă.

— Domnule colonel, am onoarea să mă prezint :

locotenent în rezervă Blindu Napoleon. Repartizat la unitatea ce cu onoare comandați.

Dacă prima impresie, după ce a intrat în sală, provocase doar zimbete ironice, „potriveala“ dintre nume și prenume — și mai ales dintre acesta și înfățișarea noului camarad — era de-a dreptul comică. Dar din considerente de respect pentru onoarea corpului, ofițerii încercară să-și ascundă zimbetele în spatele beretelor sau caschetelor, ori pur și simplu, întorcându-se cu fața spre perete.

Numai colonelul rămase impasibil și, cu mina întinsă, aștepta ca locotenentul să-i înmîneze ordinul de serviciu.

După căutări infrigurate prin toate buzunarele, ordinul fu descoperit în portofel, între fotografiile soției și ale copiilor.

— Pofțiți, domnule colonel, exclamă omul ușurat ca de o mare povară. La gândul că le-ar fi pierdut, își simțise cămașa transformată în sugativă.

Colonelul citi ordinul, îl înmînă căpitanului Lapedatu, șeful adjutanturii. Apoi, conform tradiției, strînse mina noului venit, după care îl prezintă celorlalți ofițeri :

— Domnilor, vi-l prezint pe domnul locotenent Blindu Napoleon. Se întoarce către căpitanul Lapedatu și adăugă : Rămîne în comandament și preia popota !

Auzind ce îl așteaptă, omonimul marelui strateg încercă să-și compună o figură cît mai marțială și se adresează colonelului cu un ton de om jignit :

— Domnule colonel, permiteți-mi să raportez. Eu nu sînt ofițer de administrație ; sînt vînător, combatant..

Maiorul intendent Teodoru facu un pas înainte și, venindu-i în stînga, îi replică ascutit :

— Domnule locotenent, aici toți sintem combatanți !

— M-ați înțeles greșit, domnule maior, se apără locotenentul simțind că îl năpădesc iar sudorile. Am spus că sint combatant în sensul că nu mă pricep la rații, alimente și alte socoteli gospodărești pe care un popotar trebuie să le stăpînească. Eu, domnule colonel, am fost trimis pe front la cererea mea. Am considerat că nu am voie să stau deoparte acum, cînd trebuie să ne eliberăm țara.

Colonelul îl ascultă cu răbdare, apoi zîmbi imperceptibil :

— Ce promoție sînteți ?

— Promoția 1928, școala de ofițeri rezerviști de infanterie.

— Ofițer vechi, comentă căpitanul Lapedatu stîrbind hazul tuturor.

Comandantul ceru liniște :

— Domnilor ! Apoi continuă chestionarea : Cîte concentrări ați făcut de atunci ?

— Trei : în 1932 și 1936, cîte o lună ; în 1940, două luni.

— La ce unități ?

— Primele la regimentul 5 Vinători, a treia la Comandamentul corpului III teritorial.

Maiorul intendent își ciuli urechile și îl privi mai cu atenție.

— La comandamentul corpului ? se miră colonelul. Și ce ați făcut acolo ?

— Am făcut parte din comisia care a anchetat fraudele de la serviciul intendenței. Atunci am fost și avansat.

— Interesant, comentă colonelul zîmbind către maiorul Teodoru.

Acesta însă închise ochii asemenea omului care își amintește pe neașteptate de ceva și imediat se retrase spre grupul ofițerilor care priveau scena fumînd lîngă fereastra deschisă.

— Vă pricepeți deci la... anchete, continuă colonelul.

— Am absolvit Academia de înalte științe comerciale. Sint — adică am fost pînă luna trecută — expert contabil în corpul de revizori din Ministerul de finanțe.

Colonelul dădu din cap a înțelegere.

— Se pare că din punct de vedere profesional sînteți un element valoros. Din păcate, domnule locotenent, eu, care am răspunderea unui regiment format din cîteva mii de oameni, sint obligat să apreciez ofițerii în funcție de aptitudinile și pregătirea lor militară. Ba chiar și fizică, preciză el măsurînd cu privirea burta de majur bătrîn a locotenentului. Nu pot, continuă el, să încredințez un pluton, plus siguranța frontului în sectorul respectiv, unui ofițer care n-a mai pășit pe cîmpul de instrucție din anul 1936. Am dreptate ?

Locotenentul se înclină oarecum convins.

— Dar, nici la popotă, domnule colonel...

— E și asta o funcție de răspundere și necesită destulă pricepere. Nu e ușor să hrănești treizeci de ofițeri — dintre care patru, superiori — și totodată să aprovizionezi încă trei popote — cele de la bata-

lioane. Sînt peste o sută de guri. Și nu uitați, generalul al cărui nume îl purtați a și spus odată : „Vitejia soldatului trece prin stomac“. Iar ofițerii... tot ostași sînt și ei. Dar cu gusturi ceva mai subțiri. Că sînteți infanterist — vînător chiar ? Și popa Clement a absolvit școala de ofițeri de infanterie — cînd era student la teologie — dar cum îl pot trimite la batalion ? Îl vezi dumneata atacînd în fruntea companiei cu arma într-o mînă și cu evanghelia în cealaltă ?

Locotenentul încercă să mai reziste.

-- Dar eu am fost trimis pe front la cerere...

-- Și căpitanul Maier, tot la cerere a fost concentrat. Dar locul lui e la infirmerie. Și dînsul — te asigur, domnule locotenent — are mai multe socoteli de lichidat cu naziștii.

— Dar nu mă pricep, domnule colonel. Nevas-tă-mea nu mă lăsa nici piața s-o fac ; eram tare ne-indemînic în probleme de zarzavaturi și legume.

— Nu-i nimic. Predecesorul dumitale era profesor de latină. S-a descurcat însă mai bine decît Lucullus¹, încheie colonelul cu o glumă menită să-l în-vioreze pe noul popotar.

Se adresează apoi unui ofițer care tocmai intrase în cameră.

— Domnule sublocotenent Gîrbaciu, condu-l pe domnul locotenent la popotă.

Popota fusese instalată în locuința fostului primar, fugit odată cu autoritățile hortyște. În camera mare — de la față — se servea masa ; celelalte două încăperi erau folosite — una ca birou și locuință

---

¹ General roman, renumit pentru... ospetele pe care le oferea.

pentru ofițerul popotar — iar cea alăturată ei — drept magazie pentru veselă și alimente.

După ce luă cunoștință de la furier — sergentul t.r. Caloianu — de situația financiară și scriptică a popotei, locotenentul Blîndu trecu în magazie să verifice inventarul și alimentele existente.

Folosindu-se de un cîntar cu terezii, începură să cîntărească mezelurile, untul, făina, zahărul și celelalte articole mai scumpe. Munca a fost mai anevoioasă la sacii cu fasole și cu cartofi.

— Domnule locotenent, dacă nu lipsește nimic din mezeluri ori zahăr, credeți că tocmai fasolea și cartofii ar fi putut tenta pe cineva ? De fasole, sînt sătui toți ; cit despre cartofi... îi dezgroapă proiectilele artileriei ; cine are nevoie, doar se apleacă și îi adună, argumentă sergentul încercînd să fie cit mai convingător. Nu merită să ne obosim trambalîndu-i din sac pe cîntar și iar în sac.

— Ai dreptate ! Să zicem că-s toți, conveni locotenentul însemnînd cu cruciulițe în dreptul poziției lor : Fasole — kilograme 50 cost 1000 lei, cartofi Roza — kilograme 50 — cost 550 lei.

Prețul i se păru exagerat.

— Cam scumpi !

— E marfă bună ; rezistă la păstrare. Răposatul Dădîrlat dăduse ordin bucătarului să nu se atingă de ei atîta timp cit se vor mai găsi cartofi văratici.

Întrucît problema calității și a soiurilor de cartofi îi fusese totdeauna neclară, locotenentul se arată dornic să vadă cum arată la față cartofii... Roza. Dezlegă gura sacului și își virî mîna înăuntru.

— Da' mari sînt ! Și ce roșii ! Oare toți sînt la fel ? Și temîndu-se că numai „fața“ arată așa de bine,

își suflecă mîneca vestonului și vîrînd mîna pînă la cot începu să răscolească și să pipăie... marfa. Deodată deveni atent și îndreptîndu-și privirea spre sergent, întrebă mirat :

— Asta ce-o mai fi ? Parcă e o lădiță ? Să nu fie cumva cu muniție ? se temu el.

Sergentul tresări imperceptibil, dar își reveni repede și apropiîndu-se de sac, îl lovi cu virful bocanului.

— Muniții ? ! ? De unde ? O fi vreo ladă de ambalaj, vedem noi cînd vom scoate cartofii.

Dar Blîndu știa una și bună ; dacă pe listă scria că în sac sînt cartofi, apai numai cartofi trebuie să fie ! Nu și lăzi cu muniție sau de ambalaj. Și pînă să apuce sergentul să mai spună ceva, apucă sacul de fund și îl întoarse cu gura în jos. Cartofii se rostogoliră huruind pe dușumea, iar lădița apărură la lumină. După ce o șterse de praf, ofițerul citi eticheta și fluieră plin de mirare :

— Pffiuu ! Sardele ! ? ! Robert .

Controlă mai întîi integritatea ambalajului după care cercetă scriptele.

— Nu e trecută.

— Acuma o văd și eu ; a fost probabil a sublocotenentului Dădîrlat, presupuse sergentul. O păstra pesemne pentru botezul copilului. Știți, spera să obțină luna viitoare o permisie.

Argumentul era destul de plauzibil și locotenentul îl luă de bun.

— Să o punem bine ; cînd o pleca vreun curier la partea sedentară a regimentului, o vom trimite nevesti-si. Cu toate că bletei femeii, numai de sardele nu i-o fi arzînd, comentă el cu amărăciune.

După încheierea inventarului, locotenentul convocă tot personalul care deservea popota ; voia să-și cunoască... unitatea, cu care urma să contribuie la alungarea hitleriștilor, îngrijindu-se de apetitul ofițerilor din comandamentul regimentului 6 Vinători de munte. Primul se prezintă bucătarul ; om trecut de 40 de ani.

— Să trăiți, domnule locotenent, sînt sergentul Bordej Vasile.

Îi urmă un ostaș cam adus de spate și cu o mustăcioară à la Clark Gable.

— Să trăiți, domnule locotenent, sînt caporal Netcu Florea, frizer și chelner.

După el se prezintă soldatul Teodorescu Paul, chelner și la urmă, apăru grăbit un alt ostaș, brunet și mărunțel.

— Să trăiți, domnule locotenent, sînt soldatul Durică Mihai, ordonanță la dom' sublocotenent Dădîrlat, lăutar și om la toate.

— Dînșii sînt toți ? îl întrebă locotenentul pe te-terist.

— Ațiția am mai rămas. răspunse înnegurat sergentul bucătar. Sîntem toți rezerviști ; leaturi vechi, adăugă el ca și cum ar fi vrut să se scuze pentru faptul că se afla la popotă și nu în prima linie.

Sesizînd „oful“ ostașului, locotenentul îi replică :

— În condiții de luptă nici o activitate nu este lipsită de importanță și, uneori, soarta unei bătălii ori a unui regiment, poate fi determinată de un simplu amănunt. Avem datoria ca împreună să ne îngrijim de hrana ofițerilor. La rîndul lor, dînșii se îngrijesc de securitatea noastră. Și a întregului regiment, încheie el convins că cele spuse nu puteau fi

cu mult mai prejos decît proclamația generalului Bonaparte în ajunul campaniei din Italia.

Apoi, amintindu-și că e ofițer, începu să dea primele ordine :

— Pentru început, veți muta magazia în locul biroului și biroul în locul magaziei.

— N-ar fi mai bine să le lăsăm tot așa ? Actualul birou e mai încăpător și mai luminos, se opuse sergentul Caloianu.

— În schimb, ușa dă în sălița care duce la bucătărie, bucătarul nu va fi nevoit să ocolească prin curte ori de cîte ori are de adus ceva de la magazie. Și, în plus, are și gratii la ferestre. Executarea ! încheie ofițerul.

Cînd rocada birou-magazie fu terminată, controlă dacă au fost mutate toate alimentele — în special lădița cu sardele — încuie ușa și vîrî cheia în buzunar.

— Asta rămîne la mine.

După plecarea locotenentului, ostașii îl înconjură pe Durică. Acesta îi informase prin semne că... dispune de noutăți.

— Domn' ilev și nene Bordei. E prăpăd ! Eram sub fereastră la comandament, cînd a venit dom' locotenent ăsta ! Auu ! se văită el ducîndu-și palma la gură. Vorbea dom' maior Tiodoru cu alți domni ofițeri : zicea că pe unde a trecut dumnealui — adică dom' locotent — a fost jale mare. La un comandament de corp — n-am înțeles la care — după două luni cît a făcut dînsul o hanchetă, un dom' general a fost pus în ritragere, un colonel s-a împușcat în cap și nu mai știu cîți ofițeri de toate gradele au ajuns la Curtea marțială. Ce mai, pînă aci ne-a fost !

Ingrijorarea soldatului Durică nu era însă împărtășită și de ceilalți. Sergentul Bordei era chiar sceptic.

— Ce ne pasă nouă ? Nu sîntem nici generali, nici colonei și nici măcar ofițeri. Aia despre care auziseși tu, or fi fost niscai trădători în slujba vreunei țări străine. Și în cazul ăsta, bine le-a făcut. Noi sîntem ostași credincioși, domnii ofițeri la fel. Ne cunoaștem de ani de zile.

Caporalul Netcu avea însă altă părere.

— Poate n-o fi fost vorba de spionaj, măi Bordei, ci de niscai matrapazlicuri cu furniturile...

— Aș ! Pe alea le anchetează ofițerii de administrație și cei de la pretorat. Tu nu vezi că ăsta poartă petlițe de combatant ?

— Drept ai vorbit, nene Bordei, interveni soldatul Teodorescu. Sint de peste zece ani chelner, cîntăresc mușteriu de cum îl vād. Cine știe ce se ascunde sub petlițele alea ? Și cum de se nimeri să apară la țanc, să-i ia locul sublocotenentului Dădîrlat care a pierit în împrejurări nu prea limpezi ? Al ?

— S-ar putea să ai dreptate, conveni bucătarul. Dar asta nu e treaba noastră. Pentru noi, dînsul e popotar și gata. Să vă țineți gura față de oricine ar încerca să vă descoase, le recomandă el privindu-l mai îndelung pe Durică.

— Eu, nene Bordei, cînt numai din vioară, îl asigură lăutarul.

— Bine, și acuma la treabă. Durică, adu lemne ; tu Paule, vesela ; Floreo ,mergi și așază masa, acuși pică domnii ofițeri la cină !

Rămas singur, teteristul chibzui asupra celor auzite și coroborîndu-le cu impresiile personale ajunse la concluzia că locotenentul Blîndu Napoleon nu pă-

rea să fie decît ceea ce era în realitate : un simplu ofițer de rezervă. Cît privește ancheta de care pomenise Durică..., era cunoscută ; matrapazlicuri... cum spusese caporalul. „Oricum, trebuie să mă grăbesc“, își propuse el aruncînd o privire nemulțumită spre ușa încuiată și ferestrele cu gratii ale magaziei.

CAPITOLUL IV

Sturmführerul S. S. Otto Göcke își plesni încuiat cravașa de palma înmănușată a mîinii stîngi. Deși făcea parte de peste cinci ani din serviciul de informații al S. S.-ului, era nevoit să recunoască că are în față niște profesioniști ai contrainformațiilor. Și acest lucru îi insufla un complex de inferioritate pe care voia să-l mascheze printr-o atitudine marțială, însoțită de un limbaj cît mai lapidar ; debitat pe un ton care l-ar fi făcut să se îngălbenească de invidie și pe cel mai îndrăcit Feldwebel.

— Inconștienți ! Trădători chiar ! „Odin-3“ ! Unde e ? Ați avut cinci zile ! Au trecut șapte ! Sabotaj ! Asta e !

Baumann încercă timid o justificare.

— Domnule Sturmführer, între noi și locul unde se află „Odin-3“, avem linia frontului. Și asta nu e o graniță oarecare, s-o treci folosindu-te de un pașaport. Există patrule, santinele ; au loc atacuri, contraatacuri... Un agent — oricît de experimentat ar fi — tot trebuie să aștepte un prilej favorabil pentru a trece dintr-o parte în alta.

— Mai ales cînd are de transportat un obiect de importanța lui „Odin-3“, interveni și căpitanul Hawlischek.

— Avem greutăți și în menținerea legăturii cu agentul, continuă Baumann. Zilele trecute, în sectorul respectiv, românii au împins frontul cu cinci kilometri mai spre vest. De atunci, legătura e întreruptă...

— Nu interesează! țipă S.S.-istul. Vă privește cum o restabiliți! „Odin-3“ trebuie să ajungă la Berlin în 48 de ore! Führerul, personal, se interesează de el!

— Dar ce dracu' conține lada aia? își ieși Baumann din fire.

Sturmführerul își holbă ochii surprins de insolența întrebării. Vru să răspundă dar nu rosti decît niște monosilabe. De-abia după cîteva secunde reuși să articuleze frazele:

— Strict secret! E de importanță capitală! Datoria voastră e să recuperați „Odin-3“, nu să puneți întrebări! V-am spus: 48 de ore! Apoi îi raportez direct lui Schellemburg; iar el, lui Himmler! Răcni „Heil Hitler“ și, fără să aștepte răspunsul la salut, ieși din cameră.

Baumann își pipăi gitul.

— Papă Rolf, încep să am oarecare îndoieli asupra integrității corpului meu, după trecerea celor 48 de ore.

Hawlischek își descheie tunica, începu să-și șteargă transpirația și exclamă cu nostalgie:

— Ehe! Unde sînt zilele cînd amiralul era șeful Abwehrului? Nu ne zorea nimeni, nu eram amenințați...

-- Și nici nu îndrăznea un cretin de Sturmführer să țipe în fața unui locotenent-colonel din Abwehr, îl completă Baumann.

— Ce să mai vorbim ? ! ? Patruzeci și opt de ore, nici nu știi când trec, comentă căpitanul privind-și ceasul. E unsprezece, poate avem vreo veste de la 24-W-38. Hans ! adăugă el strigînd în direcția ușii.

Cînd telegrafistul deschise ușa, Hawlischek îi aminti că e ora la care ar putea fi chemat de agent.

— Deci, atenție, cum îl auzi, mă anunți !

Apoi își descheie centura și se așează comod pe scaun.

— Domnule colonel, eu am să aștept toată noaptea ; mai sper încă.

Baumann deschise un dulăpior și scoase o sticlă cu coniac și două pahărele.

— Crezi că eu mai pot dormi aceste două zile ?

Goliră cîteva pahărele în tăcere, fiecare cu gîndurile sale. După vreun ceas, telegrafistul năvăli pe ușă.

— Domnule căpitan, W-38 !

Hawlischek se năpusti spre ușă urmat de colonel. Nici nu așteptă ca telegrafistul să termine transcrierea mesajului, că îi și smulse hîrtia din față.

O descifră la repezeală și după ce citi înfrigurat, cu un gest moale o înmînă lui Baumann.

— De data aceasta, s-a zis cu noi, exclamă el, mai mult prăbușindu-se decît așezîndu-se pe scaun.

Hawlischek uită de protocol și își umplu pahărelul pe care îl goli pe nerăsuflăte. Scrise cîteva cuvinte pe o hîrtiuță și o înmînă telegrafistului prin ușa rămasă întredeschisă.

— Transmite-i asta, ordonă el apatic. Apoi reciti mesajul cu glas tare :

— 24-W-38 comunică : „Misiunea devenit extrem de dificilă datorită agent Birou 2. Nevoit să aștept prilej favorabil. Chem mâine ora douăzeci“. Dacă nu voi primi vești bune, continuă el, poimîine dimineată mă prezint la raportul generalului Krabbe și îl rog să mă trimită în linia întâia ori... să mă impuște. Cu S. S.-istul nu mai am poftă să dau ochi.

— Nici eu, mărturisi locotenent-colonelul. Apoi adăugă îngîndurat : Oare ce știi cei de la Biroul 2 al armatei române și ce fel de agent au trimis ?

— Sper să aflăm mâine. I-am cerut agentului să ne informeze.

✱

✱

✱

— Ia oprește, loane !

— Ptrrru, gloabă !

Locotenentul Blindu cobori cu destulă greutate din căruță, ajutat de teterist.

— Asta e furgoneta ?

— Asta... a fost, domnule locotenent.

Ofițerul dădu un ocol mormîntului de fier și tablă arsă, apoi se apropie de groapa din mijlocul șoselei.

— Pesemne, că se afla aici cînd a fost lovită, comentă el.

— Probabil, încuviință sergentul privindu-l cu coada ochiului.

Dar Blindu părea mai mult curios decît interesat. Mina stîngă și-o virise sub centiron iar cu cealaltă își mîngîia bărbia triplă. Măsură din privire diametrul gropii și murmură ca pentru sine :

— Cam mică pentru un proiectil de artilerie.

Și mulțumindu-se cu acest comentariu intenționează să se reîntoarcă la căruță. Dar deodată îi atraseră privirea câteva boabe de fasole risipite de-a latul drumului. Se luă după ele și zărind câteva și dincolo de șanț, intră în pădure. Boabele înșiruite când mai rar, când mai des, îl conduseră vreo treizeci de metri mai încolo, unde aproape fără să se mire, descoperi o grămadă de fasole răsturnată pe iarbă ; în imediată apropiere, găsi și sacul gol.

— Caloiene, ia vino !

Sergentul se apropie arborînd curiozitatea.

— Ce zici de asta ?

— Ce să zic ? Fasole, răspunse prudent sergentul.

— Cum de or fi ajuns aici.

— Probabil... le-a aruncat explozia.

— Aș ! Să zboare-un sac printre copaci și să ajungă plin pînă aici ? Imposibil ! Nu ți se pare ciudat ?

Teteristul încercă să minimalizeze incidentul.

— Se întîmplă atîtea lucruri ciudate în război, încît ai innebuni încercînd să le elucidezi pe toate. Eu zic să o punem în sac și basta !

— Nu, e murdară, se opuse locotenentul. Luăm numai sacul, văd că e nou. Probabil captură de la inamic, presupuse el observînd rombul desenat pe pînză. Numai nemții folosesc simboluri d-astea : romburi, zvastici, fulgere, rune...

— Asta așa este, aprobă teteristul reținîndu-și un oftat de ușurare.

Împături sacul pe care i-l înminase Blindu și îl aruncă în căruță.

★   ★

Soldatul Marin Robete țesăla caii, dar se vedea cit de colo că gândurile — nu prea liniștite — îi erau cu totul în altă parte. Adevărul e, că de când cu moartea neobișnuită a plutonierului major Amăruță, el nu reușea să-și găsească nici liniștea, nici locul. Fiind conducător la căruța cantinei și totodată un fel de ordonanță neoficială, îi revenise sarcina să strângă lucrurile mortului pentru a fi expediate familiei. În cvartirul acestuia, descoperise o lădiță cu sardele. Era chiar aceea desfăcută la ușa avionului, fiindcă lipseau zece cutii : două care fuseseră mâncate pe loc plus cele opt — porția lui. Socotind că celelalte trei lădițe au fost vândute, a patra deci îi revenea lui, ca tovarăș de... afaceri. Așa că a ascuns-o sub niște coceni de unde a luat-o pe seară, când s-a mai potolit vinzoleala.

În noaptea aceea, Marin dormise prost — dacă somn puteau fi numite cele câteva minute în care fusese chinuit de vise în care pumnalele și sardelele se impleteau cu avioane vii și majori morți.

Când se făcu ziuă, hotărîrea era luată : se va descotorosi de sardelele alea blestemate. Fiindcă — indiferent de concluziile trase de cei care anchetaseră împrejurările morții majorului — el era convins că totul se trăgea de la sardele.

„Le vînd și gata ! Pe toate“, se hotărî el virînd în lădiță și cele opt cutii păstrate pentru... casă.

Rămînea să găsească un client, dar nu dintre ofițerii comandamentului, care desigur, cumpăraseră celelalte trei lădițe și în cazul acesta, l-ar fi putut lua la întrebări.

„Am să încerc cu vreunul din ofițerii de pe la regimente, care vin cu treburi la divizie“, își spuse el socotind că e singurul mijloc indicat pentru a fi scutit de a da relații. Și căutând cu privirea, zări un locotenent despre care — dacă nu ai fi luat seama că poartă diagonală — privindu-l din spate, puteai crede că e vreun majur în ultimul an dinaintea pensionării.

Se apropie mai întâi de iapa costelivă pe care o examinează cu ochi de cunoscător ; apoi se adresează mai mult animalului decât ofițerului :

— Oof ! Cum de se îndurără să te pună la ham ? Să trăiți, dom'le locotenent ! salută el, prefăcându-se că de-abia atunci și-a dat seama de prezența lui. Mergeți departe ? adăugă el mângiind crupa iepei.

— Cam vreo douăzeci de kilometri, răspunse Blîndu binevoitor.

— D-apăi, alt drum nici că mai faceți astăzi cu ea. E prăpădită tare... ! Mă mir cum de aujunserăți pînă aci ?

Locotenentul ridică din umeri în semn că asta era situația și nu avea de ales.

După ce cercetă cu privirea încărcătura căruței, constatînd că aprovizionează o popotă, soldatul intră în subiect.

— Dom'le locotenent, am niște sardele, dacă v-ar interesa să le cumpărați...

— Sardele mă ? ! ?

— Franțuzești. Le am aci, la căruță. Pofțiți să le vedeți.

Locotenentul îl urmă intrigat dar și curios ; aproape că îi venea să-i dea dreptate lui Caloianu în privința ciudăteniilor războiului.

Ostaşul scoase pe furiş, de sub paiele aşternute pe fundul căruţei, o lădiţă.

— Sînt numai treizeci şi opt de cutii ; că două le mînceai eu, preciză soldatul ca şi cum ar fi vrut să se scuze pentru o asemenea îndrăzneală.

— Mai ai şi altele ? întrebă Blindu după ce se convinsese că lădiţa este aidoma cu aceea rămasă de la predecesorul său.

— Numai p-asta. Captură, să trăiţi ! Săptămîna trecută am ocupat Avrămenii prin surprindere. Nemţii n-au mai avut timp să-şi ia buclucurile cu ei.

— Nu cumva ai mai vindut o iădiţă sublocotenentului Dădirlat ?

Marin îşi opri în dosul măselelor o înjurătură adresată lui însuşi, pentru inspiraţia de a-l fi ales de muşteriu tocmai pe acest locotenent. Înainte de a-i răspunde chibzui puţin. Ştia că sublocotenentul murise ; dar nu era sigur că a apucat să spună la cineva de unde a cumpărat sardelele. Se hotărî să răspundă tot cu o întrebare.

— Vă spuse dînsul ?

— N-avea cum ; cînd am sosit eu la regiment, el era mort.

Olteanul îşi reţinu un oftat de uşurare.

— De la mine nu le-a luat ; numai cu astea mă alesei. Că n-am fost numai eu de faţă cînd le-am găsit ; mai era şi dom'major Amăruţă. Al de căzu zilele trecute, preciză el.

— Şi la ce preţ le dai ?

— Păi... cu cît le dădu şi dînsul ; o sută de lei cutia, propuse el în timp ce îşi punea întrebarea : „O fi mult ? O fi puţin ?“

— O sută ? ! ? se miră locotenentul.

— Pentru cine întreabă, răspunse soldatul dînd de înțeles că acceptă și tocmeala.

Blindu își numără mintal banii din buzunar.

— Măi băiete, îți iau numai treizeci și cinci de cutii, mai mulți bani nu am la mine.

Marin de-abia își reținu un oftat de ușurare.

— Domnule locotenent, vi le dau pe toate ; ce să fac eu cu trei cutii ? Mie nu-mi plac fiindcă-s grețoase. Să le vînd, așa... cu bucata ?... N-am timp. Luați-le și să le mîncăți sănătos ! îi ură el punîndu-i lada în brațe.

După ce îi controlează conținutul, locotenentul se grăbi să ascundă lădița sub sacii cu pîine, să nu fie văzut de teterist și de vizitiul care tocmai intrau pe poarta curții transformată în depozit.

— Domnule locotenent, poștiți actele și drum bun ! Eu am să vin pe jos.

— Cum așa ?

— Mi-a spus Ion că nu prea o crede pe Florica în stare să ne ducă pe toți trei, plus alimentele. Cînd o fi la deal, se dă și el jos și pune umărul.

— Dar dumneata ? atîția kilometri pe jos ?

— E un fel de a spune. Găsesc eu o ocazie — vreo mașină — și ajung înaintea dumneavoastră.

Blindu aprecie cum se cuvine delicatețea teteristului și după ce se urcă în căruță ajutat de Ion, dădu semnalul de plecare.

Cînd ajunse la popotă, puse lădița cu sardele în magazie, iar pe cealaltă — a sublocotenentului — o mută sub pat, în cancelaria folosită și ca dormitor. Era încîntat de achiziția făcută, își imaginează zîbind, ce ochi va face colonelul Dumbrăveanu (constatase că e gurmand), cît și ceilalți ofițeri, cînd vor vedea

sardelele în farfurii. O singură problemă îi necăjea : cu ce prilej să le servească ?

Se inserase dar el tot mai chibzuia la soarta sardelilor. Problema îl mai frământa încă și pe la ora opt, cînd se întorcea, pe întuneric, de la popota batalionului 3, unde făcuse un control majorului popotar. Deodată, de la liziera pădurii, dinspre marginea de răsărit a satului, izbucniră în salve loviturile artileriei. Părea că niște mori titanice măcinau stînci pe undeva, prin măruntaiele pămîntului, în timp ce păsări metalice sfîșiau văzduhul pe deasupra capului său. Instinctiv se lungi cu burta la pămînt și așteptă înfrigurat explozia proiectilelor.

— Ce faci aici, domnule locotenent ? îl întrebă o voce care de-abia își ascundea ironia

Blindu își întoarse fața în sus și zări profilîndu-se pe cerul luminat de lună, silueta deșirată a maiorului Vasiliu N. Vasile.

— E bombardament, îngăimă el.

Mayorul îl lămuri zîmbind subțire :

— Proiectilul care te caută, n-ai să-l auzi nicio dată. Și afară de asta, acuma trage artileria noastră.

Simțind cum i se aprind obrazii, locotenentul se ridică, sprijinindu-se mai întii pe un genunchi apoi pe brațul oferit cu bunăvoință de maior.

— Vă rog să mă iertați, nu prea sînt obișnuit...

— Nu vă necăjiți, toți am pățit la fel, cînd am primit botezul focului, îl îmbărbătă maiorul.

— Dar pentru ce se trage atît de intens ?

— Pregătire de artilerie ; la noapte atacăm. Dacă totul merge bine, nădăjduim ca săptămîna viitoare să reaşezăm granița țării la locul ei firesc. În sectorul nostru, bineînțeles.

Blîndu își simți pieptul cuprins de o căldură plăcută ; ar fi vrut să împărtășească cuiva această bucurie, însă maiorul plecase la treburile lui. Intră în clădirea școlii dar nu găsi pe nimeni. Ofițerii se aflau toți în preajma colonelului, la punctul de comandă, în imediata apropiere a liniei de foc.

Oarecum decepționat, plecă spre popotă rumegîndu-și singur necazul că nu se afla și el acolo, pe cîmpul de luptă, în fruntea unui pluton. Amintindu-și însă de cele întîmplate mai devreme, simți că se înroșește din nou și încă o dată fu nevoit să recunoască justetea argumentelor colonelului.

„Evrîca ! exclamă el în șoaptă. Sardelele le voi servi la prima masă pe care o vom lua dincolo de frontieră“.

Și încîntat de idee se grăbi spre popotă, fără să mai ia în seamă canonada.

Cînd ajunse la poarta casei fostului primar, se opri și instinctiv se ascunse în umbra gardului. Își încordă privirea îndreptînd-o spre fereastra magaziei de alimente ; o siluetă întunecată se strecura ieșind în curte.

„Un hoț !“ bănuî el. Amintindu-și că e înarmat, duse mîna la tocul pistolului. Cum însă nu umblase niciodată la el, curelușa se înțeponise în cataramă iar înfrigurarea datorită emoției îl stînjenea și mai mult. Renunță să facă uz de armă mulțumindu-se să strige cu toată puterea :

— Stai că trag !

Din păcate, hoțul reușise să escaladeze fereastra și luînd-o la fugă, se făcu una cu întunericul din fundul curții.

Blîndu se repezi spre acareturile din spatele casei, unde erau cantonați oamenii lui. Îi găsi dormind, ca și cum pentru ei, canonada era un cîntec de leagăn ori susurul unui izvor.

— Alarmă ! Sculați !

Pînă să trecă zece secunde, ostașii săriseră din culcușuri, smulseră armele din rastelul improvizat și — încărcîndu-le din mers — ieșiră în curte.

Bucătarul îndreptă spre ofițer lumina unei lanterne.

— Ce s-a întîmplat ?

— Cineva a prădat magazia. A fugit încolo, preciză el arătînd spre livada din fundul curții.

Și intrucît reușise — în sfîrșit — să-și scoată pistolul, porni înainte urmat de siluetele fantomatice ale ostașilor, îmbrăcați numai în cămăși și izmene.

După zece minute de cercetări fără rezultat, renunțară.

— Să vedem mai bine ce s-a furat, propuse sergentul Bordei, după ce mai întîi se convinse că nici unul din oamenii popotei nu lipsește la numărătoare. Asta dovedea că hoțul era din afară.

Lîngă fereastra cu gratiile smulse, găsiră o rangă de fier.

— A lucrat bine, derbedeul. Din cauza canona-dei nu s-a auzit zgomotul, constată caporalul Netcu.

Între timp, locotenentul trimisese după Calolianu.

— Dom' locolinent, domnu' elev Calolianu nu e la cvartir, raportă soldatul Durică înapolîndu-se de la cantonamentul teteristului.

— Cum așa ?

— Odața e goală și patul neatîns.

În capul lui Blîndu încolți imediat o bănuială dar tot imediat renunță la ea ; Caloianu nu părea omul care să spargă magazine de alimente.

Pentru a preîntîmpina o altă tentativă de furt, hotări ca sergentul să organizeze un post de santinelă la fereastra magazinei. Dar asta, după ce vor constata ce s-a furat.

CAPITOLUL V

Căpitanul Hawlischek intră în birou cu fața strălucind de transpirație și bucurie.

— Domnule locotenent-colonel, dacă ați fi catolic — ca mine — v-aș propune să spunem împreună de trei ori „Pater noster“, o dată „Ave Maria“ și de cinci ori „Laeudetur Jesus Kristus“ ! Agentul 24-W-38 a reușit !

Baumann se ridică emoționat în picioare.

— E formidabil omul acesta, recunosc eu el.

Dar Hawlischek era ceva mai sceptic în privința calităților agentului respectiv.

— Nu avea încotro, a jucat totul pe o carte. Era singura posibilitate ce îi mai rămăsese pentru a fi primit de noi, într-un mod cît de cît onorabil. Crimele pentru care ar fi trebuit să dea seamă la el, în țară, sînt prea grave. Nu se poate legăna în iluzia că va scăpa de plutonul de execuție. În cazuri de-astea, românii nu glumesc !

— Treaba lor, conveni locotenent-colonelul. Agentul unde este ? întrebă el nerăbdător.

— În drum spre noi ; mi s-a comunicat de la comandamentul diviziei a opta, prin sectorul căruia a trecut. Sosește dintr-un minut într-altul.

Baumann deschise ușa și îi strigă telegrafistului :

— Hans ! Cheamă-l aici pe Sturmführerul Göcke.

Se apropie la birou rinjind.

— Acuma să stăm de vorbă, Herr Sturmführer !

Și umplu păhărelele cu coniac. Merită !

S.S.-istul intră pășind apăsător pe dușumelele uscate. Își zvirlă mina înainte — zvicnind din tot corpul — și salută cu glas tare.

Cei doi ofițeri îi răspunseră cu câteva tonuri mai jos ; Baumann se reasează pe scaun, în timp ce Hawlischek rămase în picioare.

Gradul lui Göcke corespundea celui de maior din Wehrmacht, așa că în lipsa invitației de a lua loc, fu nevoit să rămână în picioare.

— Domnule locotenent-colonel, începu el, împingându-și în față mina în care ținea cravașa — așa cum văzuse că procedează Keitel cu bastonul de mareșal — țin să vă amintesc că mai sînt doar zece ore pînă în clipa cînd „Odin-3“ trebuie să fie la Berlin.

Baumann scoase o cutie cu țigări de foi, se servi, apoi o împinse spre Hawlischek, ignorînd cu tot dinadinsul să-l întrebe pe S.S.-ist dacă fumează.

Execută cu minuțiozitate ritualul mirosirii, decapitării și aprinderii trabucului și de-abia după ce își înconjură capul cu un nor albăstrui, binevoi să vorbească.

— Herr S.S. Sturmführer Göcke ; peste foarte-foarte scurt timp veți primi obiectul numit „Odin-3“.

Și veți răspunde integral de transportul lui pînă la Berlin. Nu sînt nici o mie de kilometri : noaptea e luminoasă și pilotul va avea vizibilitate. Are să fie ceva mai greu cînd veți traversa munții ; în anotimpul acesta, ceața este frecventă la altitudini de peste o mie de metri. Nu vă va ierta nimeni dacă eforturile depuse de noi și de agentul 24-W-38 vor fi anihilate de o mică neglijență sau întîrziere cauzată de dumneavoastră. În clipa cînd „Fieslerul“ va decola, comunic Berlinului să vă aștepte peste șapte ore. Deci, atenție, urmați ruta cea mai scurtă, pe deasupra munților Bük și Tatra, preciză Baumann, zîbind insinuant. Dacă vă apucă ziua pe drum, greu veți scăpa de avioanele inamice care ne survolează. Încă o dată, atenție !

S.S.-istul își mestecă în dinți răspunsul pe care socotea că îl merită locotenent-colonelul ; întrucît însă acesta era deocamdată stăpîn pe situație, se mulțumi să amîne răfuiala pentru mai tîrziu, după ce va ajunge la Berlin. Îi răspunse, deci, evaziv :

— Mai întii, să văd obiectul „Odin-3“.

În aceeași clipă, un caporal deschise ușa.

— Domnule colonel, agentul !

Baumann se ridică în picioare în timp ce Hawlischek aruncă trabucul în scrumieră și se repezi spre ușa prin care tocmai intra sergentul t.r. Caloianu Ovidiu.

Uniforma murdară și fața înnegrită de fum dovedeau că trecerea printre liniile de foc nu fusese deloc ușoară. Se opri clipind din cauza lumii, apoi, fiindcă Hawlischek aștepta cu brațele deschise, își scoase ranța și l-o înmînă.

— Domnule căpitan, aveți obiectul căutat.

Rolf îmbrățișă ranița cu dragostea unei mame pentru un copil regăsit ; cu gesturi aproape tandre scoase lădița și o așază cu grijă pe biroul lui Baumann. Acesta o mîngîie satisfăcut în timp ce Göcke, mai prozaic, îi pipăie încheieturile. „Odin-3“ — pe care mai erau încă lipită o etichetă a celebrei mărci de sardele — se afla, în sfîrșit, în fața lor.

— Dar asta ce este ? întrebă S.S.-istul arătînd spre un orificiu nu mai mare decît grosimea degetului mic.

Caloianu se apropie și arătînd o gaură asemănătoare făcută în pînza raniței, explică scurt :

— Un glonț.

— Ah, so ! exclamă Hawlischek. Ai avut noroc dragă domnule. Și mulțumit, își reluuă trabucul din scrumieră.

Însă S.S.-istul continuă să privească întrigat gaura și spre nedumerirea celorlalți, se aplecă deasupra lădiței mirosind-o ca un copoi. Mai înainte ca Baumann și Hawlischek să-și poată răspunde la întrebările ce și le puseseră din priviri, luă un coupe-papier de pe birou și smulse capacul.

În fața privirilor stupefiate ale tuturor, apărură strălucitoare, cutiile de sardele și în cameră se răspîndi mirosul picant al ulciului scurs din cele găurite de glonț.

Göcke simți cum crește tînzînd să atingă statura zeului Wottan. Copleșit de lovitură, locotenent-colonelul Baumann alunecă pe scaun, pînă ajunsese cu bărbia aproape la nivelul biroului.

După ce se convînse că nu are halucinații, Hawlischek se sprijini de perete în timp ce buzele îi murmurară fără voce :

— Miserere nobis, domine !¹

Caloianu intui imediat atit partea comică a întimplării, cit și pe aceea dramatică. Cum însă avea motive să se îndoiască de receptivitatea la umor a celor trei ofițeri, își luă măsurile de prevedere necesare. Astfel că în clipa cind trei perechi de ochi se îndreptară amenințătoare spre el, descoperiră cu surprindere că au în față un om care îi privea dur, asemenea țevii de oțel a pistolului „Parabellum” îndreptat spre ei.

Primul care ridică miinile, fu S.S.-istul ; îl urmă Baumann cu privirea aiurită, apoi căpitanul, pe care îl podidise iarăși transpirația.

— Domnilor, incepu Caloianu, apreciez lucid situația în care mă aflu și vă avertizez că la cea mai mică mișcare a unuia dintre dumneavoastră, vă împusc pe toți trei, apoi mă sinucid. Fiindcă nu am încotro. Sper însă că mă veți asculta cu calm ; este și în interesul dumneavoastră. Domnule căpitan, deschide puțin ușa și strigă celor de afară să nu ne deranjeze sub nici un motiv.

Hawlschek se grăbi să execute ordinul.

— Perfect ! Acum, fiți atenți ! Am lipit pe toate lădițele etichete de sardele ca să acopăr inscripțiile runice care ar fi bătut la ochi. Și pentru a masca mai bine conținutul lor, m-am folosit și de o lădiță veritabilă cu cutii de sardele. Ca s-o procur, am devalizat coletul primit de acasă de un ofițer român. Asta ca o paranteză, preciză Caloianu indispus. Încurcătura, continuă el, a provocat-o — fără să vrea — omul pe care l-am însărcinat să le ridice din

---

¹ Îndură-te de noi, Doamne. (Titlul unei rugăciuni catolice.)

avion. Eu nu puteam risca ; Avramenii se află în sectorul altei unități. Din păcate nu mai trăiește pentru a ne putea lămuri. Totuși, „Odin-3“ există, printre lucrurile mortului sau pe undeva, prin cantina diviziei. Până ieri la ora 16, când am plecat eu de acolo, nu fusese descoperit și — sînt convins — acest lucru nu se va întîmpla prea curînd. Cei de la divizie au alte preocupări la ora actuală, insinuă el făcîndu-i atenți la canonada care se auzea dinspre răsărit. Ei bine, am să fac totul ca să găsesc documentele acelea și să vi le aduc.

Citeva clipe, așteptă să vadă efectul cuvintelor. Dar se convinge că nimeni nu era dispus să-l creadă.

— Trebuie să înțelegeți, continuă el, că sînt singurul om care mai poate încerca ceva în direcția asta. Vă asigur că motivele care îmi insuflă acest curaj nebunesc sînt cît se poate de serioase. Printre ai mei, nu mai pot rămîne mult timp fără a risca o moarte rușinoasă ; și încheie fără să coboare țeava pistolului. Aceasta e situația, domnilor.

Hawlischek se adresă lui Baumann și S.S.-istului:

— Domnilor, acest om are dreptate. În actualul stadiu al situației nici S.S.-ul, nici Abwehrul și nici Gestapoul nu vor reuși să-l recupereze pe „Odin-3“. Propun deci să-i acordăm, în continuare, încrederea noastră.

Locotenent-colonelul Baumann era de-a dreptul impresionat de prezența de spirit și curajul românului, în timp ce Göcke, după ce cumpănise lucrurile, ajunsese la concluzia că dacă se va opune, cei doi vor da vina pe el pentru nereușita operațiunii. Așa că se hotărî să trateze :

— Și ce garanții avem ?

— Aceleași pe care mi le veți da și durnnea-voastră mic.

— Anume ?

— Doresc ca în schimbul lui „Odin-3” să am certitudinea că sfârșitul războiului mă va găsi, dacă nu în Brazilia, cel puțin în Spania.

Sturmführerul tresări nervos :

— Te îndoiești de victoria Germaniei ?

— Aș dori să o salut de pe plaja Bahia, răspunse zimbînd Caloianu.

Baumann se hotărî să intervină înainte ca discuția să apuce un făgaș periculos pentru toți.

— Domnule, cum credeți că veți îndeplini această misiune ?

— În primul rînd, trebuie să mă înapoiez în liniile românești, înainte de a se face ziuă. Pentru aceasta, îmi veți pune la dispoziție avionul de afară, tot nu va mai zbura spre Berlin în noaptea aceasta. Am riscat trecînd printre liniile de luptă ; o întoarcere pe aceeași cale, ar fi curată sinucidere. Mai ales că bombardamentul pe care îl auziți prevestește un atac masiv. Nu e nevoie să fii ofițer pentru a înțelege atîta lucru. Odată ajuns, voi începe căutarea lui „Odin-3”.

— Credeți că mai aveți șanse ? Il întrerupse Baumann. Într-unul din mesaje ne-ați comunicat ceva despre un agent al Biroului 2, îi aminti el.

Caloianu tresări imperceptibil ; uitase că pentru a-și justifica întirzierea inventase prezența unui ipotetic agent al contraspionajului militar. Aluzia locotenent-colonelului făcu să-i încolțească în minte o idee. Zimbi în sinea sa, după care se adresă nemților :

— Totmai despre el vroiam să vă vorbesc. A sosit de la București chiar a doua zi după acțiunea comandoului dumneavoastră, acțiune care nu putea să nu suscite anumite bănuieli. Totuși, am impresia — mai bine zis sint convins — că nu are nici o bănuială asupra mea sau a adevăratului motiv care a provocat accidentul autofurgonetei. Va trebui să fiu atent, să aflu ce misiune are și dacă e în legătură cu obiectul căutat de noi. De îndată ce voi reuși să redobîndesc „Odin-3“, vă anunț tot prin radio. Și fiindcă veni vorba, să îmi dați vreo două baterii, cele vechi sint obosite.

— Am dori să ne țineți la curent cu misiunea și bănuielile acelui agent al Biroului 2, chiar dacă pentru aceasta veți fi nevoit să amînați, o zi-două, venirea în liniile noastre, propuse Göcke. Conținutul lui „Odin-3“ este de o importanță covârșitoare pentru noi. Vrem să știm dacă aliații au vreo bănuială referitoare la existența lui „Odin“, în general. Pe răspunderea mea, vă comunic tuturor că e vorba de cea mai formidabilă armă ce a putut fi scornită de mintea omenească, destăinui Göcke luîndu-și o mină gravă.

În privința garanțiilor — continuă el — pe numele domnului Kalloian vor fi depuși, la o bancă din Elveția, 15.000 de franci și un pașaport pentru Brazilia. Bineînțeles că nu veți intra în posesia lui decît după ce vom obține obiectul, preciză Göcke.

Agentul îi răspunse calm :

— Vă asigur că imi voi lua toate măsurile de prevedere ca să ajung teafăr în Elveția, după ce vă voi remite „Odin-3“. Am prieteni acolo și în caz că mi se va întîmpla vreun necaz, atît în timpul cît și

după ce îmi voi îndeplini misiunea, aliații vor fi înștiințați de existența formidabilului „Odin” — în ansamblu — cit și a lui „Odin-3” — în particular. Asta, domnilor, pentru ca să punem lucrurile la punct. Și acum, puteți lăsa mâinile jos. Sper că am reușit să rezolvăm incidentul într-o manieră convenabilă pentru toți.

Baumann se reasează oftînd ușurat, în timp ce Hawlischek începu să-și șteargă nădușcala.

— Pentru ce ai avut nevoie de armă? dori el să știe.

Caloianu zîmbi ironic și îl privi cu înțeles pe S.S.-ist.

— E singura metodă prin care se pot înțelege niște gentlemen ca noi. Dar acum domnilor, e timpul să plec. Popota regimentului îmi va resimți lipsa dacă nu voi fi prezent la cîntărirea cafelei și a brînzii pentru micul dejun al ofițerilor. Iar șeful meu — locotenentul Napoleon Blindu — ar putea intra la bănuieți.

— Asta e agentul Biroului doi? întrebă Baumann.

Întrebarea îi dădu lui Caloianu altă idee :

— Ați ghicit. Deși nu arată nici pe departe a strateg de geniu și cu atât mai mult a specialist în contrainformații. Nu garantez însă că identitatea și gradul cu care a venit sînt reale, presupuse el, iar în gînd adăugă : Nene Napoleoane, te-am făcut... mare !

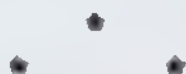
Căpitanul deschise ușa și ordonă celor din antecameră :

— Chemați-l pe pilotul domnului Sturmführer.

Caloianu virî pistolul în toc, apoi se apropie de lădița cu sardele, luă o cutie pe care o privi ră-

sucind-o pe toate părțile și se adresează înveselit celorlalți :

— Privind lucrurile cu obiectivitate, trebuie să recunoaștem domnilor, că dacă această mistificare e opera lui Napoleon al meu, înseamnă că avem de-a face cu cel mai fantastic farsor al războiului invizibil. Dar, ați greși dacă nu veți profita de ocazie : să le mîncăți sănătoși !

— Ce-î cu dumneata, Caloiene ? Se pare că nu prea ai dormit azi-noapte ?

— Chiar așa, domnule locotenent, de-abia pe la opt seara am găsit o mașină care mergea în direcția noastră. Dar după cîțiva kilometri am rămas în pană. Nu m-am încumetat să merg noaptea, — nu cunoșteam parola — și am rămas la artileriști. Știți — Caloianu făcu o paranteză — înainte de a trece furier la popotă, am fost telemetrist. De dimineață a trecut curierul diviziei și m-a luat pe motocicletă.

— Ai aflat că ne-au călcat hoții ?

— Mi-a spus Bordei. Ce s-a furat ? se interesă teteristul.

— Sardelele bietului Dădîrlat, îi răspunse Blindu care se hotărîse să păstreze cealaltă lădiță, urmînd să trimită văduvei contravaloarea lor. Socotea că femeia avea mai multă nevoie de bani decît de sardele.

— Se pare că hoțul are gusturi subțiri ; putea fura mezeluri ori conserve, comentă Caloianu.

— Mda, cam ai dreptate, recunosc locotenentul începînd să aibă oarecare bănuieli ; în afară de el, și de ostași, singurul care știa de existența sar-

delelor, era Caloianu. Ba încă, într-o fulgerare de gând, își aminti că în ziua precedentă — când se întorcea cu căruța de la divizie — avusese impresia că îl vede ghemuit într-un autocamion, care trecuse în viteză pe lângă ei. Dar, hoțul neprins e negustor cinstit. Așa că trecură la alte treburi.

Atacul începu în zori. Dinspre liziera de apus a satului se auzea zgomotul infernal al împușcăturilor, rafalelor de mitralieră și exploziei grenadelor. Dar inamicul — ajutat de poziții naturale, ușor de apărat — opunea o rezistență îndârjită.

La infirmeria instalată în fostul conac boieresc începuseră să sosească primii răniți și cei doi medici — căpitanul Maier și sublocotenentul Băieșu — aveau treabă pînă peste cap. Nemaiavînd ce face la popotă — unde borșul și ostropelul puteau să fiarbă și în absența lui — Blîndu se puse la dispoziția medicilor, luînd asupra sa sarcina expedierii, spre spitalul de zonă interioară, a răniților care primiseră primul ajutor. Erau destule de făcut: evidența armelor și echipamentului, completarea foilor de trimitere, distribuirea hranei reci și cîte alte treburi mărunte, care de obicei erau rezolvate de sanitari. Dar acum, aceștia se aflau în linia de foc unde culegeau răniții. Dealtfel, singurii ofițeri rămași în sat erau cei doi medici și el.

La ora prînzului, se repezi la popotă; voia să-l însărcineze pe Caloianu cu supravegherea distribuirii mîncării în sufertașele aduse de ordonanțe. Ofițerii se aflau toți la punctul de comandă — în preajma colonelului — ori pe la divizie.

— Unde o fi? întrebă Blîndu, constatînd că e absent.

Fără să lase polonicul din mână, sergentul Bordei îi răspunse că a plecat de vreun ceas, cu o mașină.

— De ce ? Cine l-a trimis ?

Atit bucătarul cit și chelnerii îi răspunseră ridicind din umeri.

După ce se convinsese că sufertașele pot fi umplute și fără asistența lui sau a teteristului, mîncă în grabă numai felul doi și plecă înapoi, spre infirmerie, hotărît ca la primul prilej să se descoto-rosească de sergentul teterist.

„În fond, își spuse el, scriptele le pot ține și eu, el ar fi mai de folos la divizionul de artilerie“.

Cînd ajunsese prin dreptul școlii, se opri și privi cu admirație la transmisioniștii căpitanului Cleper care răgușeau transmițînd ordine.

„Asta muncă, nu chiuleală, ca la popotă“, comentă Blindu în sinea sa, amintindu-și de Caloianu.

Cînd să plece, se pomeni salutat de un ostaș care nu arăta să fi trecut de vîrsta adolescenței.

— Cei cu tine, băiete ?

Tînărul se prezintă regulamentar, încercînd să își îngroașe vocea :

— Să trăiți, domnule locotenent, sînt copilul de trupă caporal Spirică Ionel, furier la comandamentul batalionului trei.

— Văd că ești teterist, observă Blindu privind galoanele albastre străbătute în zigzag de un fir alb.

— Sînt în clasa a V-a, adică, am trecut într-a VI-a de liceu.

— Și de ce nu ești la școală ?

— Cînd a plecat regimentul, m-am ascuns într-o căruță. După ce m-au găsit, n-au avut încotro..., așa că am rămas la batalion.

— Ai pierdut un an de școală, îl dojeni locotenentul.

— Alții au pierdut mai mult, îi replică puștiul cu seriozitate.

— Him ! Și... pe aici, cu ce treburi ?

— Cu nici una. Totdeauna, când se apropie vreo luptă, domnul maior Onisie mă gonește de la batalion, preciză necăjit micul caporal.

— Foarte bine îți face, războiul nu-i pentru copii, fie ei și de trupă.

Băiatul se simți ofensat.

— Domnule locotenent, sînt fiu de militar ; tata a fost maistru armurier în acest regiment, iar eu am trei ani de cînd port haina militară.

— Cei mulți înainte, îi replică ofițerul, negăsind alt răspuns mai bun. Apoi îl întrebă din nou :

— Cum ai zis că te numești ?

Puștiul pocni din călcîie :

— Copilul de trupă, caporal Spirică Ionel.

— Bine, măi Spirică, ne mai întîlnim noi, îi promise Blîndu.

Cum ajunse la divizie, Caloianu se îndreptă direct spre fostul cantonament al plutonierului major Amăruță. Informîndu-se cu discreție, află de la proprietarul casei, — un bătrîn vorbăreț — că acesta servise 12 ani în armata chezaro-crăiască și că de îndată ce România intrase în războiul de la 1916, el se predase italienilor împreună cu toată compania. Abia la urmă îl informă că lucrurile mortului fuseseră ridicate de un soldat. Despre lădiță însă, nu avea nici o cunoștință.

De la cvartir, teteristul trecu pe la magazia intendentei unde îl descoperi pe soldatul Marin Robete.

Cum auzi de lădiță, acesta deveni circumspect.

— Lădiță, domn' elev ? Cum arăta ?

— Așa, cam cît una de marmeladă ; avea o etichetă pe ea. De sardele, preciză teteristul.

— De care ? întrebă Marin făcînd pe prostul.

— Robert, așa scria.

Dacă ar fi fost singur, Marin ar fi înjurat în lege și sardelele și pe răposatul major. Așa însă, fu nevoit să-și mestece înjurăturile în spatele măselelor. La început intenționează să-l ia pe „nu știu“ în brațe, dar, amintindu-și că teteristul este furier la popota regimentului 6, își spuse că mai mult ca sigur, pînă la urmă va descoperi lădița cumpărată de locotenentul cel gras. Așa că se hotărî să spună adevărul, să scape de belea.

— Da domn' elev, acum imi amintii. Dom' major Amăruță și cu mine, am găsit patru lădițe d-alea. Trei le opri dînsul — ce-a făcut cu ele ? nu știu — iar una mi-a dat-o mie.

— Și unde e ?

— O vîndul și eu.

— Cui mă ?

— Lu' un domn locotenent. Nu-l cunosc și nici nu știu de la ce regiment era, adăugă el socotînd că e mai bine să nu dea relații prea amănunțite.

— Dar măcar așa... cum arăta, nu ții minte ? insistă Caloianu.

Marin îi răspunse tot în doi peri :

— Om ca toți oamenii. Că n-am stat mult de vorbă ; după ce îmi dădu banii, a pus lădița în căruță ; vizitiul a dat bice gloabei și a plecat.

Teteristul era de-acum edificat; lădița fusese cumpărată chiar ieri, sub nasul lui, de către locotenentul Blindu.

După ce îl răsplăti pe soldat cu un pachet de țigări, încercînd totodată să-i îndepărteze orice bănuială, afirmînd că majorul promisese că îi va vinde cîteva cutii cu sardele, Caloianu părăsi cartierul diviziei și se reîntoarse la unitate cu o ambulanță goală.

Cît ținu drumul, trecu în revistă evenimentele din ultimele zile și analizînd comportarea locotenentului Blindu Napoleon, ajunse la concluzia că el era autorul involuntar al mistificării. Oricum însă, cei de „dincolo” trebuie să fie convinși în continuare că el, aici, e nevoit să infrunte un... maestru al contra-spionajului. În felul acesta își va putea justifica și o eventuală întîrziere a recuperării blestematului de „Odin-3”. Pînă una-alta însă — prin intermediul unor cunoștințe din București — le va scrie foștilor camarazi refugiați în Elveția. Rămînea subtilizarea lădiței; dar asta nu constituia o problemă.

Cînd ajunse la popotă încercă să se scuze față de locotenent, afirmînd că a însoțit un prieten rănit, plutonier t. r. la batalionul trei. Lucru care corespundea într-o oarecare măsură, deoarece plutonierul fusese transportat chiar în mașina cu care plecase el.

Blindu se mulțumi numai să îl admonesteze; nu-i pomeni însă de proiectata trimitere la divizion.

După vreo două zile, profitînd de prezența colonelului la o consfătuire cu comandantul unității sovietice vecine — invitat să rămînă la masă — aduse vorba de caporalul, copil de trupă, Spirică Ionel:

— ... Și apoi, aici e mai ferit, iar eu în timpul liber am să mă ocup de el, îl meditez să se prezinte la examene ca pregătit în particular ; e păcat să piardă anul, adăugă Blîndu în încheierea propunerii.

Colonelul acceptă imediat.

— Te-ai gândit foarte bine. Ia legătura cu căpitanul Lapedatu ; îi spui că eu am ordonat.

A doua zi, prin ordin la raport, sergentul t. r. Caloianu Ovidiu era mutat telemetrist la divizionul de artilerie regimentară iar copilul de trupă Spirică Ionel trecea furier la popota ofițerilor.

CAPITOLUL VI

Locotenent-colonelul Baumann privea harta de pe perete și își freca gânditor bărbia. Continuă să contempleze stegulețele albastre și roșii chiar după intrarea căpitanului Hawlischek, căruia îi vorbi fără să se întoarcă :

— Vești proaste, papă Rolf.

Căpitanul își scoase chipiul și începu să-și ștergă nădușeala.

— E o întrebare, sau o constatare ?

— Și una și alta. Românii ne-au dat peste cap în sectorul Carei. Asta ar fi constatarea. Întrebarea se referă la „Odin-3”.

Hawlischek despături o hîrtiuță :

— Agentul 24-W-38, comunică : „Reperat Odin—3. Întîmpin dificultăți în stabilirea legăturii cu voi din cauza distanței — asta se referă la replierea noastră, preciză el — și agentului Biroului 2 la

care se află Odin-3. O voi recupera cu câteva ore înainte de a trece liniile". În continuare, îmi transmite amănunte despre agentul Biroului 2... „În 1940 a îndeplinit o misiune la comandamentul unui corp de armată. De pe urma acesteia, un general a fost pus în retragere, un colonel s-a sinucis și câțiva ofițeri au fost trimiși în fața curții marțiale pentru spionaj, probabil în favoarea englezilor". Asta e tot, încheie căpitanul.

— Hm ! Pare periculos acest... cum zicea agentul că îl cheamă ?

— Zahmmann Napoleon.

— Zahmmann ? ! ?

— Da, în românește : Blindu.

Locotenent-colonelul deschise un sertar de unde alege o fișă în care erau trecuți câțiva ofițeri români, bănuind că ar face parte din Biroul 2 al armatei.

— Nu e trecut aici, constată el.

— Poate că nici nu îl cheamă așa...

— Posibil, eu îl trec totuși pe listă. Și, cu un scris caligrafic, Baumann adăugă sub celelalte nume : Zahmmann Napoleon (Blindu).

— Vom vedea noi ce facem și cu... der Zuhmme Napoleon.¹

— De la Göcke ați primit vreo veste ?

— Așteaptă să-l chemăm de îndată ce vom avea certitudinea recuperării lădiței blestemată.

— Domnule colonel, încep să-l urăsc pe români numai și numai pentru faptul că au doborât afurisitul ăla de Junkers în sectorul corpului nostru de armată. Le-aș rămîne în schimb, recunoscător pen-

---

¹ Blindetea asta de Napoleon.

tru vecie dacă vor reuși să doboare și „Fieslerul” cu care zboară Göcke.

— Și în locul lui va veni altul; poate mai cretin. Cei de la Berlin sînt înnebuniți, ca și cum „Odin” ăsta ar putea înlocui zecile de divizii și sutele de tancuri măcinate pe frontul rusesc.

Hawlischek vorbește tărăgănat :

— Nu ne rămîne decît să rîdem și să plîngem. E comic și tragic totodată. Soarta Reichului atîrnă de destoinicia unui agent al Abwehrului și șiretenia unui ofițer din Biroul 2. Și culmea, amîndoi sînt români ! Tare mă tem că nu va ieși nimic bun din asta, încheie el bătînd în lemn.

Fără să vrea, Baumann îi urmă exemplul.

•   •   •

— Căutați ceva ? întrebă Spirică găsindu-l pe Caloianu vîrît pe jumătate sub pat.

— Un creion mecanic, galben.

— Nu e dom' sergent, am măturat eu peste tot.

Dar Caloianu se prefăcu că nu îl crede și continuă să caute, vîrîndu-se și mai adînc sub pat. După ce mai moșmondi puțin, se trase afară ținînd în mînă un pix metalic.

— Cine caută, găsește, exclamă el arătînd creionul pentru a-l convinge pe Spirică.

Acesta încercă să se justifice :

— Pesemne că era vîrît în fund de tot și n-am ajuns cu mătura pînă la el. M-a încurcat și lădița ala, cu ce naiba o fi în ea ?

— Cine poate ști ? ! În sfîrșit, bine că mi-am găsit creionul, e o amintire. Acuma plec la divizion, și te mai rog ceva...

— Ordin, dom' sergent !

— Nu-i pomeni locotenentului că am fost p-aci. Să nu-și inchipuie cine știe ce...

— Vai de mine ! Ce ar putea să își inchipuie ?

— Poți ști ce are omul în cap ? Mai bine să nu afle.

— N-aveți nici o grijă, eu știu să-mi țin gura.

— În cazul ăsta îți mulțumesc, plec liniștit. Apropo ! Trec și pe la batalionul tău, ai ceva de transmis ?

— Multă sănătate și felicitări tuturor, pentru izbînda de la cota 410, îi răspunse Spirică ; și ochii îi străluceau de parcă luase parte personal la cucerirea cotei fortificate.

În urma atacului dezlănțuit cu o săptămînă înainte, regimentul 6 Vînători de munte îl împinsese pe inamic cu peste 20 kilometri spre vest, astfel că batalioanele putuseră ocupa poziții dincolo de frontieră, la o adîncime de peste 5 kilometri pe teritoriul Ungariei.

Mergînd spre păduricea unde erau amplasate tunurile, Caloianu alesese drumul care coincidea cu vechea potecă grănicerească, paralelă cu linia de frontieră.

Soarele unei toamne blinde încălzea deopotrivă și pămîntul României și pe cel al Ungariei, despărțite doar de linia invizibilă care serpuia printre cele două poteci croite de grăniceri. Iar timpul scurs în cei patru ani ce trecuseră de la Dictatul impus la Viena nu fusese destul de lung pentru ca buruienile să le năpădească cu totul.

De pe poteca pe care mergea, era de ajuns să se abată vreo cinci pași la stînga și s-ar fi întors pe

teritoriul țării. Lui Caloianu i se păru ciudat că se află în situația de a trece o graniță ori de câte ori dorește. Se abătu la stînga, merse vreo douăzeci de metri, reveni pe teritoriul maghiar, apoi din nou pe cel românesc.

— Să trăiți, domn' elev! Măsurați granița? îl întrebă vesel un caporal care — împreună cu cîțiva ostași — îl ajunsese din urmă.

— Aș! Voiam să văd de cîte ori poate un om să treacă o graniță într-un sfert de oră, îi răspunse teteristul bine dispus.

Caporalul își scoase casca și se șterse de nădușeală.

— Apăi, domn' elev, eu zic că dacă am trecut-o acum, să o mai trecem o dată, cînd ne-om întoarce cu biruință și pe urmă, gata! Să steie fiecare în țara moștenită de la strămoșii lui. Că prea mult singe a costat pofta de mărire a lui Hitler și a lui Horty.

— Ai dreptate, caporale, încuviință Caloianu, dar își întoarse capul pentru a evita privirea ostașului.

Peste cîmp, din direcția satului, venea un bătrîn, opintindu-se sub greutatea unui lemn.

— Parcă ar căra un stîlp, își dădu părerea caporalul. Haideți flăcăi, să-i dăm o mîină de ajutor.

Fără să vrea, teteristul se luă după ei.

— Ce-i cu ăsta, moșule?

Bătrînul, un țăran îmbrăcat sărbătorește, cu bundiță inflorată și itari găitănați, răspunse adresîndu-se lui Caloianu, el fiind cel mai mare în grad:

— Domnule sergent, asta e borna de la granița adevărată. În 1940, cînd s-au retras grănicerii noștri,

am dezgropat-o și am ascuns-o la mine în pod, să nu cadă pe mâini străine care s-o ciopârțească.

— Și ai păstrat-o pînă acuma ?

— Precum se vede. Știam că are să vină ziua cînd o vom așeza la locul ei firesc. Ș-apoi, casa mea fiind doar la doi pași de hotar, se cheamă că în toți anii ăștia, borna a fost la locul ei, încheie bătrînul pregătindu-se să o salte pe umăr. Rămase însă numai cu intenția, deoarece chiar în clipa aceea, borna pe care se mai cunoșteau numărul și inscripția ROMÂNIA, trecu în mâinile ostașilor. Purtînd-o pe sus, porniră chiuind spre clădirea arsă a pichetului.

— Acolo, pe dîmbul acela e locul ei, mai apucă să le strige bătrînul.

Caporalul și încă un ostaș își puseră „Linemann-urile” la treabă săpînd o groapă. Ceilalți — la care se adăugă un întreg grup de soldați și ofițeri atrași de forfota neobișnuită din fața pichetului — începură să curețe locul în jurul dîmbului. Unii netezeau pămîntul, alții adînceau șanțulețul de la bază ori cărau pietre pe care le așezau frumos, de jur împrejur.

Prins în vârtejul entuziasmului colectiv, Caloianu se pomeni ajutîndu-i caporalului să introducă capătul bornei în groapă și în timp ce acesta îngrămădea pămîntul, el sprijinea stîlpul ca să stea drept.

După ce dădu un ultim lat de lopată la baza bornei, caporalul își scoase casca din cap și ridicîndu-și fruntea spre soare, strigă să fie auzit pînă la cer :

— Uiiuuu ! Măi fraților, am pus granița la loc !

Văzduhul răsună de urale și rafale de arme automate, trase în cinstea evenimentului. Ofițerii se

înbrățișară de-a valma cu ostașii și cu bătrînul păstrător al bornei, pe care îl podidiră lacrimile.

Dinspre șosea, îndemnat pesemne de instinctul său lăutăresc care îl îndruma totdeauna spre locurile unde era nevoie de el, venea grăbit soldatul Durică Mihai, cu vioara pregătită. Apăruse la timp, deoarece cîțiva ostași se prinseseră de mîini în jurul bornei iar caporalul începuse să cînte :

„Hai să dăm mîna cu mîna,
Cei cu inima română...”

Vocile celorlalți amplificară cuvintele caporalului însoțite de sunetul melodios al vioarei. Încet-încet, hora se lărgi cuprinzîndu-i pe toți cei care treceau pe acolo, pînă se lăți ocupînd tot locul dintre pichet și șosea.

Caloianu rămăsese pe dinafară : ar fi vrut să fugă cît mai departe, să nu mai vadă și să nu fie văzut. Dar caporalul, ajuns în dreptul lui ; îl prinse mîna și fără să-și întrerupă cîntecul îl trase între el și țăranul bătrîn.

După Hora Unirii, Durică începu să cînte alta, de pe meleagurile vlășcene, apoi una din Moldova... De la hore trecu la o sîrbă îndrăcită. Ritmul acesteia îi determină pe cîțiva jucători mai în vîrstă ori mai grași să se desfacă din cerc îndreptîndu-se spre un grup de țărance din satul apropiat, care îi imbiau cu tăvi — umplute vîrf cu pită și slană — și cu carafe pîntecoase de rachiu.

Dînd vina pe o bătătură, Caloianu se scuză față de vecini ; simțea că trebuie să plece de acolo, să fugă cît mai departe... Se îndreptă spre lanurile de porumb rămase neculese, dar o bătrînă îi taie calea imbiîndu-l cu tava și carafa.

— Ia maică și mata; mîncă puțină pită d-a noastră și cinstește ș-o gură de rachie. Că zi mare trăim astăzi!

Teteristul întinse o mînă tremurătoare spre tavă; mușcă cu poftă din pîine și din slănină apoi, fără să își poată stăpîni tremurul mîinilor, puse sticla la gură și sorbi îndelung, cu sete.

— Îți mulțumesc, mătușă.

— Să trăiești, ostașule, și să-ți ajute Dumnezeu să te întorci sănătos la ai tăi!

„Ai mei! Care sînt ai mei?” se întreba el în timp ce se îndepărta peste cîmp, cu privirea pierdută în lărgimea pusteii. Cîntecul viorii și strigăturile jucătorilor continuau să se audă. Își întoarse capul și deodată se opri; depășise linia de frontieră. Știa că înapoi nu va mai putea trece. Că îi este interzis! Și doar era patria lui; așa cum fusese a părinților și a strămoșilor săi! Se miră cum de nu-i tremuraseră mîinile la atingerea cu borna? Cum de nu se împleticise cînd intrase în horă alături de caporal și de bătrînul țăran? De ce nu se transformase în otravă rachiul oferit de țărancă alc cărei urări s-ar fi cuvenit să fie blesteme?

Ostașii continuau să joace bătînd voinicește talpa pe pămîntul patriei, patrie care nu va mai fi a lui. Fiindcă... și deodată avu conștiința faptelor sale! „Fiindcă sînt un trădător! UN TRĂDĂTOR!” strigă cineva dinlăuntrul său. Putea fi calificată altfel predarea către inamic a celor două lădițe despre care acum știa că vor aduce moarte în rîndul aceluia alături de care jucase Hora Unirii? Categorie nu! Iar inamicul o aștepta și pe a treia, după care urma să-și primească răsplata. Ce răsplată? Viața? Ce fel

de viață îl va aștepta dincolo — chiar dacă Göcke se va ține de cuvânt ? Cum putea să mai trăiască urmărit de imaginea cadavrelor înțepenite pe cîmpul din spatele gării Iași ? Va putea oare scăpa vreodată de privirile pe care i le aruncase sublocotenentul Dădîrlat și caporalul Melinte în clipa cînd trăsese în ei ? Oameni pe care nici măcar nu îi urîse ! Unde și cît de departe va trebui să fugă pentru a scăpa de coșmar ?

Simțind o moleșeală în genunchi se așeză pe marginea unei gropi de obuz și se lungi pe pămînt cu mîinile sub cap.

Ce va face apoi ? Va trăi hăituit, gonit dintr-o țară în alta... Obligat să se ascundă, să mintă, să spioneze, să trădeze... Și tot mai adînc se va scufunda în mlaștina neagră a oamenilor din afara legii, așa cum se afundase în mocirla verde a „Mișcării“.

Va fi un om fără amintiri, fără vise. Lipsit de idealuri, de trecut... de viitor. La ce îi folosiseră anii petrecuți în tovărășia filosofilor din ulcioarele căroră se adăpase fără discernămint ? Filosofia vieții, trecută prin filtre de pesimism sau distilată în rețorțele otrăvite ale amoralismului. A fost necesar oare s-o cunoască ? Să încerce să se situeze deasupra binelui și răului ? Ca să ajungă, unde ? Din mlaștină în mlaștină... De la crimă la trădare de patrie ! Nu va mai putea privi vreodată cu seninătate în ochii oamenilor ; are să trăiască lipsit de lumina soarelui, asemenea omului care și-a vîndut umbra. Merită trăită o asemenea viață ?... Merită ? Merită ?...

...Pocnetul sec al unei împușcături transformă într-un scîrțîit melodia viorii și opri hora. În cîteva clipe, ostașii puseră mîna pe arme. Văzînd însă că

liniștea coborîse din nou, porniră în fugă spre locul de unde se auzise împușcătura.

Îl găsiră pe sergentul t. r. Caloianu Ovidiu lungit pe spate, cu ochii sticloși ațintiți spre cer. Din timpla dreaptă i se scurgea un fir de sînge care înroșea iarba îngălbenită. Mîna se mai sprijinea încă pe pistolul căzut lingă el.

În drum spre comandament, locotenentul Blindu dădu glas gîndurilor care i se învălmășeau prin cap :

— Era tînăr, cultivat, inteligent... ; pentru ce a făcut asta ?

— Ehe, domnule locotenent, nici religia, nici psihologia nu pot pătrunde pînă în străfundurile cele mai adînci ale conștiinței omului, îi răspunse doctorul Maier și adăugă filosofic : Au unii oameni niște păcate... pentru care preferă judecata de dincolo decît pe aceea a semenilor lor. Sînt păcate ce se iau în mormint.

După cîțiva pași, Blindu se opri.

— Am uitat să le spun ostașilor să-l treacă dincoace, să fie îngropat în pămîntul țării.

Dar căpitanul Maier se opuse.

— Nu, domnule locotenent, să rămînă acolo unde și-a dat singur moartea. Omul nu are drept de viață și de moarte nici asupra lui însuși.

— Poate cîndva, vom afla totuși ce anume l-a împins la acest gest, presupuse gînditor locotenentul Blindu.

Cercetările întreprinse de căpitanul Laureescu rămaseră zadarnice. Printre lucrurile aflate în ranita sinucigașului, nu s-a găsit nimic suspect ; dar nici nu se putuse elucida felul cum și unde anume își petre-

căse Caloianu noaptea în care se dezlănțuise atacul regimentului. Și cum la aceasta se adăugase și bănuiala lui Blindu în privința furtului lădiței cu sardele, dosarul „Caloianu Ovidiu“ rămase deschis, în speranța că evenimente ulterioare vor aduce lămuriri noi.

Între timp, comandamentul regimentului se instalase în satul Ferhad, dincolo de frontieră. Iar în duminica ce urmă — ultima din luna octombrie — Blindu hotări să ofere ofițerilor o masă festivă pentru a sărbători cum se cuvine izgonirea inamicului de pe teritoriul patriei. Punctul forte al mesei urmau să fie sardelele „Robert“.

Masa fusese întinsă în salonul fostei circiumi iar cei doi chelneri se străduiseră să o aranjeze și ornamenteze cu cât mai mult dichis.

Și în vreme ce ofițerii discutau și glumeau așteptând sosirea colonelului și a comandanților de batalioane — invitați special pentru această ocazie — Blindu împreună cu Bordei și cu Spirică se pregăteau să desfacă lădița.

— Sînt patruzeci de cutii ; domnilor ofițeri superiori le servim cîte o cutie, restul le pui la un loc și faci porții să ajungă la toată lumea, hotări locotenentul vîrînd virful unei baionete sub capacul lădiței.

Cuiele scîrțîiră ascuțit și capacul sări în lături dezvelind fața albă a unei hîrtii. Blindu o dădu repede deoparte dar sub ea apăru alta... și alta... și toate acoperite cu desene trase cu tuș de diferite culori. Linii, cercuri, spirale... și peste tot cifre, însemnări, formule, note...

— Ce-o fi asta ?

Bordei ridică din umeri în timp ce Spirică înțepe-nise în poziția de drepti.

— V-o fi înșelat olteanu' de la care le-ați cumpărat ! presupuse bucătarul.

— Nu se poate, pe acelea le-am controlat.

— Cum, nu pe astea le-ați cumpărat ?

— Lădița asta am găsit-o ascunsă într-un sac cu cartofi, cînd am preluat popota. Alea pe care le-am cumpărat eu au fost furate atunci, noaptea, explică Blîndu. Apoi preciză : Astea — după cum a presupus Caloianu — erau ale sublocotenentului Dădîrlat.

— Înseamnă că pe dînsul l-a păcălit. Aoleu, să-mi spuneți mie care a fost ăla... Să-l satur eu să mai vîndă hîrtie în loc de sardele.

Între timp, Spirică luase „pe loc repaus” și examina atent hîrțiile din lădiță.

— Domnule locotenent, astea sînt planuri de construcții, preciză el.

— Și crezi că domnu' colonel o să mănince planuri în loc de sardele ? îl repezi Bordei.

— Nu-i vorba de asta, poate că au vreo importanță militară ? !

— Aș ! Pungașul ăla a scos cutiile și a îndesat lădița cu hîrtie d-asta groasă, ca să atîrne greu, presupuse Bordei.

— Bine că nu am pomenit nimic despre sardele, mă făceam de rîs, interveni Blîndu.

— Și acuma ce facem ? întrebă bucătarul.

— Servim pateurile de anșoa. Pentru maiorul Vasiliu taie o felie din urda aia, că dînsul tot nu bea țuică, din cauza ficatului. Ia cheile și fugi ! Tu, Spirică, du-te și cheamă-l pe căpitanul Laureescu. Dar discret, să nu se observe.

Ofițerul cu contrainformațiile ascultă atent toată tărășenia. Apoi începu să cerceteze teancul de hîrtii.

— Dracu, înțelege ceva ? Că sînt planuri și scheme, vād eu, dar cine le pricepe rostul ?

Spirică luă poziția de drepti :

— Domnul căpitan Cleper.

Blindu se plesni cu palma peste frunte.

— Așa e ! Transmisionistul, în civilie e inginer. Fugi și cheamă-l.

Căpitanul Cleper intră dojenindu-i nemulțumit.

— Ce e bre ? Nu puteați aștepta pînă după masă ?

— Lasă masa, bătrîne. Vezi mai bine ce-i cu astea, îl îndemnă căpitanul Laureescu, apropiînd un scaun de masa plină cu planuri.

Inginerul își dublă vederea cu ajutorul ochelarilor și așezîndu-se pe scaun începu să cerceteze teancul de hîrtii. Mormăi ceva neînțeles, rosti „hm“ de cîteva ori, examină în dreptul luminii unele coli, pe altele le compară între ele... se mai scărpină la ceafă, își aprinse o țigară... După vreun sfert de oră, împinse hîrțiile deoparte și se rezemă de spătarul scaunului.

— Ori este un ghiveci de planuri adunate la un loc, fără nici o noimă... ori e vorba de o instalație atît de complexă încît depășește cunoștințele unui inginer de categoria mea. Lovi cu muchia palmei în cîteva hîrtii și continuă intrigat : Planuri de instalații mecanice, de aparataj acustic și chimic. Scheme de montaje electrice și electronice... Calcule de rezistență la temperaturi și viteze înalte, formule din domeniul fizicii acustice și balisticii... Peste desenele originale apar modificări, corecturi... Diferiți termeni din formule par a fi înlocuiți ; textele

sînt adnotate... Şi totul într-un limbaj cifrat. Laurescule, descifrează-mi textele şi îţi spun despre ce este vorba, dacă într-adevăr e vorba de ceva cu cap şi coadă.

— Dă-mi cheia şi ți le descifrez. Asta e treabă pentru specialiştii de la marele stat major.

— S-o trimitem acolo, propuse Blîndu.

Căpitanul Cleper zîmbi sceptic.

— Şi dacă o fi... ghiveci, cum şi cred că este? Are să ridă de noi toată armata română.

— Şi atunci?

Ofiţerul cu contrainformaţiile îşi descheie copcile de la guler şi fără să-şi ridice privirea de pe planurile răspîndite pe masă, scoase batista din buzunar şi o despături; dar, ca şi cum ar fi uitat pentru ce a scos-o, o vîri mototolită în alt buzunar.

— Ştiţi ce? Punem toate astea la loc; mata, domnule locotenent, păstrezi lădiţa. Eu am să înaintez un raport la divizie, în care voi specifica provenienţa ei şi concluziile căpitanului inginer Cleper Anton.

— Ne, ne, ne! Pe mine nu mă amesteca. N-am poftă să fiu considerat autor de romane ştiinţifico-fantastice. Descrie-le numai conţinutul şi ajunge. Mai departe, să-şi bată ei capul.

— Mă rog, fie, conveni Laurescu. Şi acuma, să mergem la masă; o fi venit şi domnul colonel, parcă i-am auzit maşina.

— Spirică, pune-le la loc şi bate-i capacul cum a fost, ordonă Blîndu înainte de a pleca cu cei doi căpitani.

După ce execută dispoziţiile, băiatul îşi opri privirea asupra etichetei verzui cu litere aurii, şi cum

i se păru frumoasă, se hotări s-o dezlipească. Viri unghia sub un colț, apoi limba briceagului... și mai cu unghia, mai cu salivă, mai cu briceagul, reuși să o dezlipească fără să îi rupă vreun colț. În locul unde fusese eticheta, se vedea desenat cu vopsea neagră un romb cu laturile inferioare prelungite și lângă el, cifra 3. Eticheta astupase exact inscripția -3.

„Ce-o mai fi însemnând și asta?” se întreabă el. Cum însă nu reuși să găsească răspuns, se lăsă păgubaș și viri lădița la locul ei, sub pat adică.

CAPITOLUL VII

Cu mâinile la spate și cu picioarele rășchirate, locotenent-colonelul Baumann se proțăpise în dreptul ferestrei și privea absent vînzoleala din curtea comandamentului. Părea că nu-l interesează nici currierii care descălecau înainte ca motocicletă să se fi oprit, nici mașinile stropite de noroi care intrau și ieșeau pe poarta larg deschisă, de stîlpii cărora atîrnau murate de ploaie două steaguri cu svastică. Ploaia curgea cenușie, confundîndu-se cu norii și cu vechile clădiri gotice ale orașului. Frontul rămăsese în urmă, la peste 20 de kilometri: aici era încă liniște, dar cît va dura?

Ca și cum ar fi auzit întrebarea pe care Baumann și-o pusese în gînd, căpitanul Hawlischek mormăi în timp ce deschidea capacul unei lăzi de campanie.

— N-ar trebui să mai despachetăm, prevăd că neste cîteva zile ne mutăm și de aici.

— Cred că vom sta mai mult ; sîntem în Ungaria și Szalassi este un aliat de nădejde.

— Szalassi ? Poate. Însă eu nu aş da nici măcar un pahar de bere alterată pe fidelitatea cu care îl urmează maghiarul de rînd, îi replică Hawlischek cu pesimism.

Baumann părăsi spectacolul deprimant al ploii și se așeză la birou, cu mîinile vîrîte în buzunare și cu picioarele întinse, de îi ieșeau pe partea cealaltă a mesei.

— Ai vreo veste de la agentul român ?

— Nici una.

— Mă mir de ce întîrzie ; frontul s-a stabilizat de cîteva zile. Și cum de nu a apărut încă, cretinul de Göcke ?

— Nu-i timpul trecut, îi replică Hawlischek, bătînd în lemnul lăzii.

Chiar în clipa aceea, ușa se deschise și în cadrul ei apăru uniforma neagră a S.S.-istului.

— Se pare că nu vă grăbiți cu despachetatul ?! constată el insinuant, după ce, bineînțeles, salutase răcnind.

— Tocmai asta făceam. De-abia azi ne-am instalat, încercă să se justifice căpitanul.

Și ca să fie mai convingător, scoase un teanc de dosare prăfuite pe care le trînti pe birou, sub nasul Sturmführerului.

În timp ce își scutura praful de pe revere, acesta întrebă, fără să privească pe nici unul din cei doi :

— Cînd sosește agentul 24-W-38 ?

Baumann ridică din umeri, dar Hawlischek răspunse încercînd să pară cît mai convins ;

— Îi așteptăm mesajul în noaptea asta. În ultima săptămână, cu mutatul... nu ne-a fost posibil să stabilim legătura. Dar acum, sînt convins că vom reuși.

Sturmführerul întrebă sarcastic :

— Vă ocupați cumva de spiritism ?

Locotenent-colonelul și căpitanul schimbă priviri nedumerite.

— Da, domnilor, doar prin spiritism mai puteți lua legătura cu agentul 24-W-38 !

După ce îi fulgeră cu privirea pe cei doi, Göcke se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră călcînd apăsător.

— Asta nu mai e neglijență ! E indolență ! Ne-păsare totală ! Defetism ! Sabotaj chiar ! Un serviciu de informații care nu știe că agentul lui a fost executat... Inadmisibil !

— Executat ?!? se holbă Hawlischek.

— E-xe-cu-tat ! răcni S.S.-istul, și întinzîndu-și arătătorul mîinii drepte, simulă două împușcături : una spre căpitan, cealaltă, țintindu-l vag pe locotenent-colonel. Mormîntul lui îl puteți găsi în apropierea satului Ferhad.

— Poate a fost un accident, se amăgi Hawlischek.

— Accident ?! Credeți că în cazul acesta, românii l-ar fi îngropat ca pe un cîine, la marginea drumului, pe teritoriul ungar, în loc să îl transporte cîteva sute de metri la cimitirul din satul românesc ? Iar pe cruce e scris numai numele. Nu sînt indicate nici gradul, nici unitatea, nici anul nașterii, așa cum se obișnuiește. Acum sînteți convinși ?

— De unde știți toate astea ? întrebă Baumann în loc de răspuns.

— Informațiile nu vin singure, trebuie să alergi după ele, domnule locotenent-colonel.

Tonul insolent îl enervă pe Baumann, făcându-l să se ridice în picioare.

— Domnule Sturmführer, misiunea serviciului nostru constă în culegerea de informații privitoare la forțele și intențiile inamicului. În ceea ce privește operațiunea „Odin“, dumneavoastră ați încheiat un acord cu agentul 24-W-38. Noi nu i-am promis nimic. V-am ajutat atîta cît ne-a fost posibil, punîndu-vă la dispoziție grupul special de Kommando și serviciul de radio. Mai mult de atîta nu am putut și nici nu putem face. Asta e tot !

— Dar ordinele Obersturmführerului Eibl..

— Dînsul mi-a ordonat să reperez Junkersul doborît și să intru în legătură cu agentul. Am făcut mai mult decît mi s-a cerut ! I-am dat agentului stația de radio portativă a grupului de Kommando care a adus obiectele „Odin-1“ și „Odin-2“, pe care le-am și expediat la Berlin. Pe a treia, expediți-o dumneavoastră. Acum șase zile, cînd am stabilit ultima legătură cu Kalloian, se afla încă la popota ofițerilor din comandamentul regimentului 6 Vînători de munte. E păzită de agentul Biroului 2 al armatei române. Și vă asigur că e un as în materie. M-am informat ; în 1940 a descoperit și lichidat o întreagă rețea de agenți ai Intelligence Service-ului, implantată la un comandament de armată, preciză Baumann exagerînd cu bună știință. Ca să vă ajutăm în continuare, adresați-vă generalului Krabbe, comandantul corpului de armată.

S.S.-îstul se întoarce brusc spre el.

— Am și făcut-o : în noaptea aceasta îl voi recupera pe „Odin-3”.

Baumann se așează încet pe scaun, în timp ce Hawlischek clătină din cap, ca omul care nu știe ce să mai creadă.

Göcke deschise ușa și strigă :

— Intrați !

Un parașutist cu mutră de băiețandru făcu doi pași în cameră, își pocni călcâiele și salută, prezentându-se :

— Locotenent S.S. Willi Kappel, din subordinea maiorului Otto Skorzeny.

Göcke preciză :

— A participat la răpirea ducelui Mussolini.

În urma parașutistului apăru un tip mustăcios, îmbrăcat în uniformă neagră a șalasiștilor.

— Dinsul este Tampòs Jenò, șeful organizației locale a „Săgeților încrucișate” și cărciumar în Ferhad. Voi doi, continuă Göcke, adresându-li-se, vă cunoașteți misiunea. Iată ce trebuie să faceți dumneavoastră, adăugă el întorcându-se spre Baumann și Hawlischek.

*
*   *
*

De cînd cu furtul lădiței de sardele, ordinul locotenentului Blindu, de a se face de gardă noaptea, rămăsese în vigoare. Astfel că la alergătură și munca de peste zi, se adunau și orele de santinelă din timpul nopții. Dar ostașii nu se plîngeau. Era război și înțelegeau să-și facă datoria.

Soldatul Durică îi era necaz însă de un singur lucru : pe lângă popota ofițerilor se mai aciuaseră și

alți ostași, cum erau de pildă ordonanța și șoferul colonelului. De gardă, însă, nu făceau.

„Nu-i drept ! se revoltă soldatul în gând. La masă... dooijdoi și la gardă... numai doi ! Dacă am fi șase — pă Spirică nu-l pun la socoteală — ne-ar veni rîndul la două nopți. Da' așa, nopțe de nopțe, e greu. Mîine îi raportez lui dom' locotinent. Ce mi-o zice, mi-o zice, da-i spun !“ se hotări el.

Și fiindcă apa de pe streășină începuse să curgă prea tare, amenințînd să răzbată prin foaia de cort, își schimbă locul trecînd în spatele casei, mai la adăpost. Ii veni poftă să fumeze dar... consemnul era consemn !

„O mai fi mult pînă la trei ?“ se întrebă el.

Ca și cum i-ar fi auzit întrebarea, orologiul din turla bisericii bătu două lovituri prelungi și cam dogite.

„Două ! Bună treabă și cu ceasurile astea ! Dacă aș fi primar la noi în Gostinu, aș pune și eu unu, la biserică. Dar nu din ăsta, cu clopot ! Să fie unul, așa... cu ciocănele și coarde, să cînte ca țambalul“.

Și Durică zîmbi imaginîndu-și un orologiu care dimineța să înceapă cu o bătută îndrăcită, apoi cu sirba, hore... iar seara : doine și cîntece de leagăn.

Deodată, deveni atent. Era adevărat sau numai i se păruse ? Parcă, printre țiriitul picăturilor de ploaie auzise zgomote de pași ! Se lăsă pe vînc, lîpindu-se de perete. Își scoase gluga de pe cap și ascultă cu atenție, încercînd totodată să răzbească cu privirea prin întunericul livezii din spatele curții.

Era greu să vezi ceva, dar Durică se baza pe urechea lui de lăutar. Și aceasta nu-l dezamăgi ; o bufnitură slabă îi confirmă presupunerea că cineva

sărise gardul. Intenționă să dea alarma dar alte bufnituri și zgomote de pași îi dădură de știre că hoții sînt mai mulți. Un tăcănit ușor, care ar fi scăpat oricărui alte urechi, îl înștiință că nepoftiții erau și înarmați.

Să-i someze, nici nu putea fi vorba! L-ar fi împușcat înainte de a termina să strige „stai”. Apoi ar fi năvălit în popotă, înainte ca cei dinăuntru să aibe timp să pună mina pe arme.

„Aici trebuie lucrat în liniște, și repede”, chibzui el.

După cum auzea zgomotul pașilor, atacatorilor le erau necesare cel puțin trei minute pentru a străbate distanța din fundul livezii pînă la clădire.

„Cam puțin”, își spuse Durică.

Chibzui cîteva clipe și îi veni o idee. Pipăi pe lîngă perete pînă găsi o bucată de cărămidă. Fără să se ridice, o cumpănî în mînă și dîndu-i avînt o azvirli spre gardul din stînga. Cărămida se izbi de scînduri pocnind sec.

O șoptă, tot atît de perceptibilă cît foșnetul unei frunze, străbătu prin ploaie și îi ajunse la ureche.

„Nemții, măicuțiță! Dar acum or să stea potoliți vreun minut, pînă s-or lămuri ce a fost”, socoti el.

Și, piș, piș, se strecură pe lîngă perete pînă la fereastra camerei unde dormeau camarazii lui. Un ochi de geam era spart și astupat cu hîrtie. Durică o împinse ușor cu palma și apropiindu-și fața strigă sugrumîndu-și vocea în gîtlej:

— Dom' sergent! Alarmă!

Bordei tresări buimac.

— Ce-i?

— Șșșt ! Alarmă ! Nemții. vin prin fundul livezii.

Fără să mai ceară alte lămuriri, bucătarul își înghionți tovarășii, trezindu-i pe rînd.

— Alarmă ! Luați-vă armele și treceți la ferestrele din spate. Nemții vin prin fundul curții.

Buimăceala nu ținu mai mult de o jumătate de minut. Ostașii puseră mîna pe arme și pe cartușiere, repezindu-se apoi la ferestrele din spatele casei.

Dar zgomotul pașilor și al închizătoarelor de la arme ajunse la urechile atacatorilor care se hotărîră să acționeze. Părăsind orice precauție, începură să alerge spre clădire.

Durică își dădu seama că vor ajunge la clădire înainte ca tovarășii lui să fie pregătiți să îi întîmpine. Se hotărî să acționeze și deschise foc, cartuș după cartuș, în direcția zgomotelor. Nu apucă să tragă decît patru gloanțe. O rafală de armă automată îl țintui de perete. Dar în aceeași clipă, de pe cele trei ferestre izbucni un foc necruțător din automatul lui Bordei și armele celorlalți. Umbrele atacatorilor se lungiră la pămînt, pe locul liber dintre casă și acareturi.

Locotenentul Blîndu sări din pat cu atîta vigoare încît, cînd puse picioarele pe podea își pierdu echilibrul. Se sprijini însă repede, agățîndu-se de tocul pistolului atîrnat de tăblia patului.

Fără să se mai îmbrace, trase arma afară, o despică și dădu să iasă pe ușă.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Spirică sărind de pe lavița pe care dormea.

... Probabil un contraatac inamic...

Fără să aștepte alte lămuriri, băiatul se repezi în colțul unde își ținea „zebeul” și dădu să iasă pe ușă.

— Stai, mă, aici ! il repezi ofițerul împingându-l înapoi, spre pat. Apoi ieși pe sală și se îndreptă spre camerele din fund, de unde se auzeau împușcăturile oamenilor săi.

Dar Spirică nu era omul care să fie potolit cu una cu două. Se apropie de fereastră și o deschise numai atîta cît să poată strecura țeava puștii. Scrută cu atenție întunericul de pe stradă, tocmai la timp ca să observe o siluetă intrînd pe ușa mare a circiumii.

Din trei pași trecu la ușă și o împinse ușor cu țeava armei, ca să o poată supraveghea pe cea din față, care dădea în... salon.

Constată că intuise exact intențiile necunoscutului ; ușa se deschise încet și silueta întunecată păși tiptil spre capătul coridorului.

„Hm ! Vrea să cadă în spatele oamenilor noștri.”

Duse arma la ochi și după ce ținti în mijlocul umbrei care se estompa pe albul peretelui, strigă îngroșîndu-și vocea :

— Stai !

Umbra trase un foc de pistol la întîmplare. În aceeași clipă, Spirică apăsă pe trăgaci.

Bubuitura, amplificată de rezonanța coridorului și salonului, căpătă proporțiile unei explozii. Băiatul închise ochii și așteptă să-i cadă tavanul în cap, ori cîne știe ce altceva.

Își reveni cînd simți pe creștet mîna durdulie a locotenentului.

— Spirică ! Măi băiete, ești teafăr ?

— Teafăr, dom' locotenent ! Era unu'... acolo... voia să vă atace pe la spate. El a tras întâi, se justifică oăiatul.

— Bravo Spirică, am auzit cînd l-ai somat. Acuma stai potolit aci ; încep să se retragă, a sosit și patrula noastră, îl asigură ofițerul alergînd înapoi, spre ferestrele transformate în ambrazuri.

Neașteptîndu-se probabil să întîmpine o rezistență atît de puternică, hitleriștii începură să se retragă susținîndu-se cu foc unul pe celălalt. La adăpostul întinericului, traversară livada și apoi se înfundară în lanurile de porumb rămas necules.

Patrula încercă să-i urmărească dar întinericul era prea dens, astfel că după vreo cinci minute, renunțară. De fapt, atacul fusese respins.

Locotenentul Blîndu își îmbracă vestonul și pantalonii peste cămașa de noapte și ieși în curte cu oamenii săi. Găsiră doi hitleriști morți și unul rănit care avea grade de ofițer. Toți erau echipați cu salopete de camuflaj.

— De la dumneavoastră e cineva rănit ? întrebă sublocotenentul Gîrbaciu, care se nimerise de serviciu în noaptea aceea.

— Nimeni ; am fost adăpostiți bine, îi răspunse Blîndu.

Dar sergentul Bordei interveni îngrijorat :

— Durică, dom' locotenent ! Unde-i Durică, fraților ?

Îl găsiră în colțul clădirii. Părea că se rezemase de perete pentru a se odihni, dar, fiind prea obosit, a adormit cu capul aplecat pe umărul stîng, acolo unde își sprijinea vioara. Arma îi căzuse pe genunchi însă mîna dreaptă nu se dezlipise de pe ea.

— Domnule locotenent, raportă caporalul Netcu după ce trecu minutul de reculegere pe care toți îl păstrară la căpătiul lui Durică ; am descoperit cine era civilul împușcat de Splică.

— ? ! ?

— Proprietarul casei, Tâmpoș Jenă; cârciumarul...

— Ce naiba or fi urmărit prin atacul ăsta ? se miră locotenentul Blindu.

— Au vrut pesemne să atace comandamentul regimentului, presupuse sublocotenentul Gîrbaciu. Știți, noi ne-am instalat prima dată aici, însă, domnului colonel i s-a părut locul prea izolat. Așa că a doua zi ne-am mutat. Dar mai bine să mergem la infirmerie, poate aflăm ceva de la ofițerul rănit.

La infirmeria amenajată în clădirea școlii, cei doi medici tocmai ieșeau din cancelaria transformată în sală de operații.

— Scapă, doctore ? întrebă căpitanul Laureescu care aștepta pe sală.

Căpitanul Maier își scoase masca și mănușile și de-abia după ce se șterse de nădușeală, îi dădu răspunsul :

— Nici o speranță ; trei gloanțe, din care două în abdomen. Le-am extras, i-am făcut și o transfuzie..., totuși, peritonita s-a instalat.

— Am putea să-i vorbim ?

— Dumneavoastră desigur, nu cred însă ca el să vă poată răspunde.

Ofițerul cu contrainformațiile se luă după sanitarii care tocmai ieșeau cu targa. Locotenentul Blindu îl însoți în rezervă.

— Va trebui să mai așteptați, îl înștiință celălalt medic, sublocotenentul Băieșu. Am să îi fac un

tonic cardiac, poate își va recăpăta cunoștința pentru câteva minute.

Medicul îi dezveli brațul și cu ajutorul sanitarului injectă serul. După ce apăsă tamponul de vată pe venă, îl înveli la loc.

— Acuma, să așteptăm.

Pe perna albă, chipul livid al rănitului părea aproape copilăresc. Nările, care palpitau ușor, mai arătau că viața nu a părăsit încă trupul acoperit de bandaje.

— N-are mai mult de douăzeci de ani, comentă Maier.

— I-a împlinit în luna iulie, este locotenentul S.S. Willi Kappel, îl informă Laureescu, fiindcă între timp examinase matricola găsită la gîtul lui.

— Se trezește, anunță Blîndu care continuase să-l observe.

Pleoapele rănitului tremurară ușor, apoi se deschiseră. După ce clipi de câteva ori, își fixă privirea pe lampa „Petromax” atîrnată de plafon.

Laurescu se aplecă spre el și îi vorbi în limba germană :

— Domnule locotenent, vă aflați într-un spital românesc.

Privirea părăsi lampa, coborînd la căpitan. De la el, trecu asupra lui Blîndu. Rămase apoi cu ochii ațintiți spre stetoscopul doctorului Băieșu.

— V-am operat, ați scăpat, îl informă acesta tot în limba germană.

— Ați vrut să atacați comandamentul regimentului ? continuă Laureescu.

Rănitul își întoarse încet capul și îl privi inexpresiv.

— Da ? Nu ? insistă Laureescu.

O clipire înceată a pleoapelor îl îndemnă pe căpitan să continue :

— Ați avut de îndeplinit o misiune primejdioasă? Care a fost obiectivul ei ?

Ochii rănitului căpătară un licărit de înțelegere; doctorul îi pipăi imediat pulsul și se încruntă. Intenționează să-i spună ceva căpitanului, dar acesta fixa atent buzele rănitului care tremurau, ca și cum acesta făcea eforturi să poată vorbi. Încercă să își ridice capul însă nu reuși decît să slăbească puțin apăsarea asupra pernei. În sfîrșit, buzele se deschiseră și printre ele străbătu o șoaptă :

— Odin !

— *Wass ist mit Odin ?*¹ întrebă grăbit Laureescu.

Cu un ultim efort, rănitul își mai ridică puțin capul și repetă cuvîntul, de data asta, ceva mai clar:

— *Odin ! Seine... Scha... a...*

Ultimul cuvînt se pierdu într-o șoaptă care se stinse odată cu lumina ochilor.

Medicul îi mai ținu mîna cîteva clipe apoi o așeză de-a lungul trupului neînsuflețit.

— Ce-a spus, domnule căpitan ? întrebă Blindu curios.

— Ceva despre zeul Odin și... probabil... umbra lui. „*Seine Schatten*“, o fi vrut să spună, presupuse el.

Locotenentul își făcu o cruce aproximativă :

— Doamne ferește ! Da' i-a îndobitocit de tot Hitler ăla ! Auzi dumneata, să moară cu gîndul la un zeu ?!

— Înseamnă că tot comandamentul a fost ținta lor, concluzionează Laureescu după ce ieșiră din rezervă.

---

¹ Ce este cu Odin ?

După două zile, locotenentul Napoleon Blindu și oamenii săi erau citați prin ordin de zi pe regiment. Totodată, soldatul Durică Mihai era avansat post-mortem la gradul de caporal.

— Colonelul a pomenit ceva și despre niște decorații, îi șopti discret maiorul Vasiliu N. Vasile.

Vestea îl făcu pe Blindu să se îmbujoreze ca un licean care află că a fost lăudat la cancelarie.

CAPITOLUL VIII

Obersturmführerul S.S. dr. Walther Eibl avea toate motivele să fie nemulțumit; atât din cauza misiunii pe care o primise din partea O.K.W.-ului cit și de felul în care se acționase pînă la ora aceea în direcția recuperării celor trei lădițe cu planurile armeei „Trăsnetul zeilor”.

Se convinsese încă o dată de incapacitatea oamenilor din serviciul secret de informații al S.S.-ului, aflat sub conducerea lui Schellemborg. Aproape că regreta cerbicia cu care timp de patru ani șeful său se străduise să-l înlăture pe amiralul Canaris, preluînd în același timp responsabilitățile specifice spionajului militar. Acuma nu mai avea încotro, trebuia să îndeplinească misiunea. Și ce misiune?! Riscul și dificultatea atingeau proporții pe măsura speranțelor nebunești pe care O.K.W.-ul le punea în această armă „Odin”. Și, pe deasupra, trebuia lucrat repede; Hitler era informat că „Trăsnetul zeilor” a intrat în fabricația de serie și în iarnă cel tirziu în primăvară — cîțiva mii de „Odin” vor restabili supremația Wehrmachtului în aer și la sol.

Pe de altă parte, cei doi savanți împreună cu colaboratorii lor așteptau recuperarea lui „Odin-3” pentru a da semnalul verde al fabricării în serie a variantei antitanc. Pînă atunci, din inițiativa lui Keitel, fuseseră izolați într-una din uzinele-laborator subterane. Pentru menținerea moralului, primeau ziare contrafăcute, iar stația de radioamplificare a uzinei transmitea comunicate militare din care reieșea că anglo-americanii fuseseră aruncați înapoi, în ocean, în timp ce pe frontul de răsărit luptele se dădeau la est de... Kiev.

„*Deus quod vult perdere dementat prius!*”¹ exclamă de unul singur Obersturmführerul, recunoscînd atît valabilitatea cît și potrivirea dictonului latin, la situația actuală a conducătorilor naziști. Aceasta în special în ceea ce îi privește pe Hitler, Keitel, Jold și ceilalți din O.K.W. sînt, se pare, mai realști. Cel puțin în privința restabilirii supremației militare.

„Oare dumnealor își închipuie că nu le-am priceput intențiile? continuă el să monologheze plimbîndu-se prin vastul și somptuosul său cabinet. Mareșalii speră că actualul război se va transforma într-un conflict între anglo-americani și ruși, la care vor fi invitați să participe. „Odin” ar constitui partea de capital pe care o vor aduce ei. În fond, odată ce m-au pus la curent cu existența armei, înseamnă că pot ridica și eu pretenții la...beneficii”, concluzionează el, socotind că nu strica să se gîndească și la viitorul său, pe care îl întrevedea în culori cît se

---

¹ Celul pe care vor să-l piardă, zeli îl iau mai întîi mințile.

poate de sumbre. Îl obliga să fie realist însăși calitatea sa de doctor în drept penal.

N-avea încotro, trebuia să găsească documentele, ca să poată supraviețui după înfrângere. Însă cu sprijinul cui să le caute? Pentru asta era imperios necesar să-i depisteze pe toți foștii membri ai Abwehrlui. Dar cum? Generalii din Wehrmacht îl oblăduiau pe lingă comandamentele lor, sau ei singuri se mulțumiseră cu posturi de mîna a II-a și a III-a în alte instituții care nu depindeau de S.S.

Și în plus, omul trebuia să fie nu numai capabil ci și un bun cunoscător al limbii române și să se poată comporta ca un român. Era sigur că un asemenea om există; dar în ce sector al imensului front se ascundea? Cu sprijinul cui să-l caute?

Șeful său direct, Brigadenführerul S.S. Schellemberg nu se amesteca în treburile O.K.W.-ului, îi dăduse lui mîna liberă. Ar fi putut apela la Kaltenbrunner; dar cu acesta nu se putea discuta decît între clipa cînd cobora din pat și aceea cînd desfunda prima din cele trei sticle de coniac pe care le consuma zilnic.

Rămînea Himmler, șeful S.S.-ului. Dar nădejdea era slabă și din partea acestuia; Reichsführerul ar fi apelat îndată la horoscoapele astrologilor și transele magicienilor; sau l-ar fi căutat pe „Odin-3” în drojdia ceștii de cafea. Să-i ceară lui Keitel, și-ar fi mărturisit de la început neputința.

Era deci obligat să se bizuie pe el și pe serviciul de informații S.S. Din păcate, după succesul obținut în lupta cu Canaris, se aflau în situația unui negustor care, după ce s-a zbătut să pună mîna pe prăvălia concurentului de peste drum, constată că

vechii clienți ocolesc cu neîncredere firma cea nouă. Nu-i rămânea decît să se sprijine pe S.S.-iști. Asta în pofida concluziei la care ajunseseră atît el cît și Schellemborg, că erau tot atît de cretini pe cît erau de fanatici. Adevăr demonstrat recent de imbecilul de Göcke care, prin atacul nebunesc asupra comandamentului românesc, nu făcuse altceva decît să-l pună în gardă pe agentul Biroului 2, acel formidabil Zahmmann Napoleon.

Ultimul element de nădejde — 21-W-38, moștenit și el de la Abwehr, — fusese suprimat tot din cauza lui Göcke. Cu cine mai putea lucra ? De unde să ia agenți pe măsura inamicului ? Fiindcă, după surpriza provocată de insurecția de la 23 August, Eibl se convinsese că românii știu cum se păstrează un secret.

„Ar mai fi legionarii, își spuse el continuîndu-și monologul. Dar nici pe ei nu mă pot bizui ; e drept că nu sînt fanatici ca S.S.-iștii, dar, ca o compensație, sînt mult mai cretini.“ Kallioian era o „rara avis“.

Intrucît ajunsese la un punct mort, se hotărî să revadă dosarul „Odin“. După vreun ceas, scoase dintr-un fișier cîteva cartoane — fișele foștilor agenți ai Abwehrului care lucraseră în România. Le studie pe rînd și opri numai două. Sună.

Un S.S.-ist intră grăbit în birou.

— Această persoană să fie găsită și adusă aici în termen de 48 de ore.

— Jawohl ! răspunse S.S.-istul primind fișa cu indicativul 15-X-40.

„Și acum, monologă din nou Obersturmführerul, să-l depistăm pe 7-Y-36. Pe urmă vom vedea ce e de făcut cu Napolconul de la Biroul 2...”

Un general cu patru trese arată cu vârful unei baghete un punct de pe harta cât un perete. Vârful baghetei se mută încet, câțiva centimetri, spre nord-vest, în timp ce generalul dă indicații colaboratorilor săi.

Imediat ordinele zboară spre comandamentele armatelor, trec pe la corpurile de armată, fac un scurt popas la divizii și se opresc la regimente.

Și așa se întâmplă că într-o bună zi, ostașii de pe un sector al frontului primesc ordin să predea pozițiile altei unități și să se retragă mai în spate.

La început, aceste mișcări provocau nemulțumiri: „Cum vine asta, noi nu sîntem în stare să apărăm ce am cucerit? N-am luptat bine pînă acum?”

Mă rog, cirteli de oameni care se cred loviți în amorul propriu. Cu timpul însă, au înțeles cu toții că generalii de la Marele stat major citesc pe hărțile lor, mai departe — atît în spațiu cît și în timp — decît văd ei acolo, pe cîmpul de luptă, cu orizontul mărginit de fumul și flăcările exploziilor. Așa că ordinele se execută întocmai și la timp.

Cîteodată retragerea este preludiul unor zile de odihnă relativă. Subunitățile se aciuiesc prin pătule și șoproane; ostașii se îmbăiază, se deparazitează..., frizerii — adică toți acei care știu să țină în mînă o mașină de tuns — au de lucru pînă peste cap, în timp ce majurii transpiră împărțind rufărie curată, muniții, cărți poștale...

Medicii consultă, sanitarii fac vaccinări; armurierii meşteresc armele defecte iar în ateliere improvizate, cizmarii nu mai prididesc reparând bocancii ostaşilor care aşteaptă la rând, pufăind din ţigări ori scriind acasă cu „chimicul“ înmuiat în gură.

Dar după două-trei zile, odată cu înserarea, gradatii încep să-şi strige grupele. Ofiţerii impart ordine... Subunităţile se incolonează şi regimentul porneşte într-o direcţie cunoscută numai de comandanţi. Astfel că cei câţiva centimetri pe harta Marc-lui stat major, se transformă în distanţe de zeci şi zeci de kilometri. Aceştia sînt parcurşi în marşuri lungi, pe timp de noapte, de-a lungul şoselelor găurite de bombe ori pe drumuri prăfuite sau desfundate de ploi, după anotimp. Ziua, ostaşii se odihnesc la adăpostul pădurilor, apoi, cînd coboară seara, coloana de oameni, materiale de luptă şi căruţe reîncepe să înainteze fantomatic, fără lumini şi în linişte. Ici-colo, se aude vocea autoritară a unui gradat: „Camuflează ţigara, ostaş!“

Printre degetele făcute căuş, răzbate în răstimpul unei secunde o lumină slabă şi un fuior de fum.

„Dă s-aprind şi eu!“

Oamenii se acoperă unul pe altul camuflînd li-cărul jarului minuscule. Şi focul trece de la om la om, din pluton în pluton... astfel că se poate spune că de la plecarea în marş, regimentul nu consumă decît un băţ de chibrit.

Batalioanele Regimentului 6 Vinători de munte se înşiruie în urma trăsorii în care se află locotenent-colonelul Milicescu. Colonelul Dumbrăveanu a plecat înainte, cu coloana de maşini, să recunoască

pozițiile pe care urmează să amplaseze subunitățile și locul unde își va instala comandamentul. În avans față de restul regimentului merg și bucătăriile de campanie, iar bucătarii gustă din mers ciorba care fierbe întăritată de focul aprins sub cazane, în vatra dintre roți. Ajunși la locul de popas, ostașii vor găsi mîncarea gata.

O dimineată cețoasă începe, încet-încet, să înlocuiască noaptea lungă, de marș pe întuneric. Zorile dezvăluie o priveliște nouă, deosebită de cea din ajun. Arătura care mărginea drumul este înlocuită de o pantă acoperită cu păduri ori de văi îmbrăcate în tufișuri. Și deodată, gonită de soarele care și-a luat locul pe cer, ceața se răspîndește limpezind orizontul.

De undeva, din flancul drept al coloanei de bucătării, țîșnește o voce prelungă, asemenea strigătului cu care cocoșii salută zorile :

— Munții, băăă !...

Vestea străbate, aidoma unui fior, întreaga coloană. Capetele plecate sub povara căștii și a somnului se înalță, iar privirile se îndreaptă spre stînga, unde se văd încă aburind culmile împădurite ale munților Bükk. Strigătul e repetat din om în om. Pentru un minut, oamenii și caii s-au oprit, oboseala de pe chipuri a dispărut. Dacă ar fi după ei, ostașii ar porni în fugă tăind ocolurile șoselii, ca să ajungă mai repede la umerii acoperiți cu stînci și brazi.

— Munții !... Munții !...

Cineva — unul dintre cei mulți — începe să cînte :

„Sintem vînători de munte,
Noi luptăm pe-nalte stînci.
Munții nu ne înspăimîntă
Nici prăpăstiile-adînci“.

Vocile groase, bărbătești, se adună, picioarele își regăsesc cadența și acordurile marșului vînătorilor umplu văzduhul senin.

Și intrucît Blîndu părea nedumerit de o asemenea însuflețire, vizitiul de lingă el, se grăbi să-l lămurească :

— Ehe, domnule locotenent ! Noi, vînătorii de munte, sintem învățați să privim ori în sus — spre culmi — ori în jos — către fundul văilor. Bine că am ajuns la munți, că mi-a înțepenit gîtul tot stîcîndu-mi ochii în lărgimea pusteii. Di, Florico, c-am ajuns la miros de cetină ! încheie el, îndemnînd gloaba costelivă.

La intrarea în sat, un drum îngust se desprindea de șosea înfundîndu-se în pădure. Un ostaș se apropie de căruța popotei.

— Luați-o la dreapta, dom'le locotenent. Așa a ordonat domnul colonel.

Vizitiul trase încet de hăț și Florica porni resemnată pe drumeag. După ce străbătea vreo sută de metri pe sub copacii cu frunza imputînată, drumul se oprea în poarta de fier forjat a unui conac cu pretenții de castel.

— Instalați popota în aripa dreaptă, restul îl ocupă infirmeria, mai comunică ostașul, după care salută și se reîntoarce la șosea.

Locotenentul coborî din căruță ; mai întîi își dezmoști oasele îndreptîndu-se de șale, apoi, împingîndu-și bereta pe ceafă, rosti ca pentru sine :

„Iată-mă și castelan !“

Și pășind cu semeția unui senior, porni spre intrarea principală, unde aștepta o pereche de bătrâni.

Bărbatul își scuase respectuos pălăria și vorbi în limba germană :

— Bine ați venit, domnule ofițer. Acesta este castelul Szentfüllop și aparține domnului conte Fery de Pohany-Szentfüllop. Înălțimea sa lipsește, ca și domnul administrator. Castelul a fost construit în secolul al XVII-lea de contele Francisc de Pohany...

— Bine-bine, îl întrerupse Blindu tot în nemțește. Acuma descuie toate ușile. Aici vom instala o popotă și o infirmerie.

Cei doi bătrâni — soț și soție — erau singurii slujitori și locuiau într-o căsuță, în spatele castelului.

Locotenentul Blindu își instalează oamenii și magazia în aripa care îi fusese indicată. Pentru gătit rechiziționă bucătăria. Masa urma să fie servită în sufrageria zisă familială, destul de încăpătoare, însă nici pe jumătate cît aceea destinată banchetelor, în care sanitarii începuseră să aducă paturile infirmieriei.

Încăperile de la etaje rămăseseră libere și atît Blindu cît și doctorul Maier atraseră atenția oamenilor ca nu cumva să... „ne pătăm obrazul“.

Urmare apoi zile obișnuite, umplute cu activitatea inerentă serviciului : drumuri la intendența diviziei după carne, pîine și conserve. Pentru celelalte : ouă, păsări, unt și alte bunătăți cu care Blindu voia să indestuleze masa ofițerilor, trebuia să colinde casele țăranilor cu care — ajutîndu-se de magniara

aproximativă a vizitiului — se tocmea și plătea cinstit în lei sau în pengö, după cum cădeau la învoială. Și se îmbujora de satisfacție când ceilalți ofițeri îl felicitau pentru calitatea și diversitatea meniurilor.

Un singur lucru îl necăjea pe locotenent, transportul. Iapa înhămată la căruța popotei făcea cu greu față drumurilor de munte, pe care ploile de toamnă le transformau uneori în adevărate torente. Dar și din acest punct de vedere avu noroc, fiindcă, într-una din zilele următoare, se prezintă la cancelaria popotei un ostaș de vreo patruzeci de ani, cu chip colțuros și miini bătătorite.

— Să trăiți domnule locotenent, sînt sergentul Pinzaru Ștefan, am fost repartizat cu autocamioneta la dispoziția dumneavoastră.

— Autocamioneta ? ! ?

— Da. Priviți pe fereastră, în fața castelului.

Sub cernutul mărunț al ploii ce nu contenea de trei zile, se afla o mașină care mai păstra culoarca feldgrau, specifică vehiculelor inamice. Numărul era însă românesc iar crucea neagră pictată pe portiere fusese acoperită cu un strat gros de vopsea kaki, peste care era pictată o cocardă tricoloră.

— Am capturat-o zilele trecute, îl informă sergentul.

Neputîndu-și stăpîni bucuria, Blîndu își tufli bereta pe cap și ieși afară. Cu ochii la mașina care îl va scoate din încurcătură nu se mai uită pe unde calcă ; puse piciorul pe o dală de piatră care de-abia se mai ținea de marginea unei trepte și alunecă. În aceeași clipă, ceva nevăzut îi zbură bereta din cap. În momentul cînd se prăvălea pe treptele de marmu-

ră, dinspre pădure, se auzi pocnetul sec al unei împuşcături. Se opri cu burta într-o băltoacă şi rămase nemişcat.

Sergentul se repezi la maşină, scoase automatul din cabină şi adăpostindu-se în spatele unei roţi, deschise foc în direcţia atacatorului nevăzut. Un alt glonţ se înfipse în pietriş, la numai câţiva centimetri de capul lui Blindu, stropindu-i chelia şi aşa udă.

Din castel, năvăli afară bucătarul, cu automatul în mîna stingă. După ce se debarasă de polonic agăţindu-l de cingătoarea şorţului, deschise foc, împreună cu chelnerul şi cu frizerul.

Dar atacatorul nu mai riposta.

— Ce-a mai fost şi asta ? întrebă locotenentul în timp ce se ridica ajutat de ostaşii săi.

— Sînteţi cumva rănit ? se interesă îngrijorat sergentul Pînzaru.

Blindu se pipăi grijuliu peste tot şi, după ce constată uşurat că umezeala uniformei nu era sînge ci apă din băltoacă, îl asigură pe sublocotenentul Băieşu — venit rapid la faţa locului — că... nu are nici pe dracu' !

— Vorba e, continuă el virîndu-şi degetul prin gaura din beretă, ce-or fi avut cu mine ?

— Ce au cu toată lumea, îi răspunse sublocotenentul. Popotar, medic sau ofiţer combatant, pentru inamic sîntem totuna.

— O fi fost vreun lunetist, presupuse sergentul şofer ; ăştia te doboară şi de la doi kilometri.

— Bine, dar frontul se află mult mai departe de noi ! ?

— Nu prea, domnule locotenent ; aici sîntem în munţi şi linia frontului nu are o demarcaţie oarecum

precisă, ca pe un teren deschis. Vedeți ? Pe culmea din stînga, la vreo șase kilometri, se află pozițiile batalionului 12. Intrarea în vale este apărată de batalionul 3 și de divizionul de artilerie antitanc, iar în spatele nostru, pe cota 730, care se află numai la doi kilometri de noi, e amplasat batalionul 9. Pentru un lunetist nu e greu să se strecoare într-un punct bun de observație. Și un ofițer în curtea unui castel constituie totdeauna o țintă care merită să fie prinsă în lunetă, încheie sergentul.

Blîndu își șterse chelia cu batista în timp ce recunoștea în sinea sa, că în probleme de militarie și război, mai avea multe de învățat.

Înainte de a reintra în clădire, se adresă tuturor :

— Să nu mai umble nimeni prin curte fără rost și altfel decît în pas alergător. Ordinul e valabil și pentru tine, mă ! se răsti el la Spirică, văzîndu-l cum da nepăsător tîrcoale mașinii.

În ziua următoare, bătrînul servitor al castelului se înfățișă plin de respect în fața lui Blîndu.

— Domnule ofițer, s-a întors domnul administrator Pătăcki ; întreabă dacă aveți bunăvoința să îl primiți.

— Să poftească, încuviință Blîndu, bucurîndu-se că, odată cu venirea acestuia, scăpa el de grijă în privința obiectelor de artă cu care castelul era plin.

Administratorul se prezintă pocnindu-și militărește tocurile cizmelor și salută punîndu-și în dreptul inimii pălăria cu pană de cocoș.

- Domnule locotenent, sint Pătăcki Arpad, administrator al castelului și domeniilor domnului conte de Pohany-Szentfüllop. Cu îngăduința domniei voastre, aș dori să-mi reiau slujba. Bineînțeles că

mă pun totodată și la dispoziția domnilor ofițeri din armata de ocupație.

Blindu îi răspunse tot în limba germană :

— Domnule administrator, împreună cu armata sovietică, noi ne aflăm aici pentru a vă elibera de sub ocupația naziștilor. În privința castelului, cu excepția încăperilor de la parter, restul rămîne la dispoziția proprietarilor ; exceptînd desigur, cazurile de forță majoră. Sîntem doar în război.

Domnul Pătăcki nu se împotrivi, înclinîndu-se politicos.

Blindu continuă :

— De asemenea, vă rog să controlați... inventarul încăperilor de la etaje și să-mi comunicați dacă lipsește ceva.

Zîmlînd mîeros, administratorul îl asigură că are deplină încredere în cinstea și corectitudinea ostașilor bravei armate române. Apoi, revenind la tonul semioficial, adăugă :

— Mai e ceva, domnule locotenent : Văduva domnului conte Odon de Pohany-Szentfűllop ar dori să se reîntoarcă la castel. M-a însărcinat să cer această aprobare autorităților militare.

— Unde se află ?

— În sat ; e găzduită la paroh.

— Se poate întoarce cînd dorește ; e casa ei. Dar, în prealabil, trebuie să se înregistreze la comandament. Și dumneavoastră, la fel, dacă nu ați făcut-o încă.

Administratorul îi făgădui că va proceda întocmai.

— Încă ceva, domnule Pătăcki, cum de cunoașteți gradele militare române ?

— În războiul trecut, am fost plutonier în armata cezaro-crăiască. Uniformele vi s-au schimbat, văd ; nu însă și gradele.

În jurul mesei din sufrageria... familială, ofițerii — cîți putuseră lipsi de la serviciile respective — luau masa de prinz. Cei doi chelneri tocmai serveau farfuriile cu ghiveci, cînd căpitanul Lapedatu rămase cu privirea ațintită la fereastra care dădea spre aleca din fața castelului și, fără să vrea, scăpă un fluierat de surprindere și admirație. Comesenii îi urmăriră privirea și rămaseră cu furculițele în aer sau în farfurii.

Dintr-o trăsurică ușoară coborîse o femeie îmbrăcată în doliu. Era tinără, cu trăsături fine.

Dacă nu ar fi fost prezent colonelul, tinerii sublocotenenți ar fi renunțat la restul mesei zbughind-o pe ușă. Așa însă, era nevoiți să se mulțumească doar privind la frumoasa doamnă care discuta zîmbind cu locotenentul Blindu. Acesta o invită plin de deferență să îl însoțească și femeia urcă scările urmată de administrator.

După vreo cinci minute, locotenentul intră în sufragerie, unde îl întâmpină un cor de exclamații și comentarii mai mult invidioase decît ironice :

— Bravo, Napoleoane !

— O cucerire demnă de un împărat.

— Chiar, seamănă puțin cu Maria Walewska !

— Și eu, care am refuzat să fiu popotar, se căină în glumă căpitanul Laureescu.

Ciocănind discret, cu cuțitul în marginea farfuriei, colonelul puse capăt glumelor.

Locotenentul Blindu se apropie de el și îi raportă :

— E contesa, despre care v-am vorbit. Am legitimat-o, are acte în regulă.

— Bine, domnule, să se instaleze la etaj și să nu ne deranjeze.

— Prea bine, domnule colonel, am și convenit cu dînsa în sensul acesta.

— Perfect ! Să mi se aducă desertul.

Blîndu bătu din palme, făcîndu-i atenți pe chelneri :

— Gogoși pentru domnul colonel !

CAPITOLUL IX

Rezemîndu-se de spătarul fotoliului, Obersturmführerul Eibl nu își putu reține un zîmbet de satisfacție ; trase cîteva fumuri adînci din țigară și reciti, fără să se aplece, raportul trimis de agentul 15-X-40 : „Atentatul a eșuat. Propun anularea. Importanța lui „Odin-3“ nu este cunoscută și suprimarea lui Z. N. ar da naștere la cercetări amănunțite. Nu sint bănuieli în privința mea. Reușită sigură.“

„În sfîrșit, cîțiva pași înainte !“ exclamă Eibl începînd să monologheze. Ar fi fost o greșeală ireparabilă reușita atentatului. Cel puțin în stadiul actual. Mai tirziu, îl vom putea suprima pe Zahmmann Napoleon. Deocamdată, 15-X-40 a intuit pericolul. Să sperăm că nu va împărtăși soarta lui 24-W-38 ! Ar fi păcat ! regretă el cu sinceritate.

În privința documentelor „Odin-3“, Obersturmführerul își făcuse planurile sale, deoarece intuise că

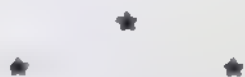
americanii erau la curent cu existența „Trăsnetului zeilor.” Și lucrul acesta îl mulțumea.

Nimic nu sporește valoarea unei mărfi mai mult decît curiozitatea cumpărătorului ! Nu le va preda documentele decît în clipa cînd va primi garanții în privința libertății și siguranței personale, concretizate printr-un pașaport pentru Brazilia. Dealtfel, începuse chiar și tatonarea terenului prin intermediul unor cunoștințe din Zürich.

Keitel și ceilalți generali din O.K.W. n-aveau decît să le ofere experiența lor. Asta dacă, bineînțeles anglo-americanii vor fi atît de nebuni încît să-și riște pielea într-un război împotriva colosului rus.

Dealtfel, îi dăduse lui Göcke ordine categorice ; va evita, pe cît se poate, colaborarea cu Wehrmachtul. „Odin-3“ trebuie să ajungă în cabinetul său numai prin filiera serviciului de informații S.S.

„Să sperăm însă că dobitocul ăla nu va mai face vreo gafă“.

Din ziua sosirii castelanei, tinerii ofițeri din comandamentul regimentului își descoperiseră brusc o adevărată pasiune pentru istoria artelor — cu precădere perioada „rococo“ — în stilul căreia fusese construit și amenajat castelul Szentfűlöp. Astfel că în fiecare zi, după masa de prînz, cite unul din ei dispărea discret pe scara monumentală care urca spre încăperile de la etaj. Administratorul se dovedea totdeauna a fi un om serviabil, grăbindu-se să o anunțe pe doamna contesă că unul din domnii ofițeri români dorește să-i prezinte omagiile și, totodată, cere îngăduința de a vizita castelul. Bineînțeles că ambele do-

rințe erau acceptate cu plăcere și, cum numai stăpîna castelului era în măsură să dea explicațiile necesare, domnul ofițer era încîntat să colinde timp de o jumătate de ceas încăperile de la etaj, întovărășit de nobila și amabila gazdă.

Inceputul îl făcuse sublocotenentul medic — era și el de-al casei. Dar nici el, nici cei care îl imitaseră în zilele următoare nu obținuseră de la încîntătorul ghid altceva decît explicații referitoare la proveniența și vechimea mobilierului și a bibelourilor — precum și scurte biografii ale nobililor mustăcioși și doamnelor îmbrăcate cu crinoline și dantele, imortalizați și unii și alții în tablouri patinate de scurgerea timpului. În rest..., printr-o atitudine demnă și cu un zîmbet politicos, doamna contesă lăsa să se înțeleagă că este credincioasă memoriei soțului său, colonelul conte Odon de Pohany-Szentfűllop, mort cu șase luni în urmă, pe frontul de răsărit.

Mai norocoși se nimeriseră a fi ofițerii medici, Maier și Băieșu, care obținură o invitație la un ceai într-o micuță dar elegantă cameră, vecină cu biblioteca vastă cu rafturi pline de cărți legate în piele.

Desigur, că nu se putea ca amabilul domn locotenent Napoleon Blindu să nu fie invitat.

După ce administratorul preciză că vor lua parte și ceilalți doi domni ofițeri, locotenentul acceptă cu plăcere.

Discuția, purtată în cel mai corect spirit de curtenie, respectă întru totul limitele impuse de împrejurările care uniseră laolaltă patru persoane cu preocupări atît de diferite. Ofițerii aflară că doamna contesă — pînă la mărițiș — fusese profesoară la un liceu din Miskolc, unde îl și cunoscuse pe colonelul

Odon de Pohany-Szentfüllo, viitorul soț. Căsnicia fusese fericită dar scurtă ; după nici trei ani, izbucnise războiul, și din 1941, doar cîteva luni se mai bucuraseră de fericirea de a fi împreună. Apoi... venise telegrama aceea... Și doamna contesă își șterse în mod discret o lacrimă din colțul pleoapei.

Bărbații încercară să o consoleze ; doctorul Maier — a cărei soție murise într-un lagăr nazist — îi vorbi din inima omului care cunoaște suferința, în timp ce Blindu se mulțumi să facă aluzii la timpul care vindecă, iar Băieșu, la tinerețea care își cere drepturile ei. Trecură apoi la problemele viitorului apropiat, cînd lumea va scăpa de coșmarul războiului și se vor întoarce cu toții la căminele lor. Fotografiiile de familie trecură din mîna în mîna însoțite de explicații referitoare la vîrsta copiilor, preocupările nevestelor și sănătatea părinților și socrilor.

Contesa nu avea decît o singură fotografie a răposatului. Era trecut de prima tinerețe — așa cum se și cuvenea să fie un colonel — însă chipeș om ! Iar uniforma de paradă, cu brandenburguri și decorații îi dădeau un plus de marțialitate.

Cu acest prilej, invitații aflară că dînsa era cea de a doua soție a contelui — prima murise cu zece ani în urmă. Fiul soțului său — actualul conte de Pohany-Szentfüllo — intrase în diplomatie și avea un serviciu în ministerul de externe din Budapesta. Din păcate, acesta luase cu el toate fotografiile vechi de familie.

— Totuși — adăugă contesa — ne înțelegem bine, eu și Fery.

Ceaiul se sfârși către ora nouă, oră la care, datorită stării de asediu, toți civilii trebuiau să se închidă în case.

Cum contesa nu avea unde să plece, invitații se retraseră, coborînd în camerele lor de la parter. Discuția fusese purtată în limba franceză deoarece căpitanul Maier nu se împăcase nici în liceu cu germana.

Contînd pe bunăvoința nobilei doamne, Blîndu o rugă în ziua următoare să-i servească de ghid, fiindcă dorea să viziteze toate camerele castelului împreună cu Spirică, de a cărui educație începuse să se simtă răspunzător. Dorința i se îndeplini cu plăcere și contesa se întrecu în explicații însoțite de amabilități, iar cînd ajunseră în bibliotecă, întrucît Spirică nu rezistă tentației de a-și vîrî nasul prin toate albumele cu cromolitografii — o pasiune a contelui Miklos de Pohany-Szentfűllop, bunicul colonelului — contesa și ofițerul luaseră loc pe două fotolii apropiate și, încet-încet, discuția se abătu pe făgașuri cu mai puține contingente cu arta dar cu tendințe vădite către poezii romantici și poezia de dragoste. Dar, toate trebuie să aibă un sfîrșit! După mai bine de un ceas, în răstimpul căruia fuseseră trecuți în revistă toți poezii — de la Villon și Heine la Eminescu și Petöfi — se reîntoarseră la prozaicul prezent care pentru Blîndu se materializase în gongul pendulei ce anunța ora cînei ofițerilor. Și admirînd înclinația lui Spirică pentru artele grafice, doamna contesă îi dăruie cu o adevărată mărinimie boierească un album voluminos, editat de o casă

pariziană în anul 1886 : „La vie et les batailles de Napoleon dans images”.¹

Spirică se fistici de bucurie ; noroc de Blindu care mulțumi contesei în numele lui pentru darul nesperat.

— Să-l păstrezi ca pe ochii din cap, îi atrase el atenția când ajunseră în cancelarie. Albumul ăsta valorează o avere.

Mai mult speriat decît emoționat, Spirică se grăbi să ascundă albumul sub... saltea.

Dar, veni și rîndul lui Blindu să o îndatoreze pe contesă. Dealtfel, dorința acesteia era foarte logică, voia să vadă — împreună cu administratorul — — dacă în zilele cît lipsiseră, camerele de la parter nu suferiseră oarecare stricăciuni din cauza bombelor care căzuseră prin apropiere în timpul luptelor.

Intrucît nici popota și nici infirmeria nu constituiau secrete militare, atît locotenentul cît și doctorul Maier acceptară cu bunăvoință.

În timp ce domnul Pătăcki examina cu atenție pereții, ușile și ferestrele, doamna contesă era sincer entuziasmată de curățenia ce domnea în bucătăria patronată de sergentul Bordei, cît și de ordinea desăvirșită în care erau aranjate alimentele din fosta cămară, transformată în depozit. Vizita continuă în camerele ocupate de ostași, iar la urmă, veni rîndul încăperii care servea de cancelarie popotei și locuință pentru furier.

Spirică se înroși de emoție în fața unei vizite atît de simandicoase și, după ce îi află scopul, se repezi

---

¹ Viața și luptele lui Napoleon în imagini. (În lb. franceză).

serviabil să dea deoparte lada de campanie și lădița cu semnul acela ciudat, fiindcă administratorul voia să cerceteze starea parchetului. Cînd să le pună la loc, însăși doamna contesă avu amabilitatea să așeze lădița la locul ei.

Mulțumind pentru bunăvoință, stăpîna și administratorul se îndreptară spre aripa ocupată de infirmerie.

Timpul ploios, cu vînt, frig și uneori chiar cu zăpadă, cît și socotelile generalilor de la Marele stat major determinaseră o acalmie de cîteva zile în sectorul frontului ocupat de regimentul 6. Și dacă liniștea munților nu ar fi fost tulburată de împușcături răzlețe și de exploziile unor proiectile solitare, atmosfera ar fi fost tot atît de anostă ca într-o stațiune montană, la început de noiembrie, cînd nu e nici toamnă senină, nici iarnă cu zăpadă.

În orele de relativă odihnă ale serii, ostașii din serviciile de spate ale comandamentului se adunau prin cantonamente, unde citeau ziarele sosite din țară.

Știrile privind reforma agrară preconizată de frontul Național Democratic, în fruntea căruia se aflau comuniștii, erau urmărite cu atenție și comentate cu însuflețire. Iar dacă se întîmpla să pozească pe acolo și vreun ostaș venit de la partea sedentară apăi bietul om nu știa cui să-i răspundă mai întîi.

Furierii telerîști — majoritatea fiind studenți — își petreceau puținul timp liber cu nasurile vîrîte în „Dreptul roman” sau în „Curs de literatură universală comparată”, cu nădejdea că vor apuca examenele din vara viitoare.

Subofițerii mai tineri se adunau la cvartirul unuia dintre ei, a cărui gazdă avea trei fete durdulii și vesele. Majurii, însă, își aveau locul de întâlnire în casa unui bătrîn, care vindea o palincă pe cînte.

Ofițerii își umpleau puținul timp liber întîrziînd la cîte o șuetă în sufrageria castelului. După ce plecau ofițerii superiori, părăseau și ei popota și, adunîndu-se cîte trei, cîte patru, începeau discuții pe marginea evenimentelor din țară, discuții care se prelungeau pînă la miezul nopții.

La castel, viața decurgea cam după același tipic. Sergentul Pinzaru — în civilie mecanic la o fabrică din București — se străduia să explice ostașilor de la popotă și de la infirmerie politica de reforme propusă de Partidul Comunist, comparînd-o cu aceea demagogică și reacționară a partidelor istorice. Întrebările erau numeroase ; ca și nedumeririle. Și toate trebuiau lămurite bine și limpezite. Muncă deloc ușoară în acele vremuri și împrejurări. Deseori, Pinzaru era nevoit să ceară sfatul comuniștilor care formaseră o celulă de partid la atelierele diviziei. Ape-lase și la tovarășii rămași la fabrică, de la care primea prin poștă broșuri și alte materiale de propagandă.

Ofițerii „castelani“ — locotenentul Blîndu și cei doi medici — își petreceau serile jucînd șah ori citînd cărți împrumutate din vasta bibliotecă a castelului. (Doamna contesă nu-și părăsea niciodată apartamentul, după ora 18).

Intr-o scară de simbătă, pe la ora zece, Blîndu căscă discret, apoi pusc cartea deoparte.

— *Messieurs, on fait tarde, je me retire*¹. (Citise un roman franțuzesc.)

— Vous avez raison, mon ami !² conveni doctorul Maier. Hai, Băieșule ! Și, luînd lampa de pe masă, își convinse colegul să renunțe la o nouă partidă de șah.

Blindu porni spre camera lui, luminîndu-și drumul tot cu o lampă de petrol. (Instalația electrică a castelului nu mai funcționa din zilele luptelor).

Dar, pe la vreo trei dimineața, o canonadă infernală, amplificată de ecou, îl zvîrli din pat. Se echipă la repezeală și alergă la camerele unde dormeau ostașii. Îi găsi îmbrăcați cu armele pregătite.

— Cred că inamicul vrea să ne atace, își dădu părerea sergentul Bordei.

— Poate că trag ai noștri ? nădăjdui Blindu.

Dar explozia unor proiectile chiar în vecinătatea castelului îl contrazise.

— Teodorescule, aleargă la comandament și vezi care e situația. Spirică ! Unde ești, mă ?

— Aici, dom' locotenent !

— Coboară în beci și să nu ieși de acolo pînă nu ți-oi da eu ordin, că-ți rup urechile ! Auzi ?

— Am auzit, răspunse îmbufnat băiatul.

— Voi, împrăștiați-vă pe lîngă gard și stați la pîndă ; dacă apare inamicul, dați alarma.

Ostașii se repeziră afară, alergînd aplecați spre colțurile gardului de beton cu grilaj din fier.

Blindu se îndreptă grăbit către infirmerie. În hol, se ciocni cu doctorul Maier.

---

¹ Domnilor, e tîrziu, eu mă retrag.

² Ai dreptate, prietene.

— Ce-i asta, frate Napoleoane ? Ne bombardează ?

— Am trimis un om la comandament, îl informă Blindu. Pină vine cu ordine, să ducem răniții în beci, e mai ferit.

— Cum ajungem acolo ?

— Prin bucătărie ; intrați în magazia cu alimente, e deschisă, la dreapta e o ușă pe unde se coboară în beci. Îl strigați pe Spirică, așteaptă acolo. Între timp apăruse și servitorul bătrîn.

— Ce se întîmplă, domnilor ofițeri ?

— Un bombardament inamic. Anunț-o pe contesă și pe ceilalți să coboare în pivniță, îi răspunse Blindu.

Apoi, scoțîndu-și pistolul din toc, ieși în curte. Ploaia se oprise iar luna strălucea destul pentru a polei cu argint frunzele ude ale pomilor.

— Se simte ceva, Pînzarule ?

— Deocamdată, nimic. Asta e doar pregătirea de artilerie, atacul va începe probabil în zori.

— Ar putea ajunge pînă aici ?

— Depinde de ce forțe dispun.

În aceeași clipă, din întuneric se apropie și soldatul Teodorescu.

— Domnul colonel Milicescu a ordonat să pregătiți evacuarea infirmeriei și a popotei. Dacă încep lupte pe cota 830, ne retragem la ferma Thereza ; vreo 15 kilometri sud de noi.

— Bine, ia-l pe Bordei și începeți să împachetați. Eu mă duc la infirmerie.

Îl găsi pe căpitanul Maier gesticulînd în fața unor soldați. La lumina slabă a lămpii putu deduce — privind-le fețele — că aceștia, deși ascultau cu respect,

erau totuși deciși să facă altfel de cum le ordona doctorul.

— Privește și dumneata, domnule locotenent ! Poftim încăpăținare ! Nu vor să coboare în adăpost.

Un sergent mustăcios, cu mîna singă vîrită sub veston, îi răspunse respectuos dar hotărît :

— Noi, domnule căpitan, nu merem în beci.

— Noi ne ducem la batalioane, adăugă un caporal pansat la cap.

— Măi omule, da' ție ți-a luat Dumnezeu mințile ? Nici nu ți s-a închis plaga și vrei să lupți ? Și tu, sergent, cum ai să tragi cu o singură mîna ?

Cu o mișcare dibace, mustăciosul prinse patul automatului sub cot și îi îndreptă țeava spre ușă.

— Așa, domnule căpitan !

— Hai, băieți, lăsați prostiile ! interveni și sublocotenentul Băieșu.

— Noi, domnule sublocotenent, nu merem în beci. Ne ducem la batalioane, o ținu morțiș sergentul.

Căpitanul Maier își plesni palmele de coapse.

— Ei, poftim ! Așa niște căpoși eu n-am mai văzut ! Ce fel de oameni sînteți voi ?

— Moți, domnule căpitan.

Locotenentul Blîndu se îndreptă de umeri, își impinse bărbia înainte și pași apăsător spre ostași.

— Cum te cheamă, sergentule ?

— Fărcuț Avram, domnule locotenent.

— Bază sergentul Fărcuț, în flanc cîte unu'... adunarea !

Ordinul, rostit răspicat și cu toată marțialitatea de care era capabil fostul expert-contabil, îi deter-

mină pe cei cinci răniți să se alinieze în spatele sergentului.

— Drepti ! Cu ocolire la dreapta, direcția beciul, înainte... marș ! Domnule sublocotenent, preluați comanda grupei, îi ordonă el lui Băieșu și privind încruntat spre Fărcuț, adăugă cu severitate : Sergent, lasă vorba-n front !

Cînd îi văzu dispărînd pe ușa, își șterse fruntea brobonită de sudoare.

— Ufff !

Maier nu-și putu reține admirația :

— Iată ce înseamnă să fii ofițer combatant ! Apoi întrebă : Ce facem Napoleoane ?

— Am primit ordin să ne pregătim pentru evacuare.

— Ne retragem ?

— Nu știu, deocamdată acesta e ordinul. Aveți nevoie să vă trimit și oamenii mei ?

— Nu, drăguță, sanitarii sînt de-ajuns. Hai băieți, strîngeți cazarmamentul și duceți-l la mașini. Eu împachetez farmacia și instrumentarul. Băieșu, să strîngă echipamentul chirurgical. Trimite-l, te rog, mata, dom' Blîndu.

— Am și venit, domnule căpitan, raportă sublocotenentul intrînd pe ușa.

— Au mers ?

— Ca mieii.

Blîndu îi părăsi ducîndu-se la bucătărie. Bucătarul isprăvisese adunatul oalelor și acum îl ajuta pe chelner să evacueze alimentele.

— Spirică !

— Ordonați !

— Ieși afară, strîngem arhiva.

„Arhiva“ — două registre, un chitanțier și caietul cu meniuri — încăpea într-un cufăr, alături de cutia de tablă prevăzută cu broască „Yale“, care ținea loc de seif.

— Cu astea ce facem, domnule locotenent? întrebă Spirică, luind în brațe lădița cu planuri.

Blindu chibzui câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— S-o ia naiba! Asta ne mai lipsea! Pune-o în lada cu arhiva, să n-o uităm. Hai, stringe-ți și tu bagajul. Să-l ai pregătit; cum o veni ordinul, cari totul la mașină.

— Am înțeles.

„Bagajul“ lui Spirică — un rind de schimburi, două perechi de ciorapi și două perechi de obiele, periile, cutia de vacs, prosopul și săpunul — încăpea tot în raniță. În servieta de mușama avea algebra pentru clasa a VI-a, un maculator și două caiete. Mai greu era cu albumul dăruit de contesă. Încercă să-l vire în raniță dar renunță; s-ar fi îndoit copertile. În ghiozdan nu încăpea...

„În ce să-l pun?“ se întrebă el căutînd cu privirea ceva care să se potrivească dimensiunilor albumului.

„Am găsit!“ exclamă el bucuros.

Cînd isprăvi, stinse lampa și plecă înapoi, în beci.

După ce băiatul dispăru pe coridorul care ducea spre bucătărie, o siluetă omenească se desprinsese din cadrul ușii care dădea în hol și se apropie prevăzătoare de cancelarie. După ce se asigură că nu e văzută de nimeni, se strecură înăuntru. Explozia unui proiectil căzut prin apropiere risipi pentru o clipă întunericul, atît cît era necesar ca să poată zări pe masă lădița însemnată cu „Σ-3“. Folosind un pum-

nal, îndepărtă capacul și verifică conținutul despăturind prima planșă. La lumina unei lanterne cu lumina oarbă, se convinse că era vorba de un desen tehnic. O împături grăbit și după ce fixă capacul la loc, plecă cu lădița la subsuoară...

La ora cinci dimineața, sub presiunea atacului inamic, colonelul Dumbrăveanu dispuse evacuarea localității și a castelului, regimentul fiind nevoit să se replieze, temporar, pe poziții mai ușor de apărat.

La invitația locotenentului Blindu de a o ajuta să se evacueze, contesa refuză politicos, spunînd că preferă să rămînă în beci decît să înfrunte riscurile unei călătorii, sub focul artileriei inamice. Bineînțeles că administratorul și perechea de servitori rămaseră alături de ea.

CAPITOLUL X

Deși i se pusese în vedere să evite pe cît era posibil colaborarea cu Wehrmachtul, Sturmführerul Göcke a fost nevoit, totuși, să o facă. În primul rînd, fiindcă avea nevoie ca satul Szentfülöp și castelul respectiv, să fie ocupate pentru cel puțin 24 ore. Al doilea motiv era determinat de veleități profesionale : dorea să-i demonstreze lui Baumann că el poate reuși acolo unde pregătirea specială și talentele de polițist se dovediseră ineficace. Astfel că ordonă ca lădița să fie adusă în biroul acestuia de îndată ce va sosi la comandamentul corpului de armată.

Tocmai cînd era în toiul unui panegiric la adresa competenței cu care serviciile secrete ale S.S.-ului

reuşeau să rezolve cazurile cele mai dificile, i se anunţă sosirea curierului :

— Să intre !

Curierul, un S.S.-ist, salută doar din gură. În braţe avea o lădiţă pe care se vedea clar semnul runic.

Göcke îşi scoase tacticos mănuşile, luă lădiţa şi o aşază pe birou, în faţa lui Baumann şi a lui Hawlischek.

Aceştia schimbă cîte o privire din care nu lipsea invidia.

— Domnilor, acesta e semnul după care puteau fi recunoscute lădiţele cu documente, le explică el, arătînd spre runa desenată pe capac. Vedeţi, cum trebuie lucrat ? continuă Sturmführerul privind de sus cînd la Bauman, cînd la Hawlischek. Şi, pentru a-şi savura biruinţa pînă la capăt, se folosi de stilet pentru a desface capacul.

Cu gesturi pline de emfază, scoase prima planşă, apoi a doua... şi rămase cu ochii holbaţi. În lădiţă se afla un album cu cromolitografii : „La vie et les batailles de Napoleon dans images”.

Apucîndu-l de un colţ, îl scutură de parcă albumul ar fi avut purici sau alte lighioane. Văzînd că nu cade nimic dintre file, rămase nemişcat, privind aiurit la album, în timp ce Baumann schimba cu Hawlischek priviri încărcate de satisfacţie.

După ce depăşi starea de surpriză se întoarse spre S.S.-istul care adusese documentele.

— Unde este agentul 15-X-40 ?

— Se pregăteşte să zboare spre Berlin, conform ordinului, răspunse acesta incremenit în poziţia de drepti.

— Cred că mai degrabă va trebui să se întoarcă la castel, să aducă restul documentelor, răzni Göcke, și adăugă : Dar să înceapă cu lichidarea celui Napoleon care nu numai că ne stingherește dar ne și sfidează. Și aproape sufocat de minie, ordonă : Executarea !

— Imposibil ! Românii au reocupat castelul chiar în seara zilei în care s-au retras. Linia frontului a fost împinsă spre nord-vest. Și, în plus, Obersturmführerul doctor Eibl a ordonat să mergeți și dumneavoastră, îi aminti S.S.-istul.

Göcke își pusese din nou mânușile și acum se plesnea cu cravașa peste carimbul cizmei, măsurînd încăperea cu pași nervoși și repezi. După cîteva minute, care păreau celorlalți lungi cît orele, luă hotărîrea :

— Plec la Berlin. Obersturmführerul Eibl va dispune. Iar dumneavoastră, se adresă el lui Baumann, urmăriți zi cu zi și kilometru cu kilometru mișcările Regimentului 6. În special, deplasările comandamentului și ale popotei, pe care le veți raporta regulat la Berlin. Răspundeți pentru orice inexactitate ! adăugă el amenințător.

După plecarea S.S.-iștilor, Baumann scoase sticla cu coniac și pahărelele. Pe al său îl goli dintr-o sorbitură.

— Papă Rolf, dacă scap cu zile din războiul ăsta, n-am să mai mănînc sardele tot restul vieții. Și nici n-o să mai rostesc vreodată numele corsicanului.

— Nici eu ! îl asigură Hawlischek, ducînd paharul la gură.

— Napoleoane dragă, deie Domnul să mă înșel, dar am impresia că ne-a tras pe sfoară.

Blîndu își mută privirea de la registru la ușă.

— Cine și cum ne-a tras pe sfoară ?

Doctorul Maier se așează pe scaun.

— Păi, să vezi ; ieri, m-a invitat medicul din sat să-i fac o vizită — așa ca între confrăți. Din una din alta, veni vorba de castel, de contesă... Și ce crezi că am aflat din gura doctorului Istvan ? Nici mai mult nici mai puțin, că doamna contesă de Póhany-Szent..., cum focului i-o fi zicînd, zace de peste zece ani într-un sanatoriu din Elveția, pe jumătate nebună.

— S-o fi vindecat ! presupuse Blîndu fără să fie prea impresionat de noutatea aflată.

— Cum ? Așa... deodată ? se îndoii Mayer.

— Așa ! În Elveția sînt doctori renumiți. S-a vindecat și a venit acasă. Ce vedeți complicat în asta ?

— Astfel am presupus și eu, mărturisi medicul. Dar ce crezi că mi-a spus ungurul : „Mon cher confrère ! Cum ar fi putut să ajungă din Elveția pînă aici, fără bani ? Contele nu-i plătea decît întreținerea în azil...”

— Eh ! O femeie tinăra se descurcă, își dădu Blîndu părerea.

— Tot așa am spus și eu. Dar doctorul Istvan a exclamat plin de indignare : „Cum puteți spune asta ?!? O femeie de vîrsta ei ?!? Avea peste 50 de ani.”

— Aș! De unde, domnule căpitan? Că doar o văzurăți; 30—35!

— La fel i-am zis și eu confratelui. Dar el a susținut sus și tare că boala contesei este incurabilă.

— Dacă e așa, înseamnă că simpatica noastră contesă era a doua soție a contelui; după cum ne-a și spus. Iar contele — om și el, deh! — nu putea sta singur. O fi divorțat...

— Numai că doctorul Istvan nu știe nimic despre această căsătorie.

— Păi, s-au cununat la Miskolc, fi aminti Blîndu.

— O fi, Napoleoane. Dar preotul satului — era și el de față — susținea că nu a văzut-o niciodată. Asta e!

Blîndu tresări.

— Cum adică, popa din sat nu o cunoaște?

— Nu, chiar se mira...

Locotenentul se sculă de pe scaun.

— Poate că n-ați înțeles bine; administratorul mi-a spus că a fost găzduită la parohie. O mai fi vreuna...?

— De unde?

— Hm! Chiar că nu mai pricep nimic! Mă băgați la bănuieli, domnule căpitan. Asta e o treabă de limpezit îndată.

— Păi e, cum ți-am spus? Ne-a tras pe sfoară, ce mai!

Blîndu întredeschise ușa.

— Spirică! Spirică!

Dar nu-i răspunse decît ecoul coridoarelor.

— Pe unde o fi umblînd și băiatul ăsta? Măi, Floreo!

— Ordonăți! se auzi din sufragerie.

— Ia trimite-i încoace pe bătrînii ăia doi.
— Să-i caut, dom' locotenent.
— O lămurim noi imediat, se arată optimist popotarul.

După vreo cinci minute, cei doi servitori se aflau în biroul locotenentului. Bătrînul își răsucea pălăria în mîini, în timp ce baba arunca priviri speriate, cînd celor doi ofițeri, cînd moșului.

— Ia spune, bătrîne, începu Blîndu, unde au plecat... contesa și administratorul ?

— La Budapesta, la domnișorul Fery, domnule ofițer. Cum au ajuns nemții la castel, a venit o mașină militară. Doamna ne-a spus că voia să profite de bunăvoința ofițerului din mașină, care pleca direct la Budapesta.

— Și administratorul ?

— Dumnealui... tot cu dînsa a plecat.

Blîndu se apropie de servitor și îl privi în ochi.

— Bătrîne, spune drept, femeia aceea, era chiar contesa de Pohany-Szentfűllop ?

Servitorul clipi de cîteva ori, apoi răspunse evitînd privirea ofițerului :

— De bună seamă.

Nevastă-sa — nepricepînd nemțește — își întorcea capul cînd spre unul, cînd spre celălalt, după cum vorbeau.

— *Mitt kivàn o tistuhrók?*¹ întrebă ea neliniștită.

— *Hòlgòs te!*² o repezi bătrînul.

— Ia întreabă-l, ce vîrstă are contesa ? se amestecă doctorul Maier.

---

¹ Ce doresc domnii ofițeri ?

² Tac !

— Spune, moșule, câți ani are doamna contesă ?

— Domnule ofițer, nu pot ști cu siguranță. Dînsa era a doua soție a domnului conte. Venea rar la castel, cînd nu se nimerea să fie și domnișorul Fery pe aici. Și apoi, cine poate ști pe lumea asta, câți ani are o femeie, în realitate ?

Blîndu se adresează căpitanului medic :

— E limpede. Asta e a doua nevastă. Nu ne-a mințit. Popa din sat o fi fost în necunoștință de cauză !

— Stai așa, nu te grăbi ; întreabă-l cînd a murit prima soție ?

Blîndu traduse și primi răspunsul imediat :

— De vreo zece ani, prin 1934. Domnișorul Fery avea doar 16 ani.

După ce îi traduse căpitanului, Blîndu continuă... interogatoriul.

— Domnul Pătăcki este de mult timp administratorul castelului ?

De data asta, întrebarea păru că îl descumpănește pe bătrîn. Ezită cîteva clipe, apoi răspunse evaziv :

— De bună seamă.

— Și „de bună seamă“ ăsta, câți ani înseamnă ?

— Zece, domnule ofițer, răspunse bătrînul cu hotărîre.

— Ce s-o mai lungim ? concluzionează Blîndu. Corespunde cu ce ne-a relatat contesa. Mai multe n-o să aflăm ; ăștia sînt servitori de modă veche, credincioși stăpînilor pînă la moarte.

— Mda ! Se poate să fie și așa ! Dar ia întreabă-l : unde-i înmormîntată prima contesă.

— La Altdorf, în cimitirul sanatoriului, răspunse prompt bătrînul.

— Ce facem acum ? Cerem concursul legației elvețiene din București ?

— Ba, mai degrabă, aş zice să-l punem de faţă cu popa.

— Şi ce-o să aflăm ? Că doamna contesă nu frecventa biserica din sat. Ori... în cel mai fericit caz, că, prima contesă mai trăieşte, iar cea de a doua nu era decît concubina contelui şi ca atare, avea toate motivele să evite un prelat atît de intransigent cu păcatele bieţilor muritori.

— Şi cu găzduirea la parohie, cum rămîne ? îi aminti doctorul.

— M-a minţit Pătăcki. Acuma, de unde să-l mai iau ? Eu zic să-i lăsăm să plece, propuse Blîndu.

Dar, în aceeaşi clipă, Spirică intră val-vîrtej în birou.

— M-aţi căutat, domnule locotenent ?

— Pe unde umbli, măi băiete ?

— Am fost sus în bibliotecă.

— Cine ţi-a dat voie ? se oţărî Blîndu.

— Voiee ? dom' locotenent ! Pentru ce să cer voie ? Să-mi iau înapoi lucrul meu ? Eu ştiu aşa : că dacă ai dat ceva de bunăvoie, păi rămîne bun dat ! Nu-l mai iei înapoi !

— Stai, mă, ia-o domol. Cine ? ce ţi-a dat ? şi ce ţi-a luat ?

— Albumul, domnule locotenent ; pe care mi l-a dăruit contesa ! Cînd mi-aţi spus dumneavoastră să împachetez, l-am vîrit în lădiţa aia cu planuri — fiindcă în ghiozdan nu încăpea — şi l-am pus pe birou, ca să nu-l uit. Dar la plecare, ia-l de unde nu-i ! Adică, dumneaei şi-a închipuit că gata ! Ple-

câm definitiv și îi vin nemții înapoi ? Și de ce să piardă o carte ? D-aia m-am dus în bibliotecă, să-l caut.

— Dar alea, planurile, ce-ai făcut cu ele ? întrebă Blindu îngrijorat.

— Sînt în ghiozdanul meu, îi răspunse Spirică, evitînd să precizeze că o parte din ele, neîncăpînd, le pusese înapoi, în lădiță.

— Aha, bine ! Și... albumul, l-ai găsit ?

— Nîi ! Dar am dat peste asta, adăugă Spirică scoțînd de sub veston o fotografie cît două cărți poștale. Era ascunsă printre cărțile din raftul cel mai de sus. Priviți-o și dumneavoastră !

Blindu luă poza și o cercetă împreună cu doctorul Maier.

— Asta e administratorul. Ce ți s-a părut ciudat ?

— Păi, ăla zicea că a fost plutonier, dar în poză e gătit ca un general.

Ofițerii priveră mai atenți.

— General nu, măi Spirică. În schimb, e colonel, recunosc locotenentul privindu-i petlițele. Se întoarse apoi spre bătrînă și o chemă folosindu-se de singurele cuvinte ungurești pe care le cunoștea :

— *Gera ida !*

Bătrîna se apropie speriată.

— Îl cunoști ? întrebă locotenentul arătînd cu degetul spre chipul ofițerului din poză.

— *Ez ăz Odön Pohány gröffüro Szentfűllop !*¹

Blindu nu pricepu decît semnificația cuvîntului „grof“. O lăsă pe femeie și se apropie de bătrînul servitor.

---

¹ Acesta e contele Odon de Pohany-Szentfűllop.

— Ce mai spui, Ferent-baci ? Sper că acum ai să-ți speli părul alb de minciunile cu care ți l-ai mînjit și ne vei spune adevărul.

Bătrînul își șterse cu degetul o lacrimă, apoi, cu obrazii dogorînd de rușine, se adresă lui Blîndu :

— Domnule ofițer, slujesc aici de peste cincizeci de ani. Domnul conte era un copil, cînd am venit eu. Nu am făcut altceva decît ce mi-a poruncit dînsul. S-a dat drept administrator, fiindu-i teamă că dacă veți afla că e colonel, îl veți lua prizonier.

— De ce ne-ai spus că a murit ?

— Noi așa știam ! Pe urmă, domnul conte ne-a spus că dînsul a lansat zvonul ăsta deoarece voia să se dea la fund, pînă s-or liniști lucrurile și se va face pace. Ne-am și speriat, cînd l-am văzut...

— Și la castel, ce a căutat ?

— Nu mi-a spus nici pentru ce a venit, nici pentru ce a plecat. Dînsul e stăpînul.

— Și contesa ? Asta, a doua ?

— Ne-a poruncit să ne purtăm cu dînsa ca și cum i-ar fi soție. M-am gîndit că dacă doamna contesă e grav bolnavă, o fi vrînd să se recăsătorească după ce va muri. Tot dumnealui a distrus toate fotografiile. Pe aceasta pesemne că a uitat-o. Poza pe care v-o arăta doamna contesă — a doua — era a altui colonel pe care nu îl cunosc. Și tot domnul conte m-a învățat ce să spun, dacă va cere cineva informații mai amănunțite. Eu, domnule ofițer, v-am mărturisit tot. Acuma sînt la mila dumneavoastră, încheie bătrînul coborîndu-și privirile.

Bătrîna, probabil că pricepuse cum stau lucrurile, fiindcă începu să plîngă încet, rostind cuvinte

de dojană la adresa unchiaşului. Acesta îi cuprinse umerii cu mîna şi îi răspunse cu cîteva vorbe de îmbărbătare.

— Ce facem, domnule căpitan ?

— Dă-le drumul, omule. Sint bătrîni..., slugi credincioase. Ce poţi să le faci ?

— Uite moşule, domnul căpitan mă sfătuieşte să vă iert. Aşa că duceţi-vă la treburile voastre şi pe viitor, dacă mai apare vreo contesă ori altă rubedenie, lăsaţi devotamentul deoparte ; ar putea să vă dăuneze ! Sintem în timp de război, le aminti Blindu.

După ce auzi din gura bărbatului că au fost iertaţi, bătrîna se repezi să sărute mîna locotenentului, dar acesta şi-o feri ducînd-o la spate.

În seara aceleiaşi zile, doctorii Maier şi Băieşu fură invitaţii lui Blindu. Acesta găsise pe masa din camera lui, un purceluş de-abia scos din cuptor şi cinci sticle cu vin „Tokay 1936“. Darul bătrînilor.

Alături, în cancelarie, Spirică se lupta cu un puî fript, în timp ce admira coperta din piele de marochin a unui album cu cromolitografii : „*L'histoire illustrée des armées européenne*“.

— Lăsaţi, domnule ofiţer, mă descurc eu cu domnul conte Fery, îl asigurase Ferent-baci pe locotenent, cînd acesta, în numele lui Spirică (dar nerugat de el) voise să refuze darul.

După vreo săptămîină, veni şi ordinul de plecare. În urma unor lupte destul de grele, împotriva unui inamic experimentat, bine înarmat şi perfect amplasat pe teren, vînătorii regimentului 6 împinseră frontul cu încă 20 de kilometri spre nord-vest. Infirmeria şi popota urmau să se deplaseze în localitatea Sarandpállyi.

În curte, Blindu și medicii supravegheau îmbarcarea materialelor privind cu umbră de regret castelul care strălucea în lumina soarelui de toamnă.

— S-a sfârșit vacanța la castel! exclamă doctorul Băieșu.

— Ehe, doctore! Cite castele vom mai cuceri de acum încolo, mă tem că ai să te saturi de asemenea vacanțe, îi replică Blindu care — fiind decorat cu două zile în urmă — începuse să-și dea aere de veteran.

Un sanitar veni să raporteze doctorului Maier că îmbarcarea fusese terminată.

— Puteți pleca, domnule căpitan. Eu cu popota rămân în ariergardă, cum sună ordinul.

După ce mașinile cu semnul crucii roșii părăsiră castelul, Bordei se apropie de autofurgonetă — un „Mercedes“ cîrn, cum îl botezase Spirică, făcînd aluzie la forma caroseriei — și îi raportă lui Blindu că alimentele și oalele erau îmbarcate.

— Să-i dăm drumul, hotărî locotenentul urcîndu-se în cabină, alături de șofer.

Bucătarul, chelnerii și Spirică se suiră și ei în spate și camioneta demară scrișnind pe pietrișul peluzei.

Cei doi servitori mai făcură cu mîna cîteva semne de drum bun și urmăriră mașina cu privirea, pînă dădu colțul ieșind la șosea.

Satul Sarandpályi nu se deosebea de Szentfülöp decît prin faptul că nu avea castel prin apropiere. Blindu fu nevoit să instaleze popota în clădirea postului de jandarmi, găsită pustie. El, împreună cu Spirică și cu magazia de alimente, ocupară casa

alăturată, locuința fostului șef de post. Șoferul, bucătarul și chelnerii își amenajaseră culcușurile chiar în dormitorul jandarmilor. În fosta cancelarie, urma să se servească masa.

După-amiază, cînd isprăviseră curățenia, sergentul Bordei se prezentă la Blîndu.

— Domnule locotenent, fiindcă tot nu mai gătim azi, eu aș zice să ne ducem după lemne, pe aici, prin pădure, ca s-avem mai multe zile.

— Merg și eu, se oferi Spirică.

Dar ofițerul îi tăie avîntul.

— Tu ai să stai aici! Voi duceți-vă. Dar fiți atenți, frontul e destul de aproape și oricînd vă puteți întîlni cu vreo patrulă inamică. Se aud împușcături prin pădure.

Sergentul bătu cu palma în patul automatului.

— Avem ace pentru toate cojoacele, domnule locotenent.

După vreo trei ceasuri, sergentul Pinzaru intră în camera ofițerului. Văzîndu-i privirea innegurată, acesta fu cuprins de o presimțire sumbră.

— Ce s-a întîmplat?

— A căzut sergentul Bordei, domnule locotenent.

— Cum?!?

Pinzaru îi relată întîmplarea mai amănunțit:

— N-ajunsesem prea departe, cam vreun ceas de drum, și am găsit un pachet de lemne tăiate gata. Bordei a întocmit la repezeală un fel de sănii; le-am încărcat cu loazbe și am pornit la vale, pe poteca forestieră. Florca și cu Paul se înhămaseră la ele, eu mergeam în față, Bordei în urmă, aveam automatele pregătite pentru orice eventualitate. După vreo jumătate de ceas, cam din spate, spre dreapta,

a răsunat o rafală de automat. Am părăsit repede poteca și ne-am adăpostit pe unde s-a nimerit, Bordei însă, a rămas lungit în mijlocul potecii. Noi am deschis focul în direcția de unde auzisem împușcăturile, dar nu am primit nici o ripostă. Atunci, eu am pornit-o spre vale iar Florea la deal. Intenționam să facem o învăluire. Paul a rămas să-l acopere pe Bordei ; speram că o fi numai rănit. Am cercetat cu atenție împrejurimile, dar nu am găsit decât niște tuburi de cartușe, în spatele unor stînci. Trăgătorul fusese singur și temîndu-se probabil să nu fie descoperit, s-a retras în liniște. O fi fost pesemne un cercetaș, concluzionă Pinzaru.

— Și Bordei unde e ?

— L-am adus cu noi ; e alături sub șopron.

Locotenentul se încheie la veston, își puse bereta pe cap și ieși urmat de Pinzaru și Spirică.

CAPITOLUL XI

Trecuseră mai bine de două ore de cînd, maiorul Schmidt Alois aștepta în anticamera lui Eibl. În acest interval, avusese timp suficient să rememoreze evenimentele petrecute în ultimele două săptămîni. Totul pornise de la un ordin telegrafic care îl chema la reprezentantul serviciului de informații S.S. |

Fusese cuprins de panică ; o convocare la Berlin de către S.S. nu prevestea nimic bun în lunile de după atentatul din 20 iulie. Imediat ce citise telegrama, scosese sticla cu coniac și băuse un păhărel.

Oarecum remontat, își reveni, socotind că odată ce era chemat și nu luat pe sus de S.S.-iști, situația nu era atît de gravă. După al doilea păhărel, problema i se păru ceva mai limpede, iar cînd îl goli și pe al treilea, începu să considere că ar trebui să fie chiar mulțumit ! Poate că i se oferea prilejul de a scăpa de necazurile frontului, necazuri care aveau să se complice mai ales în iarna care își anunța sosirea prin ploi și frig.

Din nefericire, la Berlin îl așteptase un duș rece. Oberstürmführerul Eibl îl însărcinase cu o misiune delicată, chiar în sinul unei unități a armatei române.

Fostul asistent al catedrei de bizantinologie și istoria Europei de sud-est, de la Universitatea din Köln, era nevoit să apeleze din nou la perfecta cunoaștere a limbii române. Spera totuși să rezolve cazul destul de rapid, după care — conform unei vagi promisiuni a lui Eibl — urma să obțină un post pe lîngă comandamentul armatelor din vest. Cel puțin acolo era mai ferit.

Il trezi din reverie vocea metalică a unui difuzor :

— Domnule maior Schmidt, intrați !

Oberstürmführerul nu era singur ; pe unul din fotoliile din fața biroului ședea o femeie destul de tină și drăguță.

— Faceți cunoștință : Domnul maior Schmidt Alois, doamna Gretl Speerle.

Femeia îi zîmbi cu amabilitate iar el se înclină și pocni din călcîie.

— Domnule maior, continuă S.S.-istul, la îndeplinirea misiunii „Odin-3“ veți lucra împreună. Cred

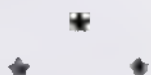

că ați avut timp să studiați dosarul și să vă faceți un plan general de acțiune ?

— Da, domnule Oberstürmführer.

— Perfect ! Gretl vă va da amănuntele necesare, astfel încît peste trei zile să vă începeți misiunea. Vă doresc succes amindurora !

Și ridicindu-se în picioare, Eibl le dădu de înțeles că întrevederea a luat sfîrșit.

Despre acei ostași, care prin jertfa supremă ridică prețul plătit pentru fiecare palmă de pămînt apărat sau eliberat, nu se spune că au murit ; nici că au fost împușcați sau uciși. Tovarășii lor de luptă spun simplu : au căzut. Așa cum într-un iureș, omul de lingă tine se împiedică și rămîne în urmă. Nu te oprești, fiindcă ai convingerea că se va ridica și, alergînd, va reveni alături.

Se spune despre morți că sînt uitați. Poate, e o lege a firii. Dar pe omul căzut lingă tine îl simți mereu alături. Pentru că o parte din misiunea lui trece asupra ta. E o mare răspundere morală și ostășească. Și o primești bărbătește. Fiindcă lacrima ostașului se usucă repede, nu poate răzbate pe obrazul pe care durerea, deopotrivă cu dirzenia, sapă tării de piatră. Cîteva clipe de reculegere și apoi înainte, războiul nu așteaptă.

Intr-o răritură a pădurii care se oprea în marginea șoselei, lingă mormîntul astupat proaspăt, mai zăboveau încă tovarășii sergentului Bordei Vasile. Locotenentul Blindu încerca să-l consoleze pe Spirică, ale cărui lacrimi, stăpînite cu bărbăție, răzbi-seră pînă la urmă, însoțite de un plîns icnit. Preo-

tul militar își împăturea patrafirul în timp ce sergentul Pinzaru împreună cu caporalul Netcu și cu fruntașul Teodorescu netezeau cu palmele movila de pământ.

Un ostaș mai în vîrstă, echipat ca de drum, se opri în dreptul lor și, luînd seama la cele ce se petreceau, părăsi șoseaua venind spre ei. Se descoperi după cuviință și după ce se închină către crucifixul așezat pe iconostasul de campanie, se apropie de crucea mormîntului și citi numele celui căzut. Avu o ușoară tresărire de surprindere, apoi se adresă respectuos căpitanului Clement :

— Mă iertați, părinte căpitan, e chiar sergentul Bordei Vasile, din Sibiu ?

— Da, el.

Ostașul se întoarse spre mormînt și puse mina pe cruce ca pe creștetul unui om.

— Sărace, frate Vasilică, unde ne-a fost dat să ne regăsim ? Și rămase cu privirea ațintită spre movila de pământ negru.

— Ți-i rudă cumva ? întrebă Blindu impresionat.

— Mi-a fost ca și frate, domnule locotenent. De la paisprezece ani, pot zice că am fost numai împreună. Am învățat amîndoi meserie la restaurantul „Hubertus“ din Sibiu. Am fost rîndași la bucătărie, garsoni, ajutori de bucătar și la urmă, după aproape cincisprezece ani, am ajuns bucătari. El s-a angajat la cantina unui liceu, eu am rămas la „Hubertus“. Cînd s-a retras vechiul bucătar, i-am luat locul. Eh ! I-a fost dat să moară pe meleaguri străine. Și acasă îl așteaptă femeia și doi copii.

— Cum, și dumneata ești bucătar ? întrebă Blindu surprins.

— Pînă la război, am lucrat la „Hubertus“.

— Și acuma, de unde vii și încotro mergi ?

Amintindu-și că se află în fața unui ofițer, ostasul își puse capela și luînd poziția de drepți, se prezentă regulamentar :

— Să trăiți, domnule locotenent, sînt caporalul Cercel Teodor din Regimentul 4 Grăniceri : vărsat la Batalionul 12 din Regimentul 6 Vinători de munte. Am plecat de la partea sedentară cu vreo zece zile în urmă, de-abia acum vă ajunsei, adăugă el. Nu cumva știți pe unde s-o iau ca s-ajung la batalion ?

Fața lui Blindu se înseninase puțin.

— Ia dă actele !

Caporalul virî mina sub veston și scoase foaia de drum și ordinul de serviciu.

— Vino cu mine la comandament. Părinte, Dumnezeu mi l-a scos în cale. Mă duc cu el la domnul colonel Dumbrăveanu.

— Nu cumva e chiar domnul colonel Dumbrăveanu Procopie ? se interesă caporalul.

— Da, îl cunoști ?

— Cum să nu !? Cînd era maior, în garnizoană la Sibiu, lua masa deseori la noi. Îi plăcea grozav mușchiul de văcuță pregătit vînătorește — specialitatea mea — preciză fostul bucătar.

În lipsa colonelului, plecat la postul de comandă din linia întii, aprobarea o dădu maiorul Vasiliu N. Vasile, încîntat de asigurarea dată de noul bucătar, privind priceperea sa în materie de bucătărie dietetică.

A doua zi, cînd chelnerul îi așeză în față farfuria cu friptură, colonelul rămase cu ochii holbați de sur-

priză. Adulmecă cu poftă aburul care se ridică deasupra farfuriei, apoi exclamă bucuros :

— Formidabil ! Mușchi de vâcuță à la „Hubertus“ !

Locotenentul se apropie zîmbind satisfăcut :

— Preparat chiar de bucătarul acelui restaurant.

Și în câteva cuvinte, îi relatează colonelului întîmplarea din ajun.

— Foarte bine ați procedat ! Și înfipse furculița în mușchiul rumenit.

— A fost strașnică friptura, recunosc eu după ce goli farfuria. Aș vrea să-l văd pe bucătar ; ani de zile i-am apreciat... asta... mîncărurile și priceperca.

— Să-l chem ?

Colonelul se ridică de la masă.

— Altă dată, acum sînt grăbit. Domnilor !

Și ieși urmat de ceilalți ofițeri superiori.

Căpitanul Lapedatu își puse palma pe umărul lui Blîndu.

— Frate Napoleoane, ordinul „Coroana României“ l-ai primit pentru respingerea atacului de la Ferhad. Prevăd că următoarea decorație are să fie ordinul „Mușchiul de vâcuță“ cu spaghete, frunze de mărar și panglică de virtutea... culinară !

Blîndu îi replică înțepat :

— Domnule căpitan, nu se glumește cu asemenea lucruri. Asta ar fi prima. A doua : la popotă se gătește aceeași mîncare pentru toată lumea. Din păcate, oricît ar fi de mare o vacă, mușchiul ei tot nu ar ajunge pentru treizeci de porții.

— Ei, n-o luați chiar așa, domnule locotenent. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să vă jignesc.

Realitatea este că sînteți un ofițer la fel de capabil ca oricare dintre noi. Ați dovedit-o, adăugă împăciuitor Lapedatu în timp ce ieșea împreună cu ceilalți ofițeri.

Locotenentul Blîndu nu putea decît să mulțumească întîmplării care îi scosese în cale pe noul bucătar. Gătea excelent, nu făcea risipă (ăsta fusese singurul defect al fostului bucătar), era un bun camarad pentru toți ostașii din serviciul popotei și gata oricînd să dea o mîină de ajutor și la treburi care nu îl priveau direct, însoțindu-l pe locotenent după cumpărături prin sat. Vorbea ungurește la perfecție și aprecia la justa lor valoare — și greutate — găinile, purceii, roțile de cașcaval și ouăle, astfel încît nici popota și nici gospodarii de la care cumpărau, să nu fie păgubiți. Dar avea și el două slăbiciuni : prima era Spirică, pe care îl îndopa cu ce avea mai bun, ciuntind uneori și din... caimacul bucatelor rezervate colonelului ; a doua : nu putea refuza nimănui o farfurie de ciorbă sau mîncare. Astfel că în fiecare zi — după ce plecau ofițerii — la fereastra din dos a bucătăriei, apăreau sfioși doi bătrîni și o băbuță cărora Cercel le umplea cu ciorbă, castroanele cu smălțul sărit.

— Lume necăjită, domnule locotenent, încercase el să se scuze cînd fusese surprins. Avem și noi părinți, să-i ferească Dumnezeu să ajungă lipsiți de sprijin ca ei !

— De, măi Cercel, numai să nu ne auzim vorbe ! Domnii ofițeri plătesc masa...

— Lăsați, domnule locotenent, unde mîncă în plus și alții — cum sînt șoferul și ordonanțele domnilor colonei, care se înfruptă și de la cazanul tru-

pei — n-or să se cunoască trei porții de ciorbă mai mult.

Argumentul era destul de logic, așa că Blindu lăsă chestiunea moartă. Și bătrînii continuară să se bucure mai departe de mărinimia lui Cercel. Atîta doar că în timp ce moșnegii, după ce mincau, mulțumeau cu respect caritabilului domn bucătar și plecau care încotro, băbuța cu basmaua trasă bătrînește pe fruntea plină de riduri intra în popotă și se apuca să strîngă masa și să măture în sufragerie, spre mulțumirea celor doi chelneri care, pînă la urmă, lăsară în grija ei capitolul curățenie. Ar fi fost gata să spele și vesela, dar bucătarul, impresionat neplăcut de mîinile ei zbîrcite, înnegrite de soare și vînturi, se opuse, spre necazul celor doi. Așa că baba, după ce isprăvea dereticatul în sufragerie pleca la casa ei, un bordei părăginit dintr-o curte vecină.

Ba într-o zi, pe la vreo opt dimineața, Spirică se trezi cu ea la ușă.

— Ce-i, mătușă ?

Folosindu-se de limbajul internațional al gesturilor, baba încercă să-i explice că a venit să facă curățenie. Intenție materializată prin mătura, fărașul și cirpa pe care le arăta cu ostentație.

— Cam tîrziu te-ai trezit ; am măturat eu în cancelarie. *Vege¹ Sauber !² Nem lehet !³*

Și puse capăt insistențelor, închizîndu-i ușa în nas. Dar nici bătrîna nu renunță cu ușurință la ambiția de a-și arăta recunoștința față de cei care o

---

¹ Sfirșit (în lb. maghiară).

² Curat (în lb. germană).

³ Nu e nevoie (în lb. maghiară).

hrăneau. Așa că în ziua următoare, Spirică o găsi în ușă, chiar în clipa când ieșea să verse ligheanul în care se spălase.

— Ptiu, babo ! Că era să-ți fac baie ! Ce mai vrei ?

Bătrina repetă scena din ajun și în plus, arătând când spre lighean când spre cîrpă, dădu de înțeles că e dispusă să spele și pe jos.

Dar Spirică le știa pe ale lui.

— *Nem szobod !¹ Militarische Kanzlei !²* Du-te mai bine la nea Cercel, poate îți dă el de lucru. Aici... *tilosy³*, pricepi ?

Cum bine cu de-a sila nu se poate face, baba trebui să renunțe la intenția de a-l scuti pe viitorul ofițer de sarcina neplăcută a dereticatului în biroul popotei — care îi servea lui și ca dormitor — cât și în camera ocupată de Blîndu.

În ziua următoare, bucătarul Cercel îl chemă strigîndu-l peste gard.

— Ce-i, nene Toadere ?

— Spirică, băiete, dom' locotenent a plecat la „Divlzie“ și nu mi-a spus dacă cei doi căpitani de la „Corp“ mai rămîn și azi la noi. Dă tu o fugă pînă la comandament și întreabă-i ; pe urmă vino să-mi spui, ca să știu cîte porții să fac.

— Gata, nene, într-o clipă sînt plecat, îl asigură băiatul, intrînd să își îmbrace mantaua și căciula.

După ce îl văzu îndepărtîndu-se în lungul străzii desfundată de ploaie, Cercel se asigură că nu e ni-

---

¹ Nu e voie (în lb. maghiară).

² Cancelarie militară (în lb. germană).

³ Interzis (în lb. maghiară).

meni prin apropiere, apoi făcu un semn cu mîna spre curtea vecină unde baba, înscrisă supranumerar la popota ofițerilor, își făcea de lucru adunînd niște vreascuri. Cu o vigoare de-a dreptul neobișnuită pentru vîrsta ei, bătrîna înlătură cîteva ostrețe din gard și aruncînd priviri iscoditoare în jur, alergă spre cancelaria lui Spirică. Cercel îi făcu un semn liniștitor și se reîntoarse în bucătărie.

Intrînd în cameră, femeia se repezi la cufărul cu arhiva. Era însă încuiat. Își vîrî mîna sub șorț de unde scoase un pumnal cu ajutorul căruia smulse la repezeală unul din belciuge. În ladă însă nu se găseau decît registrele, chitanțierul, cutia-seif și albumul „Istoria ilustrată a armatelor europene”. Bătrîna care întinerise subit — cel puțin din punct de vedere al vigoarei — le puse la loc într-o ordine apropiată aceleia în care le găsise. Mînji vîrful belciugului cu gumă arabică dintr-un tub scos tot de sub șorț și îl vîrî înapoi, în gaură.

După ce se asigură că la o simplă vedere, nuse cunoștea nimic, își continuă căutările răscolind prin sertarele mesei, ale unui scrin... Deodată, auzind pași pe pietrele din curte, își aruncă privirea spre fereastră ; era Spirică.

Se lipi cu spatele de perete — astfel încît să rămînă ascunsă cînd va fi deschisă ușa și ridică mîna în care ținea pumnalul, pregătindu-se să lovească.

Spirică întredeschise ușa ; se convinse dintr-o privire că nu e nimeni în cameră și scoase cheia din broască. Încuie apoi pe dinafară și vîrî cheia în buzunar. Ieși iar în stradă și o luă la fugă spre comandament.

Cînd se convinse că a scăpat de primejdie, „bătrîna“ răsufală ușurată. Dar după ce încercă ușa se încruntă din nou. Încercă și fereastra. Aceasta se deschise ușor, atîta doar că... era zăbreliată. Nici pumnul nu îi era de vreun ajutor. Broasca era solidă, lucrată meșteșugărește, să țină un veac și să reziste și la un drug de fier. Înciudată, își scoase basmaua cu o mișcare nervoasă. Odată cu ea, se smulse și peruca albă, dezvelind un păr castaniu care se și umezise de nădușeală. Îl șterse cu basmaua și tot cu ea încercă să își usuce și fața năpădită de sudoare. Privi dezo-orientată în jur și întîlnind oglinda de deasupra lavoarului cu lighean și ibric, se încruntă îngrijorată.

Chipul din oglindă nu mai avea aproape nimic din trăsăturile babei, în schimb, urmele de grimă nu reușeau să modifice prea mult trăsăturile agentei Gretl Speerle.

Își reasează peruca și după ce își acoperi capul cu basmaua coborînd-o pînă în dreptul ochilor, continuă să caute.

Sub pat, găsi ranița și ghiozdanul lui Spirică. Pe buze îi înflori un zîmbet scurt de satisfacție ; ghiozdanul era înțesat cu documentele căutate.

Amintindu-și însă de situația în care se afla, zîmbetul se transformă în îngrijorare. Se duse la fereastră tocmai la timp pentru a-l vedea pe Spirică intrînd în bucătăria popotei, după ce mai întîi își curățase bocancii de noroi.

— Nene Toadere, domnii căpitani au și plecat.

— Bine, măi Spirică. Dar nu trebuia să alergi așa, îl dojeni bucătarul observîndu-i obrajii îmbujorați.

— Păi m-am grăbit. Cînd am plecat, prin dreptul primăriei mi-am amintit că am uitat să încui cancelaria și m-am întors din drum.

Bucătarul tresări atît de puternic încît nimeri cu cuțitul în buricul arătătorului de la mîna stîngă ; tocmai începuse să taie porțiile de carne.

— Na, m-am tăiat !

— Să-ți aduc un pansament, avem o trusă în cancelarie, se oferi Spirică.

Cercel își înfășură vîrful degetului în colțul șorțului și mormăi o înjurătură la adresa ghinionului.

— Lasă că mă duc eu. Tu mai bine, dă-ne o mînă de ajutor. Florea e plecat să-l bărbierească pe domnul colonel, acuși se face douăsprezece și noi încă nu am curățat cartofii pentru salată.

Ascultător, băiatul îl dădu cheia de la cancelarie și după ce își dezbracă mantaua, se așeză lîngă Teodorescu care curăța cîntînd cartofii fierți, de-abia scoși din oală.

Bucătarul se îndreptă zorit spre cancelarie. Deschise ușa în grabă și intră. Îl întîmpină „bătrîna” care ținea încă pumnalul ridicat.

— Ai înnebunit ? ! exclamă el.

— Credeam că e băiatul.

— Voiai să-l omori ? !

— Era singura șansă ca să pot ieși de aici. Cine ar fi bănuir pe o bătrîna ? Am găsit „Odin-3”, adăugă ea arătîndu-i servieta pe care o rezemase lîngă ușă.

— Perfect ! Acum grăbește-te să dispari.

Femeia înșfăcă servieta și dădu să iasă, dar Cercel o apucă de mînă.

— Ce vrei să faci cu asta ?

— Doar pentru ea am venit ! O duc la mine, iau legătura cu ai noștri și la noapte avem avionul.

Dar bucătarul nu slăbi strînsoarea :

— Ascultă, frau Speerle, în fața lui Eibl eu răspund de misiunea asta. Și doresc tot atît cît și dumneata să ajung la Berlin. Dar acest lucru nu se va întîmpla dacă iei servieta acum. Nimeni nu s-ar încumeta să zboare pe o vreme ca asta. Nu o vom lua decît după ce primim confirmare privind sosirea avionului. Altminteri, lipsa documentelor poate fi descoperită pînă diseară, și cum băiatul va spune că eu am fost singurul care am intrat aici, toate bănuielele se vor îndrepta asupra mea. Și nu le va fi greu românilor să-mi descopere adevărata identitate. Ar fi un sfîrșit lamentabil al carierei maiorului Alois Schmidt !

Femeia se opuse indignată :

— Dar cît crezi că am să mai rezist eu umblînd îmbrăcată în zdrențele astea ? Și cîte zile am să-mi mai țin mîinile cîte un ceas, în ligheanul cu leșie, ca să pară uscate și bătătorite.

— Suportă bărbătește, cum suport și eu să curăț zarzavat și cartofi pentru masa ofițerilor români, îi replică sarcastic falsul Cercel.

Smulse apoi servieta din brațele femeii și continuă :

— De unde ai luat-o ?

— Era sub pat.

După ce o puse la locul ei, tăie o bucățică din săpunul de pe lavoar și întipări pe el modelul chell.

— O întîrziere de o zi-două n-are să ne deranjeze nici pe noi, nici pe cei de la Berlin. Și acum pleacă cît mai repede. Eu rămîn să mă pansez. Am vărsat

și așa, destul sînge pentru acest „Odin-3“, adăugă el arătîndu-i degetul tăiat.

CAPITOLUL XII

Rezemat de tocul ferestrei, în așa fel încît să nu fie observat, locotenentul Mark O' Grady privea vînzoleala din fața clădirii. Dintr-un jeep încăpător coborîse sprinten un general de blindate, masiv ca un jucător de rugby, cu cască de infanterist, cisme de cavalerist și „Colturi“ de cow-boy. Cînd insolitul personaj, împreună cu suita lui de generali și colonei spilcuiți, dispăru din unghiul său de vedere, locotenentul își reluă locul la birou. În aceeași clipă intră și maiorul Harry Canavan.

— M-a căutat cineva, Mark ?

Locotenentul își mută chewingumul de la incisivi la molari și îi răspunse privindu-l în ochi :

— Nu domnule. Poate de acum încolo, generalul Patton. A venit adineauri.

Mayorul își potrivea cascheta pe peruca de marmură a unui bust din secolul al XVIII-lea, după care trînti pe birou dosarul ținut pînă atunci la subsuoară.

— Dacă subordonarea noastră față de el nu ar fi decît simbolică, aș avea tot dreptul să spun : Asta ne-ar mai fi lipsit !

Tonul de prefăcută îngrijorare pe care maiorul rostise cuvintele, cît și dosarul cu ștampila „Top secret“ îl determinară pe locotenent să devină atent.

— Avem de lucru, Mark, continuă Canavan.

— Totdeuna am avut de lucru, domnule.

— Acuma însă, trebuie să căutăm ceva într-un stog de fin.

— Un ac, domnule ?

— Mai rău, un obiect foarte mic, despre care nu se știe nici măcar cum arată.

Și fiindcă locotenentul îl privea nedumerit, maiorul deschise dosarul.

— În noaptea de 4 spre 5 octombrie, aviația noastră a pierdut 60 de superfortărețe zburătoare deasupra bazei de rachete V-2 de la Peenemünde.

— Ffffiuu ! Șaizeci ? E o cifră !

— S.A.C.-ul¹ a intrat în panică. Din fericire, la raidurile următoare, pierderile s-au produs în limitele prevăzute.

— A fost, probabil, o întâmplare ; raidul de atunci o fi coincis cu vreo concentrare masivă de material antiaerian în zona respectivă, presupuse locotenentul.

— Coincidența este alta. Din relatările celorlalți piloți reiese că artileria antiaeriană nu a tras deloc, nefiind văzute exploziile proiectilelor ; și totuși, superfortărețele au picat ca muștele, lovite toate într-unul din motoare.

— Straniu !

— Așa și-au spus și cei de la S.A.C., și au însărcinat S.S.O.-ul² să facă puțină lumină în beznă din noaptea de 4 spre 5 octombrie. Ne revine și nouă sarcina de a lumina un colțișor cu ajutorul unui muc de luminare.

---

¹ Strategic Air Commando = Comandamentul Aviației Strategice.

² Special Services Office = Oficiul serviciilor speciale (de informații și contrainformații) al armatei S.U.A.

— Cum, domnule ?

— Atît cei de la S.A.C. cit şi ai noştri, din S.S.O., cred că a avut loc experimentarea uneia dintre armele secrete cu care Hitler se tot laudă în ultimul timp : V-4, V-5, V... dracu' să-l ia ! Principalul este că Pentagonul vrea să aibă informaţii amănunţite, înainte ca naziştii să treacă la folosirea curentă a ei. De la agenţii noştri din Elveţia, s-a aflat că, într-adevăr, este vorba de o armă botezată cu numele de „Odin“. Cum arată ? Cum funcţionează ? Şi pe ce principii ?... Nu se ştie ! Se cunoaşte doar atît : în timpul transferării ei de pe frontul de răsărit — pesemne au experimentat-o şi acolo — unul din avioanele care o transportau a fost nevoit să aterizeze forţat în spatele liniilor inamice. Ei bine, nişte planuri de construcţie se mai află şi acum tot acolo. Mai precis, continuă maiorul, planurile respective continuă să rătăcească — probabil nebăgate în seamă — în bagajele comandamentului Regimentului 6 Vînători de munte.

Locotenentul îşi mută din nou guma către măsele.

— Ce sînt aceştia, domnule ?

— Echivalentul românesc al lui Alpenjäger Korp din armata germană. Ori al rangerilor noştri, li se încredinţează — de regulă — sectoarele cele mai grele.

— Înseamnă că sînt luptători buni.

— Exact acelaşi lucru îl gîndeşte şi generalul. De aceea a propus ca doi reporteri de la „Stars and Stripes“¹ să scrie o serie de reportaje despre ei, după ce se vor documenta la faţa locului.

---

¹ „Stele şi Dungi“ — ziar a armatei S.U.A.

— Ideea e lăudabilă, domnule. Cunoaștem prea puține lucruri despre acești alliați ai noștri — în general — și despre respectivii... vânători de munte — în particular. Dar, tot în particular vorbind, nu văd legătura dintre cele 60 de superfortărețe, arma secretă nazistă, vânătorii români, ziarul „*Stars and Stripes*” și... noi doi, ofițeri în secția de informații atașată armatei generalului Patton ?

Maiorul își mîngîie tîmplele cărunte, apoi — după ce îi oferă și locotenentului cutia — își aprinse o havană.

— Dragă Mark, înainte de război am fost profesor de logică la Colegiul Saint Thomas din Chancefield, Montana.

— Știam, domnule.

— Și aceasta mă obligă să văd interdependență în fapte care la prima vedere par total dispartate. Dacă îți amintesc, de pildă, că blindatele generalului Patton sînt pe punctul de a intra pe teritoriul Germaniei, te-aș ajuta să pricepi ?

— Oarecum ; cred că am putea descoperi unde se fabrică această armă, dacă am ști cum arată, bineînțeles.

— Ai început să progresezi, băiete.

— Totuși, nu văd legătura ultimelor... trei zale : vânătorii români, „*Stars and Stripes*” și noi.

— Scade prima za ; planurile căutate sînt acolo.

— Am scăzut-o ; rămîn celelalte două...

— E simplu ! Reporterii sîntem noi.

— Pot să întreb de cînd ?

Maiorul își privește ceasul.

— La ora 11,30 deci cu patruzeci și cinci de minute în urmă, mi-au fost înmîinate — odată cu dosarul — legitimațiile de ziariști, delegațiile și ordinele

de serviciu. Eu sînt reporter iar dumneata, fotoreporter.. Sper că ai un aparat de fotografiat și un flash ?

— Am, domnule.

— Veți mai primi unul, special, pentru fotografiat documente. Mîine dimineată plecăm la Paris. Un avion ne va duce în Italia, de acolo, altul la București. Mai departe... ne vom bizui pe amabilitatea Marelui stat major al armatei române ca să ajungem la Regimentul 6 Vinători de munte, undeva în nord-vestul Ungariei. Faima vitejiei lui a ajuns pînă la noi. E un motiv destul de plauzibil ca să nu motivăm preferința pentru el. Cu prilejul acesta, sper că voi obține cîteva căști, caschete și bonete militare, pe care să le adaug colecției mele de pălării, fesuri, sombrere și turbane. De ce zîmbești Mark ? E o pasiune ca oricare alta.

— Nu de asta, domnule. Mi-am amintit că bunica mea maternă era originară din România.

— Nu cumva știi românește ?

— N-am avut cînd să învăț ; aveam doar șase ani cînd a murit ; și vorbea rar românește. Totuși, mai țin minte două cuvinte pe care le spunea ori de cîte ori mă mîngîia : „Odorul bunicii“.

— Și ce înseamnă ?

— Nu știu, domnule. Dar mă voi interesa imediat ce vom ajunge la București.

— O.K. ! Să-mi spui și mie.

După ce citi hîrtia adusă de curier, colonelul Dumbrăveanu se descheie la dolman și scoase batista din buzunar. Transpirase.

— S-a întâmplat ceva, domnule colonel ? se interesează șeful statului major.

— Belea mare ! Corpul de armată ne trimite doi ziariști militari americani. Ni se recomandă să le acordăm tot sprijinul în vederea culegerii materialelor de care au nevoie.

— O să li-l dăm, că n-o fi mare lucru ? !

— Pe lângă asta, ni se atrage atenția că sîntem răspunzători de siguranța persoanei lor.

— Aveți dreptate, e belea mare ! Americanii sînt de felul lor cam băgăcioși și nesăbuiți.

— Păi vezi ! ? Vorba e, știe cineva englezește, pe la noi p-aci ? Dintre ofițeri, bine-nțeles.

Întrebarea fusese rostită cu glas tare, astfel că toți cei de față începură să se întrebe din priviri. Linșteea care se menținea era un răspuns destul de semnificativ.

— Poate că cei de la „Corp“ or fi atașat pe lângă ei vreun translator, presupuse maiorul Vasiliu.

— Poate ! Dar nu răspunde ăla de siguranța lor. Ii replică colonelul. Deci nu știe nimeni englezește ?

— Franțuzește știm aproape toți, nemțește cîțiva, rusește cam tot atîția..., estimă locotenent-colonelul Milicescu.

— Rău, domnilor ; într-un comandament de regiment să nu știe nimeni englezește ? Cum ne descurcăm ?

Sublocotenentul „de ată“ Girbaci se apropie cîțiva pași de colonel și luă poziție de drepti.

— Domnule Colonel, vă rog să îmi permiteți.

— Zi-i !

— Cred că problema e rezolvată, am un frate student la Academia de comerț...

— Foarte frumos, și eu am un băiat la politehnică. Nu văd însă cu ce ne-ar putea ajuta și unul și celălalt, îi replică colonelul privindu-l cam dintr-o parte.

— Permiteți-mi să continui : fratele meu învață limba engleză, e materie obligatorie...

— Îl avem cumva la noi, în regiment ?

— Nu, domnule colonel. În schimb îl avem pe domnul locotenent Napoleon Blindu.

Privirea comandantului se însenină.

— Bravo băiete ! Iată ce înseamnă să-ți evaluezi și să-ți cunoști cum trebuie materialul uman. Trebuie să te faci infanterist ; cine te-a îndrumat spre administrație ?

— Tata. E comerciant. Consumul alimentar „Gurmandul“ ; coloniale și delicatese. Sîntem furnizori ai curții regale și avem sucursale la Ploiești, Brașov, Iași...

— Mulțumesc, dragule, am să țin minte. Deocamdată, fugi și cheamă-l pe Blindu.

După convocarea la comandament, locotenentul Blindu se reîntoarce la popotă și își chemă colaboratorii : bucătarul, șoferul, chelnerii și... furierul.

— Frate Cercel, sîntem la aman !

— Ce s-a întîmplat ?

— Ne vin oaspeți simandicoși : doi ofițeri americani...

Bucătarul tresări atît de imperceptibil încît Blindu, deși îl privea în față, nu sesiză.

— ...Sînt ziariști. Domnul colonel mi i-a dat în grijă privind masa, casa, deplasarea pe la batalioane și... paza personală.

Sergentul Pinzaru își arată nemulțumirea printr-un mormăit din care răzbătură la urechea locotenentului doar două cuvinte care se refereau la o cruce și la ascendența maternă a celor doi oaspeți anunțați.

— Ai spus ceva ? întrebă Blîndu încruntîndu-se.

— Ce treabă au dumnealor, mă rog, pe aici ?

— Vor să scrie niște reportaje despre vînătorii de munte.

— Hm ! De cînd au ajuns capitaliștii americani să-i doară inima de noi ? se încăpățîină Pinzaru.

Locotenentul îl privi zîmbind ușor.

— Fii liniștit, nu vine nici Ford, nici Rockefeller. Sînt doi ofițeri, ca mine sau ca alții.

— Dar de ce au ales tocmai regimentul nostru ? Nu, domnule locotenent, ăștia... caută ceva. Uliul nu coboară din văzduh decît dacă vede vreun pui rătăcit. Și nici ei n-au bătut atîta drum numai de dragul nostru.

— Pinzarule, nu știu ce parapon ai dumneata pe americani în general, dar eu am ordine precise în privința celor doi. Și nu uita că sîntem aliați. Dumneata îi vei transporta unde vor dori și le vei asigura paza personală. Răspunzi pînă și de nasturii de la mantalele lor, înțeles ?

Sergentul pocni din călcîie.

— Să trăiți, am înțeles !

— Spirică, fugi la infirmerie și roagă-l pe domnul căpitan Maier să-ți dea două paturi de campanie cu tot așternutul. Unul îl bagi în camera mea, celălalt aici ; am să dorm eu în el. Pinzarule, le aduci cu mașina. Lămurit ?

Fu rîndul lui Spirică să-și pocnească călcîiele.

— Înțeles, să trăiți ! Hai, nene Pinzarule.

— Ce zici, Cercel, cum îi ospătăm ? Bucătărie națională sau americană ? Și, ca naiba, nu avem decât carne de batal !

— Bucătărie americană ? Cam greu, domnule locotenent. Aștia au alte gusturi ; rață la cuptor umplută cu castane. Ce ziceți ?

— De unde castane ? De unde rațe ? Să încercăm bucătăria englezească ; că la asta, merge berbecul. Te pricepi ?

— Așa e mai ușor. Dar nu-i văd pe domnii ofițeri ai noștri înfruptându-se cu friptură din pulpă de berbec, rece, și cu supă îndulcită cu lapte...

— Păi ce ne facem ?

— Împăcăm și capra și varza : felul întâi, românesc, felul doi, englezesc.

— Stai că nu e chiar așa de simplu. Va trebui ca în ziua când vor veni — adică mâine — să servim o masă deosebită. Ordinul domnului colonel. Mă gândesc, Cercele, să servim un meniu al aliaților.

Bucătarul își sumese sprâncenele și așteaptă lămuriri.

— Fii atent ; sînt patru națiuni mari, cu noi cinci.

— Cinci feluri, domnule locotenent ? Când le prepar ?

— Mîine la prînz să fie gata. Și acuma, spune ce propui.

Cercel se gîndi cîteva clipe, apoi își îndoi un deget.

— Aperitivul să fie românesc : țulcă bătrînă de Văleni, mai avem trei sticle.

— Ziceam să le păstrăm pentru revelion ; de-om trăi și o fi liniște.

— De revelion o să bem șliboviță cehoslovacă.

Am zis, deci, țuică, punem și cașcaval de Penteleu...

— De unde îl luăm ?

— A primit dom' sublocotenent Gîrbăciu un pachet de acasă... Vorbiți dumneavoastră cu dînsul.

Netcu se amestecă în discuție.

— Dar asta chiar azi, pînă nu i-l fură cum i-a furat sardelele luna trecută.

— Ce vorbești, mă ? se miră Blindu.

— O ladă întreagă, patruzeci de cutii. Asta a fost cu cîteva zile înainte să veniți dumneavoastră, preciză caporalul.

Locotenentul avu o bănuială :

— Hm ! Nu i le-o fi furat chiar ăla de la care am cumpărat eu lădița aia ?

— Aș ! Tot d-ai noștri au fost. Unul care știa ce conține pachetul, presupuse Florea sigur pe ce spune.

— Eh ! În sfîrșit, să lăsăm sardelele. Deci, cașcaval.

— Mai avem și două potcoave din ghiudenul ăla, primit în pachetele trimise de „Apărarea Patriotică” din Hirșova. Cu asta îi dăm gata ! adăugă Cercel convins.

— Mai departe ?

— Urmează borș rusesc, am eu o rețetă grozavă ! Servim apoi piept de berbec în sos picant. (Asta ar fi să zicem — specialitatea americană.) Urmează englezii : pulpă de berbec la cuptor, cu garnitură de cartofi natur și mazăre soté. Încheiem cu savarine franțuzești. E un cofetar în sat ; aranjez eu cu el.

Și bucătarul își îndoi al cincilea deget.

— Cercel, frate, ești un geniu și cred că restaurantul „Hubertus” îți duce lipsa.

— N-are să mai aștepte mult. Trag nădejde ca la anu', pe timpul ăsta, să vă servesc personal, dacă veți trece prin Sibiu.

— Și acuma, la treabă, încheie Blindu ridicându-se în picioare. Cît or sta americanii aici să nu faci de gardă ; ai să te scoli mai de dimineată.

— Ba am să fac schimbul întii, ca în fiecare seară, tot nu sînt obișnuit să mă culc înainte de miezul nopții.

Atît Blindu cît și chelnerii — mai ales aceștia — apreciară cum se cuvine spiritul camaraderesc al bucătarului.

Cînd isprăvi servitul mesei, Cercel se arătă la fereastra din spatele bucătăriei, unde îl așteptau... pensionarii. După ce le umplu castroanele, cei doi moșnegi se retraseră mulțumind, în timp ce „bătrîna“ se așeză pe un scăunel, cu castronul pe genunchi.

În cîteva minute, falsul bucătar o puse la curent cu anunțata vizită a celor doi ziariști americani.

— ...Va trebui să aminăm acțiunea pînă după plecarea lor, concluzionă el.

— Nu văd pentru ce ?

— Sînt două motive : primul, paza e întărită ; al doilea, eu nu prea cred că americanii sînt cu adevărat ziariști. Și pot paria că la Berlin ni se vor cere relații despre activitatea lor aici. Pentru asta, trebuie să mai așteptăm cîteva zile. Mîine sau poimîine voi avea și duplicatul cheii. Cum se îndreaptă vremea trecem la acțiune. Comunică-i asta și imbecilului de Göcke. Și ar fi bine ca zilele astea să nu te arăți pe aici. Și nici boșorogii ăia. Să le spui că... am control, îi recomandă Schmidt.

— Nu riscăm așteptînd atîta ? se temu „băbuța“.

Ai uitat de prezența locotenentului Napoleon ?

„Bucătarul“ zîmbi :

— Fii liniștită ; e ăsta agent al Biroului 2 cum sînt eu... arhiepiscop al Kölnului. Am făcut între timp o mică verificare... Nimic suspect. Un simplu ofițer de rezervă.

— Să comunic asta și Berlinului ?

— Nici gînd, se opuse Schmidt categoric. Din contra, exagerează-i calitățile, sporește-i faima... Să nu își închipuie doktor Eibl că misiunea noastră aici s-a rezumat doar la o simplă sustragere prin efracție a unor documente, a căror importanță nici nu e bănuită de români.

Gretl încuviință zîbind :

— Nu-i rea ideea ; în caz de eșec, avem o scuză.

— Păi vezi ?! Deci, răbdare și prudență ! îi recomandă Schmidt în încheiere.

Americanii sosiră a doua zi, pe la ora zece. Spre mulțumirea tuturor, ambii vorbeau perfect atît francheza cît și germana. Colonelul îi primi cu deferență ; le ură bun sosit și îi asigură de sprijinul său personal pentru îndeplinirea misiunii lor, apoi îi dădu în primirea lui Blîndu.

Atît maiorul Canavan cît și locotenentul O'Grady avuseseră timp — de la București pînă în Ungaria — să se familiarizeze cu serviabilitatea și franchețea românească. După masa de prînz — pentru care locotenentul Blîndu primi laudele colonelului și admirația oaspeților — cei doi trecură în camera rezervată lor, pentru a se odihni după drumul străbătut fără popasuri. Ofițerul de la „Corp“, care îi însoțise pînă acolo, își luă rămas bun și se înapoie la treburile sale.

În ziua următoare, maiorul luă loc în cabina autofurgonetei iar locotenentul O'Grady se urcă în spate împreună cu Blindu. Doreau să viziteze comandamentul batalionului 3, cel mai apropiat de localitate.

După vreo 7—8 kilometri străbătuți pe șoseaua mărginită deripe și de păduri, ofițerii părăsiră mașina, continuînd drumul pe poteci ferite, adăpostindu-se ori de cîte ori cîte un proiectil își anunța venirea făcînd ca o pasăre uriașă. În apropierea cotei 816, tirul artileriei inamice era atît de intens, încît Blindu, temîndu-se pentru siguranța celor doi oaspeți, propuse întoarcerea.

— Nu vă neliniștiți, domnule locotenent. În Africa am trecut prin bombardamente asemănătoare, îl asigură maiorul și adăugă : Atîta doar că acolo eram împrôscați cu nisip, nu cu noroi și cu frunze moarte, ca aici.

Astfel că Blindu fu nevoit să-i însoțească transpirînd din belșug, pînă în vîrfurile cotei 816, la punctul de comandă al batalionului.

Americanii erau destul de prietenoși, glumeau cu toți și împărțeau cu larghețe țigări „Chesterfield“, pe care ofițerii le savurau în timp ce subofițerii și soldații, ale căror gîtlejuri erau obișnuite cu mahorca ostășească, tușeau atît de tare, încît după ce trăgeau două-trei fumuri se lipseau de asemenea delicatese.

Maiorul lua note stenografiînd într-un carnet cu scoarțe din piele, în vreme ce locotenentul O'Grady fixa pe peliculă chipurile ostașilor pe care comandantii îi recomandau ca fiind cei mai viteji dintre viteji.

Odată cu înserarea, locotenentul Blindu răsuflă ușurat. Vrînd, nevrînd, trebuia să se înapoieze la Comandament.

După cină, urmă o discuție prietenească în sala de mese a popotei, la care participară numai ofițerii superiori și doctorul Maier. Nu lipsea, bineînțeles, Blindu, în calitate de gazdă.

Americanii destupară cîteva sticle de whisky iar Blindu atacă ultima rezervă de măsline. Oaspeții erau serviți de însuși caporalul Cercel care nu se dezlipi din spatele maiorului Canavan.

S-au schimbat păreri în privința duratei și evoluției războiului, impresii referitoare la calitatea armamentului din dotarea armatelor — însă cu foarte-foarte mari rezerve cînd era vorba de cel propriu. Aliați-aliați... dar, deh! Secretul militar trebuia respectat.

La orele 10, colonelul dădu semnalul de retragere.

Blindu își conduse oaspeții în camera pe care Spirică o aranjase cu tot dichisul, iar el se culcă în birou.

— Ei, Mark, ce părere ai? întrebă maiorul după ce se vîri în pat.

— Referitor la ce, domnule?

— Să zicem, la acești vînători de munte.

— Sincer vorbind, sînt de-a dreptul șocat.

— De ce, Mark?

— Dar nu i-ați văzut? Îmbrăcați în uniforme peticite, cu bocancii scîlțiați...! Mantalele alea aproape străvezii și fără căptușeală... Ca să nu mai vorbesc de acele „kechiuli“ de diferite forme și nuanțe

că nu găsești două la fel într-un batalion ! Cum de luptă ? Și încă bine !

— Luptă, Mark, pentru că fac asta de când s-au format ca națiune. Altminteri n-ar fi supraviețuit. Era bine să-ți fi petrecut timpul în avion citind istoria românilor în loc de „comics“-uri cu gangsteri.

— Erau „Western“-uri, cu cowboi, domnule.

— Asta nu schimbă cu nimic. Cît privește echipamentul soldaților români, să știi că o inimă de viteză poate bate destul de bine și sub un veston de celofibră. Ar fi fost bine dacă la „West Point“¹ vi s-ar fi vorbit și despre acest lucru. Oricum, Mark, sper că reportajele noastre vor fi bine primite la „Stars and Stripes“.

— Mă tem însă că șefii noștri din S.S.O. nu vor fi tocmai...

Maiorul Canavan tresări ușor și ducându-și degetul la buze îl întrerupse. Coborî încet din pat, scoase pistolul din toc și apropiindu-se tiptil de ușă o deschise brusc. În dreptul ei, la vreun metru distanță, se afla bucătarul. Fără să își piardă cumpătul, acesta luă poziția de drepti și prezentă arma dînd onorul convenit unui ofițer superior.

Maiorul rămase descumpănit în timp ce ostașul din fața sa se prezentă reglementar :

— Să trăiți domnule maior, sînt caporalul Cercel Teodor, santinelă schimbul întîi, avînd consemn paza popotei și a dumneavoastră.

În acest timp, ușa alăturată se întredeschise lăsînd să treacă capul lui Blîndu.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

---

¹ Celebră academie militară din S.U.A.

— Nimic, locotenente. Nu știam că ați pus o santinelă. Crezusem că cineva trage cu urechea la ușă. Vă rog să mă scuzați !

— Nu merită să vorbim de asta. Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, locotenente.

— V-ați temut degeaba, i se adresă O'Grady după ce îl văzu iar în pat.

Înainte de a stinge lanterna, maiorul îi aruncă o privire în care se citeau deopotrivă dojana și înțelegerea.

— Băiete-băiete, nu ești prea departe de vîrsta cînd ți se mai spunea „*grandmather's jewell*”¹ !

A doua zi, după ce serviră micul dejun și beneficiară de serviciile frizerului-chelner, oaspeții de peste ocean rămaseră pe loc. Maiorul își instalase mașina de scris pe masă începînd redactarea reportajului în timp ce colaboratorul său developa filmele în cancelaria popotei pe care, cîteva pături puse în dreptul geamurilor o transformaseră ad-hoc în laborator fotografic.

În lipsa lui Blîndu, plecat după alimente, oficiul de gazdă îl făcea Spirică, folosindu-se cu sîrg și transpirație de franceza învățată în cele cinci clase de liceu. Și cum bunăvoința maiorului era invers proporțională cu cunoștințele lui, se poate spune că se înțelegeau destul de bine.

Cînd O'Grady își termină treaba în „laborator”, îi găsi discutînd destul de cordial. Și cum prezența unui adolescent, în apropierea liniei de foc, îl intriga și pe el, îl întrebă cu condescendență :

---

¹ „Bijuteria” bunicii.

— Ce vîrstă ai, tinere soldat ?

— Şaisprezece, mon lieutenant, răspunse Spirică cu ochii la aparatele de fotografiat pe care locotenentul le așeza pe scrin.

— Şi ești de mult în armată ?

— De trei ani.

Mai bilbliindu-se, mai ajutîndu-se de mîini, degete și mimică, Spirică îi explică situația sa în cadrele armatei române.

— Lucrezi la popotă de cînd ați ajuns pe front ?

— Mai înainte am fost la batalion. Aici mă aflu doar de vreo trei săptămîni.

— Ești adică cel mai nou ? presupuse maiorul.

— Nu, în urma mea au venit sergentul Pinzaru și caporalul Cercel, bucătarul.

— Sergentul „Panzaro“ e un viteaz, am văzut că are multe decorații, comentă Canavan.

— Da, domnule, a luptat în batalionul 3.

— Nu se poate spune acest lucru și despre bucătar, continuă maiorul.

— Nu a avut cînd să lupte. De-abia a venit din țară ; l-a înlocuit pe vechiul bucătar.

— *Voilà !*¹ exclamă maiorul schimbînd o privire cu O'Grady. Se întoarse apoi spre Spirică și îl atinse cu degetul pe piept.

— Ce decorație e asta ?

— „Bărbăție și Credință“ clasa întâia, îi răspunse băiatul umflîndu-și pieptul.

— Și pentru care faptă ți s-a acordat, tinere caporal ?

— Pentru participarea la lupta din noaptea de 23 octombrie, cînd ne-au atacat popota.

---

¹ Iată (în lb. franceză).

— Bravo ! Ai tras și tu ?

— Da. L-am nimerit pe hortystul care îi călăuzea.

— Au fost mulți, aceia care v-au atacat ?

— Nu știu câți au venit, dar au plecat cu patru mai puțin.

— Au murit toți ? se arată interesat maiorul.

— Trei pe loc, al patrulea — ofițerul — mai târziu, la infirmerie. Domnul doctor Maier nu a putut să-l salveze.

— Păcat, regretă Canavan. Ar fi putut spune ce urmăreau. Nu atacă nimeni o popotă fără un scop anume, adăugă el prefăcându-se că nu îl interesează prea mult amănuntele.

Dar Spirică prinsese gustul conversației în limba franceză.

— Ei au crezut că acolo s-a instalat comamentul.

— Așa a spus ofițerul ?

— Nu, el a rostit un singur cuvânt, dar l-a repetat. Mi-a spus domnul locotenent, că a fost de față.

— Probabil numele soției sau al copilului ? presupuse degajat maiorul.

— Nu, domnule. A invocat un zeu, pe Odin.

Maiorul își trădă surprinderea numai printr-o clipire nervoasă a pleoapelor. Locotenentul O'Grady rămase însă calm ; doar un zîmbet de satisfacție trăda interesul stîrnit de cuvîntul auzit din gura lui Spirică.

— Cred, continuă Canavan, că de atunci nu ați mai avut necazuri.

— Nu, nu am mai fost atacați. Dar odată, un lunetist a încercat să îl impuște pe domnul locotenent Blindu.

— Unde s-a întâmplat asta ?

— La castelul din Szentfűlöp.

— A avut noroc, lunetiștii rar își greșesc ținta, comentă maiorul.

— Asta așa este ! Sergentul Bordei nu a avut asemenea noroc.

— Sergentul Bordei !?

— Da, bucătarul pe care l-a înlocuit... pe... îi... Și neputînd găsi echivalentul în limba franceză a cuvîntului „nenea“, Spirică adăugă : „*Le caporal Tchertchel*“¹.

— Sînt cam mulți caporali aici, glumi maiorul.

— Trei.

— Sergentul „Panzaro“ e șeful vostru ?

— Șef este domnul locotenent Blindu. Sergentul Pinzaru e șoferul mașinii. El a capturat-o. Era încărcată cu stații de radio pentru tancuri, preciză Spirică.

— Bravo ! Frumoasă faptă ! recunosc maiorul, apoi continuă : Pînă atunci nu ați avut mașină la popotă ?

— Am avut.

— Ce s-a întâmplat cu ea ? insistă maiorul.

Numai că de data aceasta, răspunsul întîrzie. Venind vorba de sergentul Pinzaru, Spirică își amintise de sfaturile pe care acesta i le dăduse în mașină, cînd fuseseră după paturi : „Americani ăștia, măi Spirică, nu-și viră nasul într-o treabă decît cînd au interes s-o facă. Îți închipui oare că doar de

---

¹ Caporalul Cercel.

dragul vinătorilor de munte din Regimentul 6, au venit atita drum? Urmăresc ei ceva, fii sigur! Să nu te mire dacă vor încerca să te tragă de limbă. Atenție la ce vorbești", încheiase el. Spirică îi răspunsese însă increzător: „Ce naiba să afle de la noi? Cîte porții pune nea Cercel în cazan? Cît privește secretele militare, am eu grijă să-mi țin gura“.

Și deodată, își dădu seama că e tras de limbă. Se hotări deci să fie mai zgîrcit cu vorbele.

— *Quelle voiture?*¹ întrebă el prefăcîndu-se că nu a înțeles.

— Aceea veche, dinaintea venirii lui „Panzaro“?

— Nu știu, domnule.

— Spuneai că ați mai avut o mașină, insistă Canavan.

— A avut popota. Eu eram pe atunci la batalion.

— Nu ai aflat ce s-a întîmplat cu ea?

— Nu sint prea curios, domnule maior, îi răspunse Spirică cu un semiton mai sus.

Canavan puse indolența răspunsului pe seama necunoașterii prea bine a limbii franceze și trecu la alt subiect.

— Dumneata nu faci de gardă?

— Nu domnule.

— Dar ceilalți fac?

— Desigur.

— Bucătarul... este santinelă în fiecare seară?

Spirică devenise însă circumspect. Își dădu seama că întrebările maiorului aveau un rost anume. Nu-l cunoștea dar era sigur că există. Așa că răspunse în doi peri:

— Eu mă culc devreme, domnule maior.

---

¹ Care mașină?

-- Foarte bine ; la vîrsta ta trebuie să dormi cel puțin opt ore, dacă vrei să fli cu capul limpede, să poți învăța cît mai mult. Cred că vei termina liceul, da ?

— Desigur, domnule maior.

— Franțuzește, ai învățat la școală ? interveni și O'Grady.

— Da, domnule locotenent.

— Vezi ce bine e să cunoști o limbă străină ? Ceilalți soldați ? Bucătarul, de exemplu, cunoaște vreo limbă străină ? Englezește, de pildă.

Spirică, însă, nu mai putea fi tras de limbă în continuare.

— Nu l-am întrebat, domnule locotenent.

Canavan își dădu, în sfîrșit, seama, că de la băiat nu vor mai afla nimic. Așa că, după ce îi dădu cîteva pachetele cu gumă de mestecat și ciocolată, îl lăsă să plece.

— *Merçi, mon major*¹, și dacă aveți nevoie de ceva, sînt în camera de alături.

Salută reglementar și ieși.

Locotenentul O'Grady își făcea de lucru cu un „blitz“. Și continuînd să pară preocupat de stabilitatea becului în dulie, vorbea așa... ca și cum s-ar fi adresat lui însuși :

— Dacă prostia e sinceră, naivitatea poate fi și simulată. Iar în cazul acesta ține piept inteligenței.

Maiorul își aprinse un trabuc, după care îl privi pe deasupra ochelarilor :

— Sînt împrejurări, Mark, cînd trebuie să te feliciți dacă ai reușit să obții măcar un sfert din cît te așteptai. Și dacă toți vînătorii de munte sînt cel

---

¹ Mulțumesc, domnule maior.

puțin la fel de șireți ca puștiul ăsta, să nu ne mire că naziștii nu și-au putut recupera obiectul căutat. De ce zîmbești, Mark ?

— Tocmai asta mă miră ! Cum de n-au reușit naziștii, după atîtea eforturi, să obțină ceea ce am obținut eu într-o oră ?

Maiorul tresări.

— Ce vrei să spui ?

O'Grady bătu cu palma în aparatul de fotografiat care îi fusese înminat în ajunul plecării.

— Aș putea paria că celebrul Odin se află aici.

Și pentru că maiorul nu dădea semne că pricepe despre ce e vorba, continuă :

— În timp ce amenajam camera de alături, am făcut o mică investigație printre obiectele de acolo. Nimic care să ne intereseze. Însă, un ghiozdan din mușama mi-a atras atenția. Era plin cu planuri, scheme, documentații... În plus, un manual de algebră pentru clasa a VI-a de liceu. Am dedus că e ghiozdanul puștiului, dar la ce-i foloseau lui documentele alea ? Și cum de au ajuns acolo ? Dumnezeu voastră nu vi se pare ciudat acest lucru ?

— Desigur, recunosc maiorul, și interesant, totodată.

— Așa mi-am spus și eu. Și în timp ce dumneavoastră discutați cu băiatul, eu am fotografiat toate documentele. Trebuie să recunoașteți că din partea românilor nu am întîmpinat prea mari greutăți, adăugă el zîbind satisfăcut.

— Și acuma, ce ai de gînd ? întrebă Canavan pufăind din trabuc.

— Poimiine prepar soluția și dezvolt filmul. E o treabă destul de complicată. Pelicula este ex-

trem de sensibilă la lumină și cere o grijă deosebită în timpul dezvoltării.

— De ce poimfine și nu azi ? se interesă Canavan.

— Va trebui să facem și alte fotografii pentru reportaj, astfel încît să pot justifica o nouă transformare a cancelariei în laborator fotografic.

— Mark, ai început să faci progrese, recunoscui maiorul în timp ce strivea în scrumieră capătul trabucului. Dar acum, să ne pregătim pentru masă. Îl văd venind pe vajnicul Napoleon al vinătorilor de munte.

După ce pleacă spre popotă împreună cu oaspeții, Blindu îl strigă pe Spirică.

— Ordonati, domnule locotenent !

— Fă puțină curățenie și acrisește camera domnilor.

— Am înțeles.

Spirică vîrî în ghiozdan manualul de algebră și fiindcă lada cu arhiva era deschisă, îl aruncă înăuntru. Ca să nu mai încurce locul. Trînti capacul, încuie lacătul, puse cheia în buzunar, apoi luînd mătura și fîrașul, trecu dincolo.

— Pfuu ? Ce fumărie ! exclamă el cînd intră în cameră.

După ce isprăvi cu măturatul, socotind că nu s-a primenit încă tot aerul, mai lăsă ușa deschisă ; și fiindcă era singur, se hotărî să-și satisfacă curiozitatea în privința aparatelor de fotografiat.

Unul dintre ele, cel pe care locotenentul îl folosea în mod curent, deși era un produs recent, semăna totuși cu altele pe care le mai văzuse. Celălalt însă, cam mic dar cu mai multe rotițe și butoane, îl inte-

resă mai cu deosebire. Îl scoase din tocul din piele și apropiindu-se de ușă, începu să îl examineze cu atenție. Pipăi roțițele, privi prin vizor, citi cifrele și indicațiile scrise în limba engleză, îl răsuci și pe o parte și pe cealaltă..., mai numără butoanele și deodată, fără să vrea, apăsă pe unul din ele. Un țacănit sec și aparatul... se desfăcu în două lăsînd să se vadă pelicula din interior.

Spirică simți că îi sare inima de la locul ei oprindu-i-se pe undeva, prin gîtlej. Încercă să reîncidă capacul din tablă lăcuită cu negru, dar acesta se încăpățîna să revină la poziția „deschis”. Se apropie mai mult de ușă, la lumină, ca să-i ghicească șmecheria. În sfîrșit, după tatonări febrile găsi butonul cu pricina, apăsă pe el și închise capacul care de data aceasta rămase la locul lui.

Răsuflă ușurat și după ce privi în curte pentru a se convinge că scena s-a petrecut fără martori, șterse aparatul cu batista — pentru orice eventualitate — și îl vîrî unde l-a găsit, avînd grijă să-l așeze exact în poziția în care se aflase la început. Apoi își luă mătura și fîrașul, închise ușa și trecu în camera lui.

— Ufff ! Numai de n-ar băga de seamă !

CAPITOLUL XIII

Otto Göcke avea destule motive să fie îngrijorat. Atîta doar că în asemenea împrejurări, în loc să raționeze lucid pentru a găsi soluționarea cea mai nimerită a problemei, el începea să-i amenințe cu plutoane de execuție și spînzurători pe toți aceia care

— după părerea lui — erau vinovați că lucrurile ieșiseră altfel de cum trebuia.

— Trădare ! Sabotaj ! La zid ! Acolo veți explica cum de au aflat americanii de existența lui „Odin-3“ !

Baumann încercă să-l liniștească.

— S-ar putea să fie totuși niște simpli reporteri.

Göcke lăasă să-i scape o injurătură piperată, ca pe timpul cînd se ocupa cu contrabanda în portul Hamburg.

— Obersturmführerul Eibl e convins că sînt agenți ai O.S.S.-ului. Dacă „Odin-3“ ajunge pe mîna lor, aveți fiecare cîte un pistol cu care să vă zburăți creierii înainte să ajungeți în fața Gestapoului.

Căpitanul Hawlischek interveni mîeros :

— Să sperăm că acest lucru nu se va întîmpla. Agenții *dumneavoastră* — sublinie el — sînt dintre cei mai capabili ; judecîndu-i după felul cum au acționat pînă acum. Și în plus, domnule Sturmführer, nici noi, nici *dumneavoastră* nu sîntem vinovați că acel Kalloian a lăsat un testament...

— Așa este, încuviință Baumann. Cît îi privește pe agenții 15-X-40 și 7-Y-36, nu e atît de simplu să acționezi timp de trei săptămîni chiar în dispozitivul de comandă al unui regiment inamic. Puteți să-l asigurați pe Obersturmführerul Eibl că nu vor fi atît de nepricepuți, să lase în mîinile americanilor un obiect pentru care își riscă pielea.

— Dealtfel, interveni și Hawlischek, în ultimul mesaj ne-au comunicat reperaarea lui „Odin-3“.

— Din păcate, timpul nefavorabil nu ne permite să trimitem un avion, îi atrase atenția Baumann.

Dar Göcke le știa pe ale lui.

— Sînteți niște naivi periculoși ! Fiecare zi de întîrziere face să crească șansele americanilor de a pune mina pe „Odin-3“.

— Nu va fi din vina noastră, se apără Baumann. Am făcut tot ce ne-a stat în putere. Obersturmführerul poate fi covins de acest lucru.

— Domnul doctor Eibl este convins de contrariu, îi replică Gücke rînjind. Cu acordul generalului Krabbe, vă ordonă să vă deplasați în sectorul unde acționează cei doi agenți. Și asta, imediat ! Acolo, veți lua toate măsurile care le credeți de cuviință, astfel ca „Odin-3“ să fie adus în liniile noastre. Termen de executare : trei zile, începînd de la ora zero a zilei de mîine. Asta e tot, domnilor !

După ce răcni „Heil Hitler“, făcu stînga-mprejur și ieși din birou.

Bauman scoase sticla de coniac în timp ce colaboratorul său își desfăcuse copcile de la guler.

— Dragă domnule colonel, aș da cinci ani din viață pentru ca în clipa asta să mă aflu în biroul meu de polițai, din Kaiser-Maximilianstrasse 22—24.

— Chiar dacă ai da și zece, tot n-ai fi în pagubă, îl completă Baumann umplînd păhărelele.

— Prozit !

— Prozit !

După ce mai prinseră puțină inimă, cei doi începură să chibzuiască la felul cum își vor îndeplini misiunea.

— Ai ceva în perspectivă ? întrebă Baumann sesizînd umbra unui zîmbet de satisfacție pe fața rotofeie a căpitanului Hawlischek.

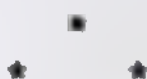
— Mă gândesc că însăși prezența celor doi americani ne-ar putea fi de folos. Asta — bineînțeles — dacă vom ști cum să profităm de împrejurări.

— Și cu ce să începem ?

— Cu executarea ordinului trimis de domnul Eibl prin intermediul stimatului nostru Otto Göcke. În noaptea asta vom pleca pe front, dar mai înainte voi lua legătura cu cei doi agenți. Până atunci, dumneavoastră, domnule colonel, găsiți o modalitate ca să ajungem chiar mâine dimineață în sectorul din fața Regimentului 6 al Alpenjägerilor români.

— Și după aceea ?

— Dumnezeu ne va lumina mințile iar norocul ne va îndruma pașii, îi răspunse căpitanul bătînd cu degetul în spătarul scaunului.

În bordeiul căptușit cu birne al comandantului Diviziei 112 grenadier, generalul von Brücke asculta nu prea dumirit, explicațiile lui Baumann în privința misiunii pe care o avea de îndeplinit împreună cu colaboratorul său, în sectorul respectiv. Hawlischek lăsase în grija locotenent-colonelului partea explicativă a misiunii. Ședea retras, cu mâinile la spate — unde dogorea o sobiță — și privea atent la harta întinsă pe masa din fața lui.

După ce Baumann isprăvi, von Brücke își masă gînditor bărbia ascuțită.

— *Meine Herren*, generalul Krabbe mi-a ordonat să vă dau tot concursul, dar în condițiile actuale îmi este imposibil să execut un atac în regiunea satului Sarandpalli. În acest sector românii dețin poziții ușor de apărat ; mi-ar trebui efectivul a două

divizii ca să-i scot de acolo. Am înțeles că pe dumneavoastră vă interesează dispozitivul lor de comandă ; bănuiesc că nu aveți pretenția exagerată de a-l captura pentru a-i recupera pe oamenii dumneavoastră ?

Hawlschek se hotărî să intervină pentru a clarifica situația :

— Domnule general, vă rog să imi permiteți. Ceea ce dorim noi este mult mai puțin decît vă puteți imagina. Asta dacă, desigur, veți avea bunăvoința să ne arătați pe hartă amplasamentul exact al trupelor dumneavoastră cît și ale inamicului — în măsura în care dispuneți de date precise. Dacă acestea corespund cu cele relatate nouă de către cei doi agenți, nu vă vom stingheri prea mult.

— Căpitanul Hawlschek are dreptate. Agenții ne-au comunicat date destul de importante și propice îndeplinirii cu succes a misiunii. Venind încoace, am studiat harta și, pe baza celor cunoscute pînă la ora aceea, am elaborat un plan de acțiune. Vă rog să ne spuneți, continuă Baumann apropiindu-se de hartă, cota 720 este în mîinile noastre ?

— Da.

— S-ar putea instala acolo un observator dotat cu telemetru, post de radio și telefon ?

— Nu sînt impedimente, dacă la atîta se rezumă pretențiile dumneavoastră.

— Nu numai la atîta, dar acestea sînt cele mai dificile. Cel puțin așa le-am considerat noi. Colaboratorul meu vă va expune planul nostru, adăugă Baumann.

Hawlschek părăsi locul călduros de lîngă sobă și se apropie de hartă.

Ploaia pornită în ajun se transformase peste zi în lapoviță iar după căderea întunericului, dăduse într-o ninsoare cu fulgi mari și deși. Zăpada continua să cadă încă o zi, așternînd o mantie albă de puritate peste pădurile și munții răniți de găurile obuzelor. Părea că albul imaculat se transformase într-un pansament uriaș pentru pămîntul sfîrtecat de războiul oamenilor. Odată cu neaua, o atmosferă de liniște și pace cuprinsese valea dintre munții împăduriți, deoarece împușcăturile deveniseră tot mai rare iar tunurile și aruncătoarele amuțiseră.

În alte sectoare ale frontului, luptele continuau cu îndirjire dar aici, în valea riului Feher, domnea calmul. Regimentul vînătorilor de munte avea misiunea să păzească trecătoarea pentru a zădărnici orice încercare inamică de a se infiltra în flancul sau în spatele unităților române și sovietice, care acționau în regiunea orașelor Miskolc și Eger.

Profitînd de acalmie, maiorul Canavan își manifestă dorința de a vizita un batalion dintre cele mai avansate din dispozitiv. Adică batalionul 12. Locotenentul Blindu, conform ordinelor primite de la colonelul Dumbrăveanu, urma să-i însoțească și totodată să le asigure securitatea personală.

Astfel că, după ce lăsă treburile popotei în grija bucătarului, ordonă sergentului Pînzaru să pregătească mașina.

Spirică, auzind că merg la batalionul de care aparținuse, îl rugă pe locotenent să-l ia și pe el. A fost refuzat însă categoric. Dar nici băiatul nu era dintr-aceia de care să scapi cu una cu două. Mai în-

Îi se ținu ca un scai de Pînzaru tot timpul cît duraseră preparativele de plecare ; apoi apelă discret la sprijinul maiorului Canavan, care interveni plin de bunăvoință. Neavînd încotro, Blîndu acceptă și Spirică începu să se pregătească febril, ca pentru luptă. Viri un încărcător în magazia „zebeului“, altul în sacul de grenade — și pentru că tot era sac de grenade — bagă în el și o grenadă. Să fie !

Iar la ora nouă, maiorul luă loc alături de Pînzaru în timp ce Blîndu — înarmat cu automatul moștenit de la Bordei — împreună cu locotenentul O'Grady și cu Spirică se instalaseră pe băncile din spate.

În sfîrșit, mașina plecă urmărită de privirile caporalului Cercel.

Ninsoarea încetase în cursul nopții, totuși stratul de zăpadă era destul de gros, astfel că mașina înainta încet, condusă cu prudență de Pînzaru.

Pînă la cota 680 — unde se afla postul de comandă al batalionului 12 — erau vreo 20 de kilometri, distanță măsurată pe șoseaua care se strecura șerpuind de-a lungul văii.

Priveștiștea pădurii ninse impusese pasagerilor o reverie tăcută amintindu-le de iernile vremurilor de pace. Singurii care nu erau impresionați de decorul bucolic erau sergentul Pînzaru — atent la drumul alb ce se desfășura înaintea mașinii — și Spirică. Se așezase chiar lângă oblon, cu arma gata de tragere în cazul în care privirea lui iscoditoare ar fi descoperit niscaiva soldați inamici ascunși pe după copaci.

Din fericire, se părea că cel puțin în clipele și locurile acelea, războiul nu exista. Dar după vreo zece kilometri mașina se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blindu când șoferul apărură lingă oblonul din spate.

— Dom' locotenent, e ceva care mie nu-mi place. După cotul acesă, șoseaua iese din pădure și străbate vreo patru kilometri prin loc descoperit.

— Și ce-i cu asta?

— Este, că mașina nu-i camuflată și pe zăpada asta poate fi reperată de inamic. N-ar fi exclus să ne pomenim cu câteva proiectile în cap.

Dar Blindu era optimist :

— Aș ! Pînă ne reperează, pînă vor deschide focul, noi ajungem iar la pădure. Cu puțin noroc, scăpăm.

— Mde !

— Cum adică ?

— Norocul ăsta e cam nărăvaș, domnule locotenent. S-ar putea să-l avem, după cum se poate să nu-l avem. Ori se poate întâmpla și alta : noroc să avem numai noi doi. Și dacă vor păți ceva americanii ăștia, eu unul tare aș vrea să fiu în pielea altuia cînd vom da ochii cu domnul colonel. De câteva zile, o ducem ca șoarecii în șvaiter și ar fi păcat să ne aruncăm singuri în ghearele pisicii. Mai bine un ceas întîrziere decît cine știe ce bucluc.

— Cam ai dreptate, încuviîntă locotenentul. Privi apoi în jur luînd seama la configurația terenului și hotări :

— Procedăm în felul următor : Noi vom urca pe jos, pe sub liziera pădurii. După ce-or trece vreo douăzeci de minute, pornești și tu. Bagî viteză zdra-

vână, mergi în zigzag și în zece minute străbați serpentinele. Când ajungi iar în pădure, oprești și ne aștepti. Ce zici ?

— Perfect, domnule locotenent.

Blindu explică americanilor cum stau lucrurile apoi porniră pe jos. Spirică, în ariergardă, ținea arma în mîini, gata să tragă la orice zgomot mai suspect.

Zăpada era pufoasă și destul de înaltă, dar cum distanța nu era prea mare și nici panta prea înclinată, sperau să ajungă la locul de întîlnire în mai puțin de un ceas. Atîta doar că gerul era cam pișcător și Blindu începu să ducă dorul căciulii lăsată în cuier. Deoarece oaspeții purtau caschete, din curtoazie își pusese și el bereta care, spre deosebire de zilele călduroase de la începutul lui septembrie — cînd i se părea largă cît un lighean — acuma îi dădea impresia că si-a redus volumul la un sfert. Numai Spirică, străin de asemenea politețuri, domnea în căciula lui, croită din aproape toată blana unui berbec.

După vreo douăzeci de minute străbătuseră jumătate din drum, ajungînd într-un loc de unde șoseaua se vedea cum cobora în serpentină spre fundul văii. Grupul se opri și Blindu își consultă ceasul, privi apoi spre locul unde trebuia să apară mașina. Nu așteptă nici un minut și o văzu țîșnind cu viteză de sub adăpostul copacilor. Dar după ce străbătu vreo doi kilometri, în stînga ei se ridică o trîmbă de fum, zăpadă și piatră. Imediat se auzi șuieratul proiectilului și bubuitura exploziei. Îi urmară numai-decît alte proiectile care cădeau foarte aproape. Mașina își continuă drumul făcînd un adevărat slalom printre gropile negre dar după cîțiva metri derapă și se opri în șanț.

Pinzaru sări repede din cabină, traversă șoseaua în fugă și se adăposti puțin mai la deal, după niște stînci care răsăreau golașe de sub zăpadă. În aceeași clipă, de sub copacii pădurii dinspre deal, țîșniră ca niște stele verzi, două semnale luminoase. Bombardamentul încetă ca prin farmec.

Blîndu, împreună cu americanii și cu Spirică începură să coboare, alergînd spre locul unde se adăpostise Pinzaru. De-abia reușiseră să ajungă în apropiere și din pădurea de unde fuseseră lansate semnalele, apăru o grupă de schiori îmbrăcați în salopete albe de camuflaj.

Blîndu se opri descumpănit neștiind dacă sînt prieteni sau inamici. Nedumerirea îl ținu doar cîteva clipe, deoarece schiorii dezlănțuiră asupra furgonetei un foc viu de arme automate. Imediat îi dădu un brînci lui Spirică obligîndu-l să se adăpostească în spatele unei stînci în timp ce el și americanii își găsiră protecție după altele și luară poziție de tragere.

Schiorii se apropiaseră de mașină ; unul din ei ridică prelata ciuruită și cercetă interiorul. Schimbară cîteva cuvinte între ei. Cînd priviră în jur, descoperiră urmele pașilor lui Pinzaru. Traversară repede șoseaua și, culcîndu-se pe burtă, reîncepură să tragă spre stîncă în spatele căreia se adăpostise șoferul.

Locotenentul Blîndu armă automatul, se ridică într-un genunchi și deschise foc. Din păcate, lipsa de antrenament făcea ca gloanțele să treacă pe deasupra hitleriștilor. Derutați, aceștia încercară să repereze locul de unde erau atacați. Atîta și i-a fost suficient lui Pinzaru să țîșnească în picioare slobozind o rafală lungă din automat. Doi schiori se ră-

suciră în zăpadă și rămaseră nemișcați. Ceilalți șase își împărțiră atenția și focul armelor : trei în direcția lui Pinzaru, trei spre stîncă în spatele căreia se ascundea Blîndu. Și în vreme ce jumătate din ei continuau focul, ceilalți înaintau tirîș prin zăpadă. După ce străbăteau cîtiva metri, începeau ei să tragă pentru a sprijini înaintarea celorlalți. Gloanțele țiuiau pe lîngă stîncă ori ricoșau zbîrniind ; nici Pinzaru, nici Blîndu nu puteau risca să scoată capul pentru ca să riposteze.

În schimb, Spirică, observînd că nu e băgat în seamă de inamic, sprijini arma pe buza stîncii și deschise foc. Dar nu apucă să tragă decît de două ori și îl auzi pe locotenent strigînd :

— Stai potolit, mă !

Spirică execută instinctiv ordinul. Era și timpul, căci în clipa în care moțul căciulii dispăru în spatele stîncii, un snop de gloanțe trecu pe deasupra lui.

Situația devenea tot mai gravă. Schiorii inamici țineau sub foc stîncile în spatele cărora se adăpostiseră Pinzaru, Blîndu și Spirică. Numai americanii nu fuseseră încă reperați ; din păcate însă, la distanța la care se aflau hitleriștii, pistoletele lor nu puteau fi de nici un folos.

Maiorul avea un unghi de tragere foarte bun cît și o poziție din care putea acționa fără să riște prea mult, printr-un fel de ambrazură naturală aflată între pietroaiele în spatele cărora era adăpostit.

Își roti privirea oprindu-și-o asupra lui Spirică, apoi i se adresă lui Blîndu :

— Locotenente, spune-i băiatului să-mi dea pușca lui.

La rindul său, acesta îi strigă să arunce arma fără să se miște din spatele pietroiului. Spirică ar fi făcut ceva nazuri dar tonul cu care fusese rostit ordinul nu îngăduia nici un fel de nesupunere. Așa că după ce cumpăni „zebeul” în mâini, îi făcu vînt în direcția locotenentului care, întinzîndu-și mina, trase arma lingă el. La rindul său, o aruncă maiorului.

— Dă-i și cartușele, ceru Blindu.

Băiatul răsturnă sacul de grenade, culese încărcătorul din zăpadă și îl aruncă maiorului.

Schiorii inamici se apropiaseră cam la vreo treizeci de metri de locul unde era adăpostit Pinzaru. Trei dintre ei se tirau acuma spre stînga, cu intenția de a-l lovi în flancul descoperit. Ceilalți trei rămaseră pe loc și continuau să tragă.

Maiorul Canavan strecură virful armei printre cele două pietroaie și în trei secunde — poate mai puțin — goli încărcătorul. Doi hitleriști se prăbușiră cu fața în zăpadă. Ceilalți, surprinși de riposta venită dintr-un loc pe care îl crezuseră neacoperit, rămaseră cîteva clipe descumpăniți. Profitînd de prilej, Blindu și Pinzaru traseră cîte o rafală. Încă un inamic se zvîrcoli scurt și rămase înțepenit. Hitleriștii rămași teferi își reveniră repede și adăpostindu-se în spatele unor denivelări deschiseră un foc susținut. Maiorul trase și cele două gloanțe care îi mai rămaseră dar nu nimeri nici o țintă ; inamicul era bine adăpostit.

Singurul nereperat era locotenentul O'Grady care urmărea atent mișcările inamicilor așteptîndu-i să intre în raza de bătaie a pistolului.

Spirică socoti că a sosit și rîndul său ; își scoase căciula și privi cu precauție din spatele unui colț al stîncii.

„Tii ! Dacă ar fi mai aproape, cu grenada asta le-aș veni de hac !“

Deodată îi încolți o idee. Se întoarse cu fața spre O'Grady și după ce fluieră scurt, ca să-l facă atent, își balansă brațul și îi azvîrli grenada după care, îi comunică prin semne să o arunce sergentului Pinzaru.

Locotenentul întinse un picior cu care trase lîngă el grenada căzută la mică distanță ; se ridică într-un cot și fluieră în direcția lui Pinzaru. Cînd acesta auzi semnalul, O'Grady se înalță într-un genunchi și azvîrli grenada care căzu chiar lîngă sergent.

Imediat ce Pinzaru scoase cuiul de siguranță, O'Grady deschise focul trăgînd la nimereală. Gloanțele pistolului său nu aveau nici un efect, însă împușcăturile auzite dintr-o direcție neașteptată îi derutară pe hitleriști. Timp de 2—3 secunde aceștia încetară focul, încercînd să-l repereze pe noul inamic. Atîta și i-a fost de ajuns lui Pinzaru, țîșni în picioare și aruncă grenada.

Explozia ridică o trîmbă de fum, zăpadă și pămînt ; unul din hitleriști scoase un țipăt scurt și rămase nemișcat.

Ceilalți doi socotiră că e mai înțelept să facă cale-ntoarsă și începură să se retragă acoperindu-se cu foc viu unul pe celălalt. Ajunși la șosea, se ridicară în picioare și luîndu-și avînt porniră în viteză la vale. După cîteva minute, pădurea deasă îi ascunse vederii.

Blindu și Pinzaru încetară focul și considerind că au scăpat de primejdie ieșiră din spatele pietroaielor.

Maiorul Canavan se scutură de zăpadă, apoi privi cimpul de luptă :

— *Good job !*¹ Șase inamici răpuși...

Blindu veni lângă el și în timp ce își ștergea transpirația care îi îngheța fruntea și ceafa, socoti ni merit să evalueze situația privind-o prin latura pesimistă.

— Dacă nu-l ascultam pe sergent, eram noi în locul ălor. Și arată cu capul spre cadavrele risipite.

În același moment se apropie și Pinzaru, care își deschiesc mantaua și vestonul încercînd să-și vire o batistă sub mincă.

— Ești rănit ?

— O simplă zgîrietură domnule locotenent. A fost un glonț cumsecade, numai m-o pișcat puțin și și-a văzut de drum. Am pansament la mașină.

Locotenentul O'Grady îl bătuse pe vînător pe umăr, spunîndu-i cîteva cuvinte.

— Ce zice, dom' locotenent ?

— Te felicită pentru precizia cu care ai aruncat grenada.

— Spuneți-i că mai multe felicitări merită din sul. Dacă nu mi-o arunca chiar în brațe, greu aș fi ajuns la ea. Asta da precizie, mai ales că și distanța era destul de mare.

O'Grady mulțumi la rîndul său și adăugă :

— N-a fost cine știe ce dificultate. La West Point am făcut parte din cea mai bună echipă de basse-ball.

---

¹ Bună treabă.

— Ce mai e și ăla ? se interesă Pinzaru, după ce ascultă traducerea.

— Un joc sportiv, seamănă cu oina noastră, îl informă Blindu.

— Aa ! Păi la oină mă pricep și eu. Cînd eram copil, nu mă întrecea nimeni la aruncatul mingii din păr de capră.

Spirică avu și el partea lui de laude pentru ideea cu grenada iar Canavan și Blindu se firitiseră reciproc pentru curaj și prezență de spirit.

De continuarea drumului nici nu mai putea fi vorba. Locotenentul era categoric împotriva, motivînd că schiorii inamici puteau să le pregătească o ambuscadă în pădure. La aceasta se adăuga și argumentul lui Pinzaru care, după ce făcu o verificare sumară a furgonetei ciuruită de gloanțe. își declină orice răspundere în ceea ce privește ajungerea la destinație și înapoierea în sat.

— Și așa am avut mare noroc că nu au nimerit rezervorul de benzină. Ne-am fi întors pe jos, mai spuse el în încheiere.

Se urcă apoi la volan și porni motorul în timp ce ofițerii împreună cu Spirică puneau umerii să o scoată din șanț.

Mai cu puterea motorului, mai cu cea a ofițerilor, la care adăuga și „hei-rup!“-urile lui Spirică, reușiră să o împingă pe șosea. Și fiindcă rana lui Pinzaru începuse să singereze, maiorul Canavan se oferă să conducă el.

Cînd primi raportul lui Blindu, colonelul Dumbrăveanu se îngălbeni, apoi — aflînd că au scăpat teferi cu toți — se îmbujoră și transpiră ca în miez de iulie. Îi convocă imediat pe cei doi aliați. Mai

întîi îi felicită atît pentru norocul avut cît și pentru vitejia cu care înfruntaseră inamicul. Iar în continuare, cu tot tactul de care era capabil, puse pe tapet problema prezenței lor în unitatea pe care o comanda :

— Sper, domnule maior, că materialele culese pînă azi — și accentuă acest cuvînt — sînt suficiente pentru ca cititorii ziarului „*Stars and Stripes*“ să-și facă o idee clară în privința vinătorilor de munte români cît și despre condițiile în care se luptă în acest sector al frontului european.

Invitația de a pleca era destul de sesizabilă. Canavan mulțumi colonelului pentru sprijinul acordat și îl informă că era și în intenția lor să plece în dimineața zilei următoare.

Imediat după cină, cu ajutorul binevoitor al lui Spirică, locotenentul O'Grady reamenajă cancelaria în laborator. Oficial — dorea să dezvolpeze filmul cu pozele făcute pe cîmpul de luptă de la serpentinele șoselei ; neoficial — pelicula cu fotocopiile planurilor din ghiozdanul lui Spirică. Isprăvi după ora zece și se înapoie în cameră, unde Canavan își redacta articolele.

— Domnule, am fost demascați !

Maiorul termină de dactilografiat fraza la care lucra apoi se întoarse spre el și-și săltă ochelarii pe frunte.

— Cine ne-a demască, Mark ? Și cum ?

— Cred că locotenentul Napoleon. Am găsit filmul voalat.

— Voalat ? Poate că n-ai avut lumină suficientă cînd ai făcut fotografiile ? îi răspunse Canavan cu o întrebare.

— Voalat domnule, înseamnă : expus în întregime la lumină. A fost de ajuns să deschidă aparatul câteva secunde. Pelicula e de o sensibilitate excepțională.

— Și nu mai ai alta ? Timp avem. Încă o oră sau două, n-o să te deranjeze nici Napoleon, nici băiatul.

— N-ar avea pentru ce, fiindcă servieta cu documente a dispărut.

Canavan se încruntă.

— N-o fi luat-o agentul Abwehrului ?

— Nu cred. În ea se aflau și cărțile băiatului și el ar fi sesizat lipsa lor.

Oftind ușurat, Canavan își aprinse un trabuc.

— În cazul acesta, mâine dimineață putem pleca cu sufletul împăcat.

— Nu plecăm deloc, se încăpățină O'Grady. Colonelul nu poate să ne oblige, avem aprobarea să stăm cît credem de cuviință.

Canavan îi replică fără să îl privească :

— Mark, să știi de la mine : un colonel în regimentul său — indiferent de latitudinea la care se află și drapelul sub care servește — dispune de tot atîta autoritate ca și unul american.

— Dar cum rămîne cu misiunea noastră ?

— Nădăjduiesc că reportajele mele și fotografiile tale vor provoca vîlvă în redacția lui „Stars and Stripes“.

— Posibil, domnule ; dar mă îndoiesc că-i vor entuziasma și pe șefii noștri din S.S.O. Pe ei îi interesează afurisitul ăla de „Odin“.

Maiorul se întoarce spre el încet, să nu scuture scrumul havanei.

— Mark, ai auzit tu vorbindu-se despre existența, în această unitate, a unui obiect căutat de inamic ?

— Nu domnule.

— L-ai văzut cumva ?

— Da domnule. L-am și fotografiat.

— Scria cumva pe planurile alea, „Odin“ ?

— Nu, recunosc Mark. Dar pot jura că era chiar „Odin“.

— „Nu lua numele Domnului în deșert“. Ești catolic și ar trebui să cunoști cele zece porunci. Și maiorul zîmbi ironic.

— Nu e de glumit, domnule. Eu sînt sigur — așa cum sînteți și dumneavoastră — că pe aici se află unul din agenții spionajului german. Recunoașteți măcar atîta.

— Și la ce mi-ar folosi, Mark ? Dacă acest agent nu a reușit să intre în posesia lui „Odin“, înseamnă ori că românii îl păzesc cu strășnicie — te-ai convins de asta — ori că agentul este cel mai incapabil — sau poate cel mai ghinionist — dintre toți agenții folosiți de naziști. Crezi că mai avem vreo șansă, de acum încolo, să dăm ochii cu planurile alea ?

— Bineînțeles că nu. Cred însă că avem datoria să-i avertizăm pe români despre prezența agentului.

— Dragul meu, să ne închipuim că am face acest lucru. Dar ce se va întîmpla dacă acel caporal, care mi se pare că și în momentul acesta stă de gardă în fața ușii noastre, nu este în fond decît un conștiințios și onest bucătar, căruia limba engleză îi este tot atît de străină pe cît îmi este mie limba română ? În cazul acesta, cu adevărat că „séjour“-ul¹ nostru

---

¹ Șederea (în lb. franceză).

în această unitate va fi pomenit de cel puțin cinci contingente, de aci înainte.

— Și nu ne rămâne nimic de făcut? întrebă O'Grady decepționat.

— Nimic altceva decât să păstrăm o amintire frumoasă despre acești oameni. Bravi pe cimpul de luptă și veseli în jurul mesei.

— Mă tem că nu va fi suficient, domnule.

Maiorul îl privi prin norii albaștri ai havanei.

— Băiete-băiete, mă dezamăgești. În vinele tale curge singe irlandez și românesc. Dacă ți-ai trece în revistă cunoștințele de istorie universală, îți vei aminti că acest popor — la fel ca și cel irlandez — a luptat secole întregi pentru a supraviețui. Iar atunci când armele lor erau neputincioase, făceau apel la șiretenie. Și-au păstrat și această calitate, Mark. Deci poți fi convins că, dacă „Odin“ există, nu va ajunge în mâinile naziștilor. Și să-ți mai spun ceva, eu unul prefer să-l știu plimbat în ghiozdanul lui... „Speareake“ decât să încapă pe mâinile unor savanți fără scrupule, indiferent de naționalitatea lor. O.K. ?

O'Grady încuviință resemnat :

— O.K., domnule !

După ce dăduse lui Cercel dispoziții în privința mesei de despărțire ce urma să fie servită în cinstea celor doi ofițeri aliați, locotenentul Blindu se îndreptă spre infirmerie pentru a se interesa de sănătatea lui Pinzaru.

Nu ajunsese însă pînă acolo deoarece îl întâlni pe la jumătatea drumului.

— Nimic grav, domnule locotenent. Atâta doar că vreo câteva zile va trebui să învîrtesc manivela cu stînga.

— Bine că nu s-a întîmplat mai rău. Am avut ghinion ! În alt mod, nu îmi pot explica prezența grupei de schiori. Aia erau probabil în cercetare și noi le-am stricat socotelile.

Dar sergentul nu avea aceeași părere.

— Ehe, domnule locotenent ! Lupul nu fugărește căprioara numai ca s-o sperie.

— Ai vreo bănuială ? întrebă Blindu devenind interesat.

— Am ! Întîi tirul de artilerie asupra mașinii. După aceea, rachetele, apoi atacul schiorilor. Nu pregătește nimeni o ambuscadă la 10 kilometri în spatele liniilor inamice, numai așa... de dragul artei militare.

— Crezi că a fost pregătită pentru noi ? Poate că așteptau mașina domnului colonel, își dădu cu părerea Blindu.

— Poate și asta dar... inamicul știe destul de bine că un regiment nu poate fi distrus omorîndu-i comandantul.

— Or fi avut intenția să-l facă prizonier... ?

— Îl vedeți dumneavoastră pe domnul colonel făcînd mărturisiri inamicului ? Și afară de asta, un colonel capturat nu este lăsat în voia soartei de către ostașii regimentului său. Nu uitați că schiorii erau nevoiți să se strecoare printre liniile noastre, iar domnul colonel Dumbrăveanu nu e un colet prea comod. Și încă ceva ; cînd vrei să faci un prizonier, nu-i ciuruiești mașina, riști să-l omori.

— De, măi Pinzarule, încep să cred că ai dreptate. Dar am și eu o bănuială : nu cumva voiau să-i omoare pe americani ca să ne discrediteze în fața aliaților ?

— Nu vă contrazic, s-ar putea ca tocmai asta să fi fost scopul. Vorba e însă, de unde au aflat destinația și ora exactă a plecării noastre ? Asta ar trebui să ne întrebăm.

Nici nu începuse bine să se gîndească la această eventualitate și Blîndu simți cum îl podidește o nădușeală rece.

— N-o fi vreunul dintre noi ? Nu, nu Pinzarule ! Ar fi prea de tot !

— S-au mai văzut d-astea, domnule locotenent. Cu sergentul Caloianu, nici acum nu-i treaba limpezită.

— Cu ăla e o altă poveste ; legionar, urmărit de autorități... S-a sinucis într-un moment de depreziune psihică. Mai degrabă i-o fi informat vreun localnic, sîntem doar într-o țară inamică.

— N-ar fi de neînchipuit, deși, după ce au trăit atîția ani sub ocupația naziștilor, nu prea văd eu care ar fi maghiarul dispus să facă spionaj în folosul lor ?!

— Uscături se găsesc și în pădurile Ungariei, îi replică Blîndu cu gîndul la Durică și la cele întîmplate la cîrciuma din Ferhad. Totuși, m-ai băgat la idei, spuse el mai departe. Am să discut mîine cu căpitanul Laureescu ; dar numai pe bază de bănuieli, n-o să mă ia nimeni în serios.

— E de ajuns dacă vom lua noi lucrurile în serios, domnule locotenent. Știți, eu nu sînt încă comunist dar îi cunosc bine pe acești oameni. Și,

printre altele, am învățat de la ei că un surplus de vigilență nu strică niciodată.

— Ai dreptate, de mine am să încep o mică anchetă. Americanii vor pleca iar eu voi avea la dispoziție ceva mai mult timp.

— S-au lecut de reportaje ?

— Așa se pare.

— Ehe, domnule locotenent, cu tot zelul lor gazetăresc împreună cu mașina de scris și aparatele de fotografiat, pe mine tot n-au reușit să mă convingă că au venit aici numai pentru reportaje.

— Ei, și tu acum ! Ai văzut doar că știu să și lupte !

— Asta e altceva, domnule locotenent. Dar eu știu un lucru : vulpea nu intră în ogradă numai ca să vadă cum trăiesc găinile. Și acumă vă rog să mă iertați, mă duc să cîrlesc mașina. Să trăiți !

Locotenentul Blîndu privise gînditor în urma lui apoi mormăi pentru sine :

— Dacă Pînzaru are dreptate, înseamnă că sfîrșitul războiului mă va găsi... tot la popotă.

CAPITOLUL XIV

După ce își scutură zăpada de pe cizme și manta, locotenent-colonelul Baumann se întoarse cu fața spre lumina slabă a felinarului agățat de o birnă din tavan. Căpitanul Hawlischek se sculă de pe lada de muniții ; fără să se îndepărteze însă de godinul încins, își aținti privirea spre șef și așteptă.

Acesta își scoase mai întîi mănușile și cascheta. După ce se dezbracă de manta se apropie cu palmele

întinse spre dogoarea sobei. Căpitanul împinse spre el o ladă goală.

— Mulțumesc. Și dacă mi-ai da și un ceai, ți-aș rămîne recunoscător toată viața.

Hawlischek luă ibricul care sforăia pe godin și turnă într-o gamelă lichidul fierbinte.

— Cu rom, domnule colonel ?

— Cu cît mai mult.

Baumann sorbi în tăcere cîteva înghițituri evitînd să își privească subalternul care aștepta în picioare. De-abia după ce simți efectul binefăcător al băuturii, începu să vorbească, fără să lase însă din mîini, gamela fierbinte.

— Papă Rolf, cine crezi că mă aștepta în biroul generalului Krabbe ? Domnul doctor Eibl !

Căpitanul își trădă surprinderea numai printr-o ridicare scurtă de sprîncene.

— Îți dai seama ? Obersturmführerul și-a părăsit biroul din Maibach II¹, special pentru mine. Și pentru dumneata, bineînțeles, preciză Baumann părăsindu-se că Hawlischek avea intenția să scoată un oftat de ușurare.

— Hm ! Mă îngrijorează atîta onoare.

— Și ai pentru ce ; problema recuperării lui „Odin-3“ a căpătat proporții mai mult decît colosale. Ca și cum numai zeul trăsnetelor ar mai putea salva Reichul. Doctorul Eibl — după cum ți-am spus — a preluat personal problema, dar mai înainte l-a expediat pe Göcke la uzina-laborator dîndu-i ordin să supravegheze atent lucrările și... zelul cu care savanții ăia își fac datoria față de Führer. La cea mai mică ezitare... țac !

---

¹ Sediul serviciilor secrete ale Abwehrului.

Și ca să fie mai explicit, simulă căderea unui cuțit de ghilotină.

— Domnule colonel, mi-e frică să ascult urma-rea.

Baumann își ridică încet capul și îl privi în ochi.

— Duminică, cel mai târziu la ora 24, trebuie să trimitem la Berlin blestematele alea de documente.

Căpitanul făcu câțiva pași prin bordei apoi se întoarse cu fața spre lumină.

— Acum înțeleg pentru ce s-au sinucis nefericitul de Beaumont și colonelul Pohany.

Baumann puse deoparte gamela goală, își sprijini coatele pe genunchi și cu obrazii în palme începu să privească gânditor jeraticul din godin.

Hawlischek se așează pe o ladă, în aceeași poziție și amândoi rămaseră tăcuți, cufundați în gânduri și spaimă.

După un răstimp, Baumann întrebă aproape șoptit, ca și cum i-ar fi fost teamă să-și asculte propriile-i cuvinte :

— Ai mai luat legătură cu... ei ?

— Azi-noapte. Îi aud din ce în ce mai slab. Ultima baterie e pesemne pe cale de epuizare. Nu cred că vor reuși să mai emită încă de trei ori.

— Ce spun ?

— Americanii și-au luat tălpășița, după părerea lui Schmidt, fără să poată obține altceva decât reportaje și fotografii de soldați. „Odin-3“ continuă să se afle în același loc, păzit cu strășnicie de un colaborator al agentului Biroului 2.

— Ce fel de colaborator ?

— Un oarecare Spirika.

— Dar cum au explicat eșecul misiunii pe care am urmărit-o de pe cota 720 ?

— Versiunea oficială — relatată de agenți — afirmă că pasagerii au coborât la liziera pădurii pentru a nu risca să fie reperați de artilerie în timpul traversării zonei descoperite.

— De ce nu, ca să facă o plimbare prin pădurea ninsă ? ironiză cu acreală Baumann.

— V-am spus ceea ce am aflat de la Schmidt. Eu mai degrabă înclin să cred că emisiunile lor au fost recepționate și descifrate de români.

— De ce nu i-au arestat, în cazul acesta ?

Căpitanul îi răspunde cu întârziere :

— Dacă am ști ce urmărește acest formidabil Nap... Zahmmann ?!? se corijă el amintindu-și de legământul făcut mai înainte.

— Dacă am putea ști cum vom ieși din toată istoria asta ?! îl îngână Baumann cuprins de pesimism.

— Mai avem o șansă.

Locotenent-colonelul repetă asemenea unui ecou îndepărtat :

— O șansă ?

— W-41 mi-a comunicat că vor face poimfine — duminică — o ultimă tentativă. Dar va trebui să le asigurăm trecerea peste linia frontului cu un avion care să aterizeze într-un sector pe care îl vom stabili azi. La noapte trebuie să le răspund.

— Și crezi că vor reuși ?

— E ultima șansă și pentru ei. Aveți o hartă ?

Locotenent-colonelul scoase harta și o despături pe o ladă.

— Sectorul cel mai apropiat de Sarandpällyi ar fi platoul de pe cota 470 ; la nord-vest de sat, apro-

ximativ 7 kilometri în linie dreaptă. Dublu pe poteci ferite. Înseamnă circa patru ore de marș pentru doi oameni nevoiți să se furișeze. Întunericul se lasă la ora 18. Să zicem că aceasta ar fi ora când vor ajunge la cotă. Trebuie să-i cereți generalului von Brükke să provoace o diversiune în sectorul respectiv, pentru ca avionul să nu poată fi auzit. Noi doi vom aștepta aici, încheie Hawlischek indicînd cu degetul un punct de pe hartă.

Baumann îl ascultase cu atenție și cîntărise în minte toate șansele agenților de a străbate nesimțiți distanța dintre sat și cota 470. Șansele erau minime, dar... existau totuși. Iar platoul cotei era suficient de neted pentru a permite ca un „Fiesler“, echipat cu schiuri, să aterizeze și să decoleze în siguranță. Merita să încerce.

Impături harta și o vîrî în porthart, apoi își reluă locul în fața godinului. Hawlischek înteeți focul cu cîteva vreascuri și se reaseză pe ladă. După cîteva minute de tăcere, întrebă melancolic :

— Domnule colonel, oare cum va arăta lumea după război ?

Fără să își mute privirea de la flăcări. Baumann răspunse trist :

— Nu știu, papă Rolf. Și am presimțirca că nu voi ști niciodată.

Căpitanul simți un fior în oase și bătu, ca de obicei, în lemnul lăzii.

Lungit pe lavița amenajată drept pat, Spirică citea o cărticică, în timp ce locotenentul Blîndu trecea în registru cheltuielile suplimentare provo-

cate de mesele festive organizate în cinstea celor doi ofițeri aliați.

— Domnule locotenent, oare chiar așa să fie, cum spune Odobescu ?

— Care Odobescu ? întrebă Blindu fără să-și ridice privirea de pe registru.

— Alexandru. Scriitorul...

— Aha ! Și ce spune ?

— Zice că numele Odin a derivat din acela al vechiului zeu Guthan, al goților. Sînt cumva barbarii ăia care au trecut și prin țara noastră ?

Locotenentul lăasă socotelile și se întoarse pe jumătate spre Spirică.

— Goții ?

— Da, aici scrie că pe o verigă (ce fel de verigă ?) găsită în tezaurul de la Pietroasa...

— Nu e verigă ci brățară, îi atrase atenția ofițerul.

— ...Există o inscripție.

Și Spirică citi silabisind : „Guthani ocwi-hailag“. Guthani ar fi numele zeului de atunci, adăugă el.

— Păi goții ăștia aparțineau unor popoare din nordul Europei, cam prin regiunea Mării Baltice. Din ei se trag nemții, suedezii, normanzii...

— Și ce căutau tocmai la Carpați și la Dunăre ?

— Ce au căutat și acum, în războiul ăsta. Mă refer la urmașii lor din Europa Centrală.

— Și cu Guthani, cum rămîne ?

— Destul de simplu ! Așa cum din latinescul Domine Deo — adică zeul stăpîn — a derivat cuvîntul românesc Dumnezeu, tot astfel, din Guthan — care probabil însemna același lucru în limba vechilor goți a derivat nemțescul Wottan, care e totuna

cu Odin, zeul vikingilor de acum o mie de ani. Dar ce carte e aia ? se interesă Blindu privind pe deasupra ochelarilor.

— O cărticică din „Biblioteca pentru toți” ; „Istoria arheologiei”, de Odobescu. Mi-a dat-o domnul sergent Babanica, furierul de la adjutantură. E interesantă. Inscripția aia, a goților, este reprodusă cu literele alfabetului original. Rune, preciză Spirică Ce litere !?! exclamă el privind încă o dată poza ; „g” al lor se scria „X”, „a” e un fel de „F” cu brațele lăsate în jos..., „o” seamănă cu un romb cu piciorușe... Adică, stai ! Dom' locotenent, eu am mai văzut semnul ăsta !

— Unde, măi Spirică ?

— Aăă ! Un moment, îmi amintesc acum !

Băiatul se ridică în capul oaselor își frecă fruntea ca și cum ar fi vrut să răscolească prin amintiri și în sfârșit exclamă satisfăcut :

— Mi-am amintit ! Era desenat pe lădița în care au fost hîrtoagele alea nemțești. Știți dumneavoastră care, aia cu sardelele, de le-ați cumpărat...

Dar nu apucă să termine ce avea de spus, că locotenentul sărise de pe scaun și-i smulse cartea din mînă. Privi atent inscripția runică apoi se plesni cu palma peste frunte.

— Asta e ! Odin !

Veni rîndul lui Spirică să întrebe nedumerit :

— Care Odin, dom' locotenent ?

— Acela pe care l-a pomenit ofițerul hitlerist înainte de a muri. Cum de nu mi-am dat seama ? Nu Schatte — umbra — ci Schachtel — cutia, a vrut să spună. Runa „O”, de la Odin, era desenată și pe sacul de fasole găsit în pădure !... Spirică !

— Orдонаți ! răspunse băiatul sărind direct în bocanci.

— Unde-i ghiozdanul cu planurile alea ?

— În lada cu arhiva.

Deschise capacul dar geanta lipsea.

— Dom' locotenent, nu-i.

— Caut-o.

Spirică se lăsă pe brinci și începu să răscolească pe sub laviță, pe după dulap, prin colțuri...

— A dispărut, anunță el ridicându-se în genunchi.

— Când și cum ? Azi-dimineață când am scos registrele, era încă în ladă.

— Ce dimineață ? Și pe la unsprezece — când m-ați trimis dumneavoastră să aduc chitanțierul — se mai afla acolo. Precis ! Vă jur, domnule locotenent.

Prin capul lui Blindu începuseră să se deruleze imaginile neclare ale unor întâmplări pentru care pînă atunci nu găsisese o explicație mulțumitoare.

— Spirică, îți dai seama ? Sacul cu fasole rămas teafăr după incendierea camlonetei, furtul lăzii cu sardele, disparițiile ciudate și sinuciderea misterioasă a lui Caloianu... ; atacul de la Ferhad ; falsa contesă și falsul administrator de la castelul Szent-füllop... Dispariția lăzii în care ți-ai pus tu albumele ! Și bănuielile lui Pinzaru în privința americanilor... ! Ambuscada de la serpentina șoselei !... Toate, toate astea, Spirică, au avut drept țintă planurile alea ! Dobitocul de mine ! Cum de nu mi-am dat seama ?

Spirică incremenise în poziția de drepti. Dacă la început îl privise nedumerit — ba chiar speriat —

pe locotenent, pe măsură ce constatările acestuia se împleteau cu faptele cunoscute și de el, începu să își dea seama de gravitatea situației.

— Dom' locotenent, nu-i totul pierdut! Ghiozdanul a fost furat între orele 12 și 13, când toată lumea era ocupată. Hoțul nu poate fi departe, e de-abia ora două, încheie el privind ceasul de la mîna ofițerului.

Blîndu își reveni repede.

— Aleargă la comandant și anunță-l pe domnul căpitan Laureescu. Spune-i că e ceva grav.

Spirică își legă rapid șireturile, îmbracă mantaua, se încinse, își tuflă căciula pe cap și, după ce înșfăcă „zebeul” de după ușă, țîșni afară.

Intr-un tempo asemănător, locotenentul își vîri mîinile în mînecele dolmanului ai cărui nasturi îi încheie anapoda, controlează încărcătorul pistolului și, după ce-și petrecu cureaua pe după umăr, ieși încuind ușa în urma lui.

În dormitorul lor, oamenii popotel erau ocupați cu treburi de igienă și gospodărie personală. Sergentul Pînzaru adăuga un petic nou la o cămașă, caporalul Netcu își spălase obielele pe care tocmai le înșlra la uscat în jurul sobei. Numai fruntașul Teodorescu profita de prilej și-și completa orele de somn ciuntite de timpul cît fusese santinelă, de la zero la trei.

— Băieți, alarmă!

Pînzaru și Netcu își întrerupseră ocupațiile în vreme ce Teodorescu deschise doar un ochi, în schimb își ciuli amîndouă urechile.

— Ce s-a întîmplat, domnule locotenent, întreabă sergentul fără să se neliniștească. (De un atac

inamic nici nu putea fi vorba ; o confirma absența canonadei care însoțește sau precede așa ceva.)

— A dispărut ghiozdanul lui Spirică, îi răspunse Blîndu.

Pinzaru își reasează cămașa pe genunchi iar Teodorescu se reacoperi cu pătura pînă peste cap. Blîndu își dădu seama că a pornit greșit, așa că le dădu amănunte.

— În ghiozdan se aflau niște planuri tehnice de mare importanță pentru inamic.

— Să le caute inamicul, fu de părere caporalul Netcu.

— Păi tocmai, că el le-a furat ! Prin vreun agent, încercă Blîndu să lămurească lucrurile.

Dar oamenii nu păreau să fi împărtășească îngrijorarea.

— Să le caute cei de la contrainformații, mormăi Teodorescu fără să-și mai scoată capul de sub pătură.

— Am trimis să îl anunțe pe căpitanul Laureescu. Și voi faceți bine și echipați-vă ! Am spus doar : alarmă !

Ordinul e ordin, așa că ostașii începură să se echi-peze, ce-i drept, fără prea multă grabă.

— Măi băieți, nu e de glumă ! Din cauza planurilor alea, patru camarazi de-ai voștri : subloco-tenentul Dădîrlat, caporalul Melinte, soldatul Durică și nu de mult sergentul Bordei și-au pierdut viața.

Oamenii deveniră atenți. În cîteva cuvinte, locotenentul le expuse bănuielile și concluziile sale.

— Fraților, simt putoare de dihor ! exclamă Pinzaru, demarînd în viteza a patra de echipare.

Exemplul său fu urmat imediat și de ceilalți.

— Cercel unde este ? întrebă locotenentul observându-i lipsa.

— S-a dus pînă la cizmărie, cu un bocanc..., îl informă Teodorescu.

— Fugi după el ! Să vină numaidecît !

Fruntașul își încinse centura din mers și cu arma sub cot ieși din cameră.

— Păi, să chibzuim domnule locotenent, începu Pinzaru, cînd fu echipat de luptă. Ziceți că geanta a dispărut între douăsprezece și unu. La ora aia, noi eram ocupați cu toții : dumneavoastră vă aflați la masă cu domnii ofițeri ; Netcu și Teodorescu serveau, Cercel era în bucătărie și umplea farfuriile iar Spirică le spăla pe cele murdare. Eu eram afară, în șosea, îi ajutam șoferului domnului colonel, să schimbe un cauciuc. Deci dintr-ai noștri, nu avea cine.

— Știu asta, Pinzarule, dar m-am gîndit că hoțul — oricine ar fi el — nu poate fi departe. În două ore, unde putea să ajungă ? Trebuie să-l căutăm. Cum o veni căpitanul Laurescu, pornim.

— Dar pe cine căutăm, domnule locotenent ? Îl știe cineva cum arată ? Ori o fi el prost, să meargă cu ghiozdanul în mînă, ca să-l recunoaștem noi ?

Raționamentul sergentului îl descumpăni pe Blîndu.

— Ai dreptate, dar nici cu mîinile în sîn nu putem sta.

— Eu zic să-l așteptăm pe Cercel. Din bucătărie se vede toată curtea de alături. Poate că el o fi observat pe cineva... ori ceva suspect. Să auzim ce va spune și domnul căpitan Laurescu... Dînsul e mai priceput în treburile d-astea. Are să organizeze patru-

le, va anunța unitățile din sector.. Și atunci pornim și noi.

Dar, în locul căpitanului Laureescu, apăru numai Spirică.

— Să trăiți, dom' locotenent, dom' căpitan Laureescu a plecat de vreo oră la „Divizie“. I-am raportat însă domnului maior Vasiliu. Dînsul a spus că îi va telefona și totodată are să comunice la batalioane să patruleze prin sectoare și să rețină orice persoană suspectă. L-a chemat pe domnul sublocotenent Anghel Valeriu, și i-a ordonat să formeze patrule cu toți furierii și soldații de la serviciu. A mai ordonat ca și dumneavoastră să plecați în patrulare cu noi, în sectorul cuprins între liziera satului și pădurea de la cota 560. Asta-i tot, încheie băiatul pocnindu-și călcîiele.

— Pe Cercel nu l-ai văzut ?

În locul lui Spirică răspunse fruntașul Teodorescu.

— Nu dom' locotenent. Și nici nu a trecut pe la cizmari. Mi-au spus oamenii. Cînd am plecat eu, tocmai venise sergentul „te-re“ Babanică să-i ia în patrulare.

Blîndu pufni nemulțumit.

— Pe unde o fi umblînd și omul ăsta ? În sfîrșit, să mergem.

Primul care se repezi spre ușă, a fost — bineînțeles — Spirică, dar locotenentul îi potoli zelul apucîndu-l de gulerul mantalei.

— Tu.. rămîi pe loc.

— Aăă.. dom' locotenent...

— Am zis ! Stai și aștepți. Dacă apare Cercei, îi spui să vină după noi, spre pădurea de la cota 560.

Domnului căpitan Laurescu — cînd o veni — îi dai toate informațiile. Haideți, băieți !

Și porni urmat de cei trei ostași. Spirică rămase prostiț în curtea fostului post de jandarmi.

„Hm ! Bună treabă ; halal dreptate ! începu el să monologheze, neîndurîndu-se să intre în cancelarie. Spirică, du-te ! Spirică, vino ! Aleargă, Spirică ! Bravo, Spirică ! Dar cînd e la o adică... Spirică... tu rămii pe loc ! O fi dumnealui locotenent, dar dacă nu eram eu... se ducea dracului Odin ăla, cu ghiozdan cu tot ! Adică s-a și dus ! Și eu stau și aștept. Pe cine ? Pe nea Cercel ; să vină de la cizmărie ! Parcă așa a spus nea Teodorescu ? Spirică rămase cîteva clipe pe gînduri. Cizmărie ? Care cizmărie ? Că nu e decît una și se află în partea aia, spre comandament. Dar eu, pe nea Cercel l-am văzut cînd a plecat. S-a dus spre poartă, a ocolit casa și a trecut îndărăt, către curtea cu bordeiul babei. Hm ! O fi vrut să o vadă, că de vreo cîteva zile n-a mai venit să își ia porția. Ce-o fi cu ea ? se întrebă el bănuind că Cercel a găsit-o bolnavă și a plecat direct la infirmerie să cheme vreun sanitar ori chiar pe doctorul Maier, care e totdeauna săritor la nevoie. Ia să trec eu pe acolo. Dacă n-a murit, m-o lămuri încotro s-a dus nea Cercel. Sau poate că o fi văzut chiar ea pe cineva plecînd cu ghiozdanul meu.

Hotărîrea odată luată, Spirică trecu la fapte. Se strecură printre ostrețele gardului și se apropie de bordei.

Mai întîi ascultă atent la fereștruica cu geamurile sparte și cîrpite cu hîrtie. Nu se auzea nimic. Și nici nu desluși ceva în întunericul dinăuntru, atunci cînd privi prin geamul afumat și murdar.

Trecu în față și bătu la ușă. Nici un răspuns.

„Să știi c-a murit !“

Simți cum începe să îi bată inima ca o tobă, dar își făcu curaj virind un cartuș pe țeava armei. Apăsă cu vârful țevii pe clanță și împinse ușa care se deschise scârțâind. După ce-și obișnuir puțin ochii cu întunericul dinăuntru, intră.

În bordei nu era nimeni, însă vatra sobei din colț era caldă încă ; și în cenușă, mai pîlpîiau cîțiva tăciuni.

„N-a plecat de mult“, constată el.

Începu să ia seama la lucrurile din jur, atîtea cite erau, vechi și ieftine. Luă o farfurie ciobită de pe masă și o mirosi.

„Hm ! Conservă din carne, de vită ! De unde o fi căpătat-o ? Că noi nu avem în magazie.“ Dar tot el își răspunse : „O fi miluit-o vreun ostaș de la aprovizionare.“

Afară de masă, se mai afla în încăpere și un dulap de bucătărie, șchiop și descleiat. Îl deschise, dar era gol. Trase apoi un sertar în care descoperi surprins, o oglindă și o trusă din piele cu periute, pensule, creioane dermatografe, creme de față și pudră.

„Ie-te-te, baba dracului ! N-are ce mîncă, dar își dă cu pudră și rimel ! Păi nu mai vine ea la mila cazanului ? ! ?“

În sertarul alăturat găsi cîteva pachete goale de țigări „Simphony“.

„Bravo, nea Cercele ! Își continuă el monologul. Îi dai țigări din rația domnilor ofițeri ? Poate te-o prinde Napoleon al nostru !“

Nemaigăsind nimic în dulap, se apropie de patul așternut cu macat și cearșafuri curate.

„Hm ! Babei îi place să doarmă în curătenie“, comentă el făcînd comparație între straiele pono-site și cearșafurile albe.

Terminînd cu patul, se lăsă pe vine și ridicînd macatul privi dedesubt. Ceva, ca o cutie, îi atrase atenția. Se aplecă pe brînci și vîrîndu-și umărul încercă să o tragă afară.

„Da' grea mai e !“

Cu încă cîteva efortări o scoase la lumină. Era o baterie uscată, folosită la stațiile de radio portative.

„Asta-i nemțească, constată el. Dar cum de o fi ajuns aici ?

Negăsind răspuns la întrebare, continuă să cerceteze întunericul de sub pat. Tocmai la fund, în colț, descoperi o grămadă de boarfe. Le scoase și pe ele afară.

„E-e ! Astea-s hanțele babei !“ exclamă el recunoscînd rochia neagră și soioasă, bunda peticită, cu blana mîncată de molii. Mai erau și ghetetele scîlciate... și basmaua cu picățele, care pe vremuri fuseseră pe-semne albe.

„Dar asta ce dracu mai e ?“ se miră el descoperînd înfășurată în basma o perucă albă.

După o clipă avu revelația descoperirii.

„Iii, baba nu era babă !“

Și deodată se simți copleșit de importanța descoperirii. Prima intenție — de a alerga la locotenent — căzu de la început, deoarece își aminti că acesta era plecat. Se gîndi apoi să-i raporteze căpitanului Laurescu.

„Nici așa nu merge, se răzgîndi el. Pînă o veni dînsul, cine știe unde ajunge baba... sau ce naiba o fi ?“

Ieși din bordei și rămase descumpănit în fața ușii. Tot privind în'jur, zări urme de pași care se conturau clar în zăpada căzută în cursul nopții. Erau urmele bocancilor săi, altele tot proaspete, de bocanci ostășești cu blacheuri și potcoave și încă unele, mai mici, de ghete ușoare.

„Astea trebuie să fie ale babei, celelalte sînt precis ale lui nea Cercel, numai el nu are bocanci de schior, că a venit de la grăniceri. Pesemne că a descoperit și el adevărul în privința babei și s-a luat după ea.“

Dar logica se opunea unui asemenea raționament.

„Nu. Nea Cercel i-ar fi raportat domnului locotenent. Mai degrabă, văzînd că nu-i acasă, o fi plecat în altă parte. Ce naiba să fac ?“

Mai privi o dată urmele care se îndreptau spre livada din dreapta curții, își mai aruncă ochii în bordeiul gol..., se scărpină sub căciulă... și luă o hotărîre :

„Fie ce-o fi, mă iau după urme. Dacă n-o găsesc pe babă, poate întîlnesc vreo patrulă și îi dau de veste.“

Își împiedică arma, o petrecu în bandulieră și porni pe urmele de ghete. Traversă livada, sări în grădina curții vecine, de acolo în alta...

Locuitorii satului, ca în toate după-amiezile duminicilor de iarnă la munte, ședeau în casă. Poate că în timp de pace s-or fi veselind ei într-un fel, cu dansuri, cu vizite... Acuma însă era război. Doar

cîinii care lătrau îi aminteau că nu umblă prin pustietăți. Spirică însă nu avea timp de ei; își vedea de drum, atent la urmele de ghetete. Tot trecînd din grădină în grădină și din livadă în livadă, constată că a ieșit din sat. De aici, urmele se îndreptau spre coasta muntelui vădînd că „baba“ luase drumul pădurii.

„După ea!“

Luă din nou arma în mîini și mergînd aplecat, asemenea unui cercetaș, care își cunoaște meseria, își continuă drumul pe calea arătată de amprente ghetelor.

După un ceas de urcuș, ajunse la pădure. Se opri lîngă un brad voinic și, rezemîndu-se de tulpină, își acordă cîteva clipe de odihnă.

Satul rămăsese în vale. Casele cu căciuli de zăpadă se vedeau mititele, răspîndite de-a lungul ulițelor pustii. Doar fuioarele de fum care se ridicau ale ne arătau că în ele trăiesc oameni adevărați, nu păpuși, ca în cele de la vitrina magazinului de jucării din orașul său. Gîndurile îi zburară în urmă cu cîțiva ani. Era pace atunci. Trăiau și părinții săi. Împreună plecaseră de sărbători la niște rubedenii de la țară. Tot duminică după-amiază era și în ziua cînd verii lui îl luaseră cu ei la săniuș, pe un deal de la marginea satului. Casele troienite se vedeau tot ca acestea. Dar ce veselie era! Copiii de pe deal chiuiau iar din sat răzbătea pînă la ei clinchetul zglobiu al clopoțelilor de la săniile care cutreierau ulițele, făcînd poftiri la nunți sau la petreceri.

Ecoul unei rafale de mitralieră, trasă în apropiatul sector al frontului, îl readuse la realitate, amin-

tindu-i pentru ce se afla acolo. Își uscă ochii umeziți și stringind arma în mâini porni mai departe.

Lângă o stîncă, descoperi urmele bocancilor lui Cercel.

„Inseamnă că și el, tot după ea a plecat.“

Dar numai după cîtiva metri, urmele de bocanci se despărteau. Spirică trase concluzia că sînt ale altui ostaș. Și cum acestea păreau mai proaspete, se hotări să le părăsească pe ale „babei“. Spera să-l găsească pe ostaș pentru a-i cere sprijin la capturarea spioanei. De acuma era sigur că numai așa-zisa babă iurase ghiozdanul cu documente.

„D-aia insista ea să facă curat în cancelarie ! La să „babo“, te prind eu și o să vezi tu curățenie... !“

Urmări semnele bocancilor și, după vreo jumătate de ceas, îl zări și pe cel care le tăcuse. Mergea cam tot turișinou-se, la circa cincizeci de metri înaintea lui. Nu-i fu greu să constate că era chiar Cercel.

Renunță la intenția de a-l striga. Spioana putea fi prin apropiere și auzindu-l, s-ar fi pus în gardă. Graoi pasul să îl ajungă.

— Nea Cercele ! îl chemă el cînd ajunse la numai zece metri în urma lui.

Bucătarul se întoarse surprins, cu arma gata de tragere.

— Tu erai mă, ce cauți aici ? întrebă el încruntîndu-se.

— Eu nene. Să vezi tărășenia naibii ! Stai puțin să-ți spun. O caut pe baba aia de-i dădeai mata să mănînce. Nu e babă adevărată. Ne-a păcălit pe toți.

Și în cîteva cuvinte îi relată descoperirea din bordei. Despre dispariția ghiozdanului cu documente, uită să-i pomenească.

— Auzi-auzi ? ! ? se cruci bucătarul. Ce-a fost în stare ? Și eu, ca prostul, o miluiam cu mincare ! Spirică, fii atent aici : Te întorci pe unde ai venit, să nu te apuce întunericul pe drum. Într-un ceas o aduc legată la cancelarie s-o interogheze dom' locotenent. Hai, du-te, îl îndemnă el împingându-l de la spate.

Spirică nu avu încotro și se supuse. Dar nu parcurse nici treizeci de metri și zări într-o răritură din vale, o siluetă care se strecura printre stinci.

Se ascunse repede după un pietroi și o privi cu atenție. Deși purta îmbrăcăminte bărbătească, se vedea cât de colo că e o femeie. Fără să fi observat prezența băiatului, aceasta își continua drumul aplecată sub povara unei ranite.

„Aha ! Acolo are ghiozdanul meu.“

Despiedică arma, se ridică într-un genunchi și strigă tare, îngroșându-și vocea :

— Stai ! *Halt !*¹

Ca să arăte că nu glumește, trase și un foc în aer. Femeia se opri uluită, dar numai pentru o clipă sau două. Cum reperă locul de unde venise strigătul, scoase de sub scurta de piele un pistol. Îl armă și trase, la o fracțiune de secundă, după ce Spirică se adăpostise în spatele pietroiului. La rindul ei, fugara dispăru după o stîncă.

Băiatul încercă să privească pe deasupra pietroiului, dar nu apucă să se ridice de o palmă, că un glonț îi lovi vîrful căciulii aruncîndu-i-o la cîțiva metri.

Simți cum îi îngheață singele în vine. Avea experiența ambuscadei de la serpentine, stia acum ce înseamnă să ai un unghi de tragere favorabil. Spi-

---

¹ Oprește.

oana putea să-și schimbe locul în spatele grupului de stinci, pe cînd el, după pietroiul solitar, nu putea face nici o mișcare.

„Dar nici n-o să aibă curaj să plece atîta vreme cît sînt eu pe aci“, se consolă el.

Apoi îi veni o idee.

„Să mai trag vreo două focuri, poate vine nea Cercel ori patrula.“

Îndreptă arma în sus și trase un foc, apoi altul.

„Baba“ ripostă și ea trăgînd de două ori.

„Ce-o fi cu nea Cercel ? Trebuia să audă, că doar nu e departe ? !“

Se întoarse cu fața spre pădure, sperînd să-l vadă apărînd. Îl descoperi adăpostit în spatele unui copac. I s-a părut, sau cu adevărat, acesta făcea semne spioanei ? Îl privi cu atenție și se convinse că nu se înșeală ; Cercel îi făcea semne să plece liniștită.

Acest lucru îl surprinse atît de tare încît uită orice precauțiuni și privi peste buza pietroiului. O zări pe spioană fugind spre pădure.

Sprijini arma de marginea pietrei și încercă să o prindă în vîrfurile cîtării. Era greu, fugara se strecura printre stinci. Îl căută cu privirea pe Cercel care de sus, putea s-o nimerească. Deodată simți cum i se înmoaie genunchii în timp ce un fior de gheață i se strecura prin șira spinării. Bucătarul își îndreptase arma spre el și încerca să-l ochească. Voi să strige dar sunetele îi rămaseră în gîtlej, bărbia începu să-i tremure iar ochii i se holbară spre țeava armei, care părea atît de aproape încît căpătase proporțiile unei guri de tun.

Și... urmă împușcătura. Spirică închise ochii simțînd cum se cufundă într-un gol negru.

Ca prin vis, mai apucă să audă că împuşcătura se prelungi în rafală şi că cineva — părea vocea lui Pinzaru — striga „stai“, apoi, alta — a lui Blindu — „halt“.

A fost aşa, ca şi cum o mînă urlaşa l-ar fi apucat de după umeri trăgîndu-l înapoi, la lumină. Bălatul deschise ochii. În aceeaşi clipă, bucătarul schimbă direcţia armei. Spirică îl urmări. De data aceasta, ţinta era femeia care continua să alerge desperată spre pădurea salvatoare. Un mic fulger în vârful ţevii... un pocnet... şi o văzu prăbuşindu-se în zăpadă.

Cercel coborî arma şi porni grăbit spre locul unde se afla Spirică. Din cealaltă parte se apropiau în goană, locotenentul şi oamenii săi.

Bucătarul se opri mai întîi lîngă Spirică.

— Văzuşi ? Nu ne-a scăpat ! Păcat că n-am reuşit s-o facem prizonieră. Dacă n-o împuşcam, te curăta ea pe tine, adăugă el prefăcîndu-se îngrijorat.

Şi plin de bunăvoinţă, scoase din buzunar osticlută de rom.

— Trage o duşcă, e bună contra sperieturii.

Spirică îl refuză clătînd din cap şi se dădu cîţiva paşi înapoi. Nimeri în braţele lui Blindu.

Cercel raportă grăbit :

— E speriat rău, domnule locotenent. Era să-l impuşte, nemernica !

Şi ca să fie mai convingător, ridică de jos căciula ţuguiată şi îşi strecură degetul prin gaura făcută de glonţ.

Grijuliu, Blindu începu să-l pipăie pe Spirică în timp ce Pinzaru îi luă arma din mînă şi numără cartuşele rămase în magazie.

— Eşti lovit, băiete ?

— N— nu dom' locotenent, răspunse el răgușit. Cercel îl mîngîie pe obraz.

— Săracul, cine știe ce i s-o fi năzărit în clipele alea de spaimă ?

— Dar cum ai ajuns aici ? se interesă locotenentul.

Bucătarul se grăbi să îi explice.

— Să vedeți. Am vrut să mă duc la cizmărie dar cînd să plec, mi-am amintit că n-o mai văzusem pe babă ; știți dumneavoastră, aia căreia îi mai dădeam cîte o strachină de ciorbă, „Să nu fie cumva bolnavă“ mi-am zis eu. Cînd am ajuns la bordei... nimeni, pustiu ! Tot uitîndu-mă încolo și încoace, am văzut sub pat o grămadă de boarfe. Erau alea pe care le purta ea ; și o perucă — albă — de bătrînă. Atunci am început să am niște bănuieli. Nu se deghizează nimeni doar așa, ca să capete o strachină cu ciorbă. Acuma — și eu prost — recunosc bucătarul, în loc să vin să vă raportez, am plecat de unul singur, după urme, că se vedeau bine pe zăpadă. Cînd am ajuns sus în deal, hop și Spirică. Tot după urmele alea venise și el. L-am trimis înapoi, să vă raporteze dumneavoastră, iar eu mi-am văzut de drum. Voiam să-i tai calea. Tocmai atunci a apărut și ea. Spirică, grăbit cum e, a somat-o și aia a deschis foc.

A mai tras și el la nimereală, dar femeia știa să ochească ! Eu, dacă am văzut că se îngroașă gluma, am tras, ce puteam să fac ? Îl împușca, precis ! Atunci ați apărut și dumneavoastră, încheie el.

— Domnule locotenent, știți cine e ? raportă caporalul Netcu întorcîndu-se de la liziera pădurii, unde rămăsese cadavrul.

— Cine ?

— Contesa, dom' locotenent !

— Ei, taci !

— Chiar ea, confirmă și fruntașul Teodorescu înminindu-i ranița în care se afla ghiozdanul lui Spirică.

Bucătarul se prefăcu nedumerit.

— Contesă ? Care contesă, mă ?

— N-o știi mata, stăpîna castelului din Szent-füllop, il informă Teodorescu.

Blindu socoti cu cale să pună lucrurile la punct în privința castelanei :

— Contesă, pe naiba ! O aventurieră ! Și administratorul nu era altul decît stăpinul castelului. Conte ; și colonel în armata hortystă.

De data aceasta, uimirea era unanimă. Ba, Cercel, încă, se și încruntase.

— Auzi nemernica ! exclamă el indignat. Oare ce-o fi urmărit, dom' locotenent.

Blindu își luă un aer grav.

— Ce a urmărit și acum, să pună mina pe hîrtoagele astea.

— Aoleu ! Or fi atît de importante ? Ce reprezintă, dom' locotenent ? continuă Cercel pe același ton.

Asta n-o știa nici Blindu, așa că îi răspunse în doi peri :

— Cine știe multe, moare, măi Cercele.

Și pentru prima dată cînd preluase această misiune, agentul 7-Y-36 avu senzația că pămîntul îi fuge de sub picioare.

Locotenentul se adresă lui Netcu :

— Ați percheziționat-o ?

— Da. N-avea decît ranița, pistolul și pachetul ăsta de țigări, îi raportă caporalului punînd obiectele pe o buturugă.

Locotenentul cercetă pistolul.

— „Parabellum“, calibrul 9 ! Spirică, dacă îți nimeria căciula cu o palmă mai jos, te alegeai cu aerisitoare la cap.

Și deodată, uitîndu-se urît la el, schimbă tonul :

— Ți-am spus, dobitocule, să nu pleci de la popotă ! Dacă te omora ? Te aveam toată viața pe conștiință. Fire-ai al...

Fraza rămase neterminată, la fel ca și traectoria palmei pornită spre ceafa... dobitocului.

Pinzaru se interpuse între ei.

— Lăsați-l, dom' locotenent. A trecut și așa prin destule. Și dacă nu ar fi tras focurile de avertizare, noi n-am fi venit încoace așa de repede.

— Bine, bine ! Vorbim noi acasă, se mulțumi Blindu să adauge.

Deși furtuna trecuse, Spirică încă nu-și revenise. De-abia aproape de intrarea în sat reuși să își pună în ordine gîndurile și impresiile. Îl trase de mîneacă pe Pinzaru și făcîndu-i un semn discret, îi ceru să rămînă în urmă.

— Ce-i, mă ?

— Nene, mă crezi sau nu, dar nea Cercei a vrut să mă împuște.

Și în cîteva cuvinte îi povesti cele întîmplate înainte de sosirea patrului.

— Dacă n-ați fi apărut chiar în clipa aia..

Sergentul se înnegură la față. Îl apăsă ușor pe umăr și îl sfătui tot în șoaptă :

— Deocamdată, nu mai spui nimănui. Cu domnul locotenent vorbesc eu. Ai grijă cum te porți cu Cercele, să nu afle că ți-ai dat seama. Și acum hai să-i ajungem, altminteri intră la bănuiele.

CAPITOLUL XV

Locotenent-colonelul Baumann își coborise jumătate din gulerul îmblănit al mantalei și, ținându-și îndepărtată apărătoarea de la urechea stângă; aștepta să audă prin zgomotul îndepărtat al unei canonade, zumzetul avionului. Dar cerul rămase tăcut și întunecat, numai stelele străluceau reci, asemenea nopții înghețate.

Cînd se convinse că zumzetul nu apare, se apropie de unul din focurile care balizau terenul de aterizare. Își privi ceasul la lumina roșiatică a flăcărilor.

— Întîrzierea nu prevestește nimic bun. Mă tem, papă Rolf, gemu Baumann.

Cîteva minute rămaseră tăcuți, ascultînd trosniturile liniștitoare ale vreascurilor aprinse.

— În meseria noastră, încep domol căpitanul, eșecurile nu sînt excluse. La secția mea de poliție de pe Kaiser-Maximilian-strasse 22—24, mai sînt și acum multe dosare nerezolvate. Vechi..., dinainte de Anschluss. Nu mă va condamna nimeni dacă voi ieși la pensie fără să le fi dat de capăt. Războiul mi-a întrerupt activitatea. E o motivare destul de puternică, nu ?

— Atîta doar că nu se potrivește în cazul nostru, îi replică Baumann cuprins de pesimism.

— Domnule colonel, totul e să ciștigăm timp.

— Nu prea văd la ce ne-ar folosi, dacă avionul nu se va întoarce...

— Bine ar fi ! lăsa Hawlischek să-i scape. Aș prefera să-l știu prăvălit într-o prăpastie decît să se întoarcă fără cei doi. Mai bine zis, fără blestematul de „Odin“.

— Ai dreptate. Dar ce ne facem în cazul ultimei variante ?

— Depinde. Înapoierea avionului gol nu înseamnă neapărat că cei doi au fost capturați !

— Te amăgești singur, papă Rolf !

— Keitel îl amăgește pe Hitler, Schellemburg, pe Keitel, dumneavoastră pe doctorul Eibl iar eu... pe dumneavoastră.

— Și pe dumneata ?

— Mă autoamăgesc, cum ați spus. E ca un lanț al nădejdlor nebunești. Și fiecare știe că e de ajuns să se rupă o za și totul se sfîrșește. Așa că, în mod tacit, vom lua de bune orice motivări care ne-ar prelungi speranțele. Sint împrejurări cînd oamenii doresc să fie mințiți. Iar pe noi nu ne obligă nimeni să raportăm că cei doi agenți au fost capturați, cu „Odin“ cu tot. Pun răul înaintea binelui, încheie Hawlischek.

— Mă tem că nu-i vom putea convinge.

— Nici nu va fi nevoie să încercăm. Uneori, incertitudinea merge mîna în mîna cu speranța. Hitler și compania vor nădăjdui în puterea lui „Odin“ așa cum un muribund mai speră în puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Ar însemna să nu fim buni creștini, dacă i-am dezamăgi, domnule colonel.

Baumann zîmbi cu amărăciune.

— Papă Rolf, ești un optimist incurabil.

— Nu, domnule colonel. Războiul mi-a spulberat această însușire minunată. Atîta doar că sînt ceva mai bătrîn. Și mai vechi în meserie. În cei peste douăzeci de ani petrecuți în poliție, am ajuns să cunosc destul de bine psihologia infractorilor incolțiți; indiferent dacă e vorba de un simplu manglitor ori de niște criminali de anvergură internațională. Mentalitatea...

Un semn al locotenent-colonelului îl determină să-și întrerupă fraza. Se auzea încă slab, bizuiatul de bondar al „Fieslerului”.

— Să mergem, propuse Hawlischek.

Avionul trecu vîind pe deasupra lor și, după ce viră la capătul pistei înghețate, coborî asemenea unei păsări obosite. Alunecă pe schiuri pînă în dreptul lor. Amîndoi alergară spre avion. Dar în afara pilotului, din carlingă nu mai coborî nimeni.

Hawlischek îi ieși înainte urmat de Baumann.

— Domnule locotenent-colonel, raportă pilotul, sosirea în zonă s-a efectuat la ora fixată de dumneavoastră. Deși am survolat de trei ori terenul nu s-a aprins nici o lumină de balizaj.

— Era normal, interveni Hawlischek, spre surprinderea lui Baumann. La cinci minute după decolarea dumneavoastră, agenții mi-au comunicat prin radio că la recunoașterea prealabilă făcută de ei, au constatat că terenul e minat. Din păcate, avionul dumneavoastră neavînd aparat de radio, nu am putut să vă rechemăm. Totuși, socotiți misiunea dumneavoastră încheiată. Veți decola spre Berlin imediat.

— Și ce voi raporta ?

— Exact ceea ce v-am spus noi acum. În plus, spuneți-le că domnul locotenent-colonel Bauman și cu mine nu vom părăsi această zonă pînă cînd cei doi agenți nu vor trece în liniile noastre. Mi-au raportat că „Odin-3” se află în mîinile lor. Rămînem să le asigurăm trecerea, atunci cînd acest lucru va fi posibil fără riscuri. Mai aveți ceva de adăugat, domnule locotenent-colonel ?

Baumann tresări.

— Nu. Asta e tot. Cînd poți decola ?

— Imediat ce alimentez.

— Perfect, interveni din nou căpitanul. Și pînă ajungeți la destinație, nu vorbiți nimănui despre felul cum a decurs misiunea dumneavoastră.

— E un ordin, adăugă Baumann impulsionat de un semn discret al căpitanului.

— Domnule colonel, continuă Hawlischek, eu mă reped să aduc raportul.

După terminarea alimentării, aviatorul își relua locul în carlingă. Elicea începu să se rotească și chiar în clipa aceea, Hawlischek se apropie aducînd un plic.

— Să fie predat Obersturmführerului Eibl ; personal și urgent. Drum bun ! adăugă el strigînd printre palmele făcute pîlnie.

— Papă Rolf, începu Baumann după ce zumzetul avionului se pierdu în noapte, ceva am priceput, dar nu tot. Ce-i cu raportul ăla ? Și de ce l-ai obligat să plece imediat ? Luminează-mă !

— E simplu ; un zbor în noapte comportă totdeauna riscuri. Și în cazul unei prăbușiri, greu se poate stabili dacă la bord a fost una sau trei persoane. În ceea ce privește plicul, nu conținea altceva

decît transcrierea ultimei luări de contact cu cei doi agenți, cînd ne-au comunicat recuperarea lui „Odin-3” și situația terenului de aterizare.

— Bine, dar o asemenea comunicare nici nu a avut loc ! se miră Baumann.

— Asta o știm numai noi doi. Pentru toată lumea, cei doi agenți se află ascunși undeva, în pădure ; sînt mereu în contact cu noi și așteaptă momentul prielnic pentru a trece dincoace. În ultimele zile, am comunicat cu ei fără martori. Acuma cred că m-ați înțeles.

Baumann clătină din cap.

— Papă Rolf, ești formidabil ! Dar nu mă pot abține să nu recunosc un adevăr — și nici dumneata : acel fantastic... Zahmmann ne-a învins pe amîndoi !

— Nu numai pe noi, domnule colonel, îl completează Hawlischek.

Locotenentul Blîndu scosese planurile „Odin-3” din ghiozdanul lui Spirică și acum se uita încrunțat la ele. Din cînd în cînd, arunca o privire intrigată dar totuși atentă, spre bucătărie.

— De, măi băiete, începu el, să fi știut de la început că sînt atît de importante, nu le expediam la „Divizie” ? Dar acum, gata ! Cum o veni căpitanul Laureescu, i le pun în brațe și... spele-se pe cap cu ele. Cu toate că nu cred să mai existe vreun pericol.

Spirică însă, care știa el ce știa, îl privi neîncrezător, ba rosti și un „mde” cît se poate de semnificativ.

— Ce vrei să spui ? întrebă locotenentul sume-
țindu-și o sprinceană.

— Zic și eu ca dom' sergent Pinzaru : „Lupul nu
se dă la om decît cînd are tovarăș“.

— Te-a molipsit și pe tine, cu parabolele lui ?

Băiatul chibzui cîteva clipe. Să vorbească ? Să nu
vorbească ? Sergentul fusese trimis la comandament.
„Nu cumva — pînă s-o întoarce — Cercel să dis-
pară !“ Se hotărî să-i relateze întîmplarea, însă chiar
în momentul acela, căpitanul Laureescu intră pe ușă.

— Am onoarea, domnule căpitan ! Vă așteptam,
îl întîmpină Blîndu.

Spirică salută și el pocnindu-și călcîiele.

După ce strînse mîna locotenentului, Laureescu se
adresă lui Spirică :

— Am auzit că era s-o încurci, puștiule !

— Și încă cum ! îi răspunse acesta tot cu gîndul
la Cercel.

— Du-te și cheamă-l pe sergentul Pinzaru. Vezi
că a venit.

Spirică își pocni din nou călcîiele :

— Să trăiți am înțeleș.

— Am o surpriză pentru dumneata, încep că-
pitanul după ce rămase doar cu Blîndu.

— Eu am mai multe pentru dumneavoastră.

Laurescu arată cu capul spre ghiozdanul de pe
birou.

— Te referi la hîrtoagele alea ? Cunosoc toată is-
toria, m-a informat maiorul Vasiliu. Problema e ca
și rezolvată : miine le expediem la „Divizie“. Dar
în seara asta, trebuie să-i fac un raport detaliat dom-
nului colonel. Atît în privința lui Odin ăsta — sau

cum îi mai zice — cît și referitor la altă problemă, cu care, dragă Napoleoane, am să te dau gata !

Blîndu zîmbi infatuat.

— Hm ! După cele întîmplate azi, nu văd cu ce m-ați putea da gata ?

Chiar atunci intră sergentul Pinzaru însoțit de Spirică. Dar Laureescu se adresă tot lui Spirică :

— Acum te duci înapoi și îi spui lui Cercel că îl cheamă domnul locotenent Blîndu. Să vină numai-decît !

Dar băiatul nu părea dispus să execute ordinul.

— Să trăiți, domnule căpitan, nu mă duc.

Blîndu îl repezi intrigat :

— Ai căpiat, băiete ? Execută ordinul !

— Să trăiți, domnule căpitan, permiteți-mi să vă raporteze !

Pinzaru interveni, întrerupîndu-l :

— Du-te. Am eu grijă de toate. Să rămîi la bucătărie pînă te-o chema domnul căpitan.

Fără să mai spună o vorbă, Spirică salută și ieși.

După cîteva minute, Cercel apăru în ușa bucătăriei. Privi nehotărît în jur, ca și cum ar fi vrut să își aleagă un drum. Deodată tresări ; de la fereastra cancelariei, căpitanul Laureescu îi urmărea mișcările.

Bucătarul își mușcă buza de jos și trecu în curtea fostului șef de post. Cînd intră în cameră, căpitanul Laureescu continua să privească pe fereastră ținînd mina dreaptă sub centură, aproape de tocul pistole-
tului.

Cercel făcu cîteva pași spre masa care ținea loc de birou. În aceeași clipă, sergentul Pinzaru trecu în spatele lui și se postă în dreptul ușii.

— Ōrdonați, domnule locotenent ! rosti bucătarul fără să pară cît de puțin neliniștit.

În locul lui Blindu, îi răspunse Laureescu.

— Măi Cercel, cum dracu' poți să gătești tu în același timp, în două bucătării din două țări ?

Bucătarul îl privi cu o expresie atît de nedumerită încît Blindu începu să aibă oarecare îndoieli în privința celor relatate de Pînzaru. Dar Laureescu nu se lăsă impresionat, ba chiar făcu și precizări :

— Da, e o performanță extraordinară să pregătești gulaș pentru ofițerii Regimentului 6 și totodată, mușchi la tavă pentru clienții restaurantului „Hubertus“ din Sibiu. N-am dreptate, Blindule ?

Veni rîndul acestuia să-l privească nedumerit.

Dar căpitanul continuă :

— Ar fi însemnat să nu-mi cunosc îndatoririle de ofițer cu contrainformațiile, dacă, coincidența dintre moartea lui Bordei și apariția la țanc a unui bucătar de o asemenea calificare nu mi-ar fi provocat anumite bănuieli.

— Ce bănuieli, domnule căpitan ? Vă faceți păcate cu mine, se lamentă năpăstuit Cercel.

— Tu să vorbești numai cînd am să te întreb, i-o reteză scurt Laureescu. Apoi continuă : La început m-a derutat faptul că domnul colonel îl recunoscuse ca atare. Dar după cîteva zile, am aflat că domnia sa îi recunoscuse numai mîncărurile, fiindcă personal nu-l văzuse niciodată. Atunci am cerut informații la partea sedentară. Totodată, am început să-l supraveghez, cu discreție, preciză zîmbind căpitanul, apoi continuă : Azi la prînz, m-au chemat la „Divizie“, unde am aflat despre caporalul Cercel Teodor, că într-adevăr, s-a prezentat la partea sedentară, fiind vărsat de la

Regimentul 4 Grăniceri. Cum însă venise fără acte — afirma că îi fuseseră furate — a fost reținut în unitate pînă la clarificarea situației. Între timp, eşalonul cu completări a plecat pe front. Cînd s-au lămurit lucrurile, adevăratul Cercel a fost lăsat la vatră fiind contingent vechi. Iar acum e la Sibiu, în bucătăria restaurantului „Hubertus”, fapt confirmat de comenduirea pieții respective.

Ei, adăugă Laureescu întorcîndu-se spre Cercel, acuma să ne răspunzi : Cine ești în realitate ?

Bucătarul își înmuiase umerii și părea că face un efort extraordinar pentru a-și ține capul drept. În ochi începură să-i strălucească lacrimi de om care își vede nădejdlile spulberate.

— Domnule căpitan, începu el, aproape plîngînd, faceți-mi ce vreți. Cînd n-are omul noroc în viață, mai bine să-l sugrume maică-sa încă din scutece ! Am crezut că voi scăpa... Văd însă că nu se poate. Vă voi spune tot, pe urmă... cum v-o lăsa inima, așa o să faceți !

— Te ascult, rosti calm Laureescu.

— Domnule căpitan și domnule locotenent, nu sînt Cercel, așa cum ați și aflat. Mă cheamă Herman Kreis și sînt din comuna Neudorf, județul Sibiu. Sas, de origine. Pacostea asta a căzut pe capul meu imediat după 23 August. Umbla zvonul că toți bărbații de origine etnică germană vor fi deportați în Siberia. Cu toate că eu am servit numai în armata română, mi-a fost totuși frică. Știam ce au făcut hitleriștii în Rusia ! Și, cum am trei copii, m-am hotărît să dispar. Se nimerise că tocmai în timpul acela fusesem demobilizat. I-am spus nevesti-mi ce să facă cît voi lipsi eu și am plecat la Sibiu, fără alt

scop decît să stau ascuns pînă s-o termina războiul. În gară, l-am cunoscut pe adevăratul caporal Cercel. Din vorbă în vorbă am aflat de unde vine și încotro mergea. Se abătuse însă două zile pe acasă, la Sibiu. Era puțin cu chef și m-a invitat la restaurantul gării. Acolo a dat de băut și mi-a povestit despre el, despre meseria lui... Se bucura că în Regimentul 6 va întîlni un vechi prieten, tot bucătar — adică pe sergentul Bordei — și că pe domnul colonel îl cunoaște, deoarece, cînd a fost în garnizoană la Sibiu, lua masa la „Hubertus“.

Ne-am dus apoi la casă, să-și vizeze foaia de drum. Cînd să bage actele în buzunar, le-a pus pe semne alături căci au căzut jos. El n-a observat și le-am ridicat eu. Am vrut să i le dau, dar atunci, domnilor ofițeri, parcă mi-a luat Dumnezeu mințile! M-am gîndit să mă folosesc de ele, să umblu așa... din gară în gară și din tren în tren pînă s-o isprăvi războiul. Am cumpărat niște efecte vechi și m-am îmbrăcat militar.

Vreo trei zile am schimbat tren după tren, dar în gară la Turda, am fost prins de o patrulă. Ofițerul de la comandamentul gării m-a predat unui eșalon care urma să plece pe front, în sectorul corpului nostru de armată. N-am avut încotro și am venit cu acest eșalon pînă la Törökszentmiklos. De acolo m-au îndrumat înapoi. Norocul meu — dacă noroc poate fi numit — că tocmai în ajunul zilei cînd am venit eu, bietul Bordei căzuse. Restul îl cunoașteți domnule căpitan, încheie bucătarul distrus.

Locotenentul Blîndu îl privea oscilînd între neîncredere și compasiune. Laureescu însă își aprinse o țigară și zîmbi ironic :

— Povestea e înduioșătoare, prea înduioșătoare ca să fie adevărată.

— Am fost sincer, domnule căpitan, se apără bucătarul.

Își desfăcu, cu mâinile tremurînde, căptușeala vestonului, de unde scoase un buletin de identitate și un livret militar.

— Poftiți actele mele. Controlați !

Ambele atestau prin fotografii, ștampile și semnături că posesorul lor se numea într-adevăr Kreis Hermann, născut și domiciliat la Neudorf, județul Sibiu ; și că ultima concentrare — doi ani — fusese efectuată la Regimentul 2 pontonieri, unde avusese tot gradul de caporal.

Era mai mult decît trebuia, pentru ca Blindu să fie convins că are în fața lui un om lovit de soartă. Cît privește povestea cu Spirică, era desigur o năzărire de copil speriat. Se abținu însă de la comentarii, deoarece căpitanul Laureescu continua să examineze, cu minuțiozitate, cele două documente. Cînd îl privi pe bucătar pentru a-l confrunta cu fotografiile cam îngălbenite, dădu cu ochii de Pînzaru care clătina neîncrezător din cap.

— Vrei să spui ceva, sergentule ?

— Deh, dom' căpitan, aș spune și eu o vorbă : Iepurele nu fuge de frică să nu-și piardă coada.

Căpitanul zîmbi.

— Ai dreptate, trebuie să vedem cine se ascunde în realitate sub blană. Ia spune, Kreis-Cercel, cum se face că știi să gătești atît de bine ? În buletin scrie că ești de profesie agricultor.

— Chiar asta sînt. Dar noi avem pămînt puțin și sărac ; regiune muntoasă. Însă Neudorful e un

fel de localitate turistică și iarna și vara. Înainte de război, țineam o pensiune pentru vilegiaturiști. Nevastă-mea e o bucătăreasă foarte pricepută. Cu timpul am învățat și eu. În Regimentul de pontonieri, am fost tot bucătar la popotă.

— Bine, asta s-ar potrivi. Ce te făceai însă dacă Bordei ar fi trăit și te întâlneai cu el ?

Bucătarul încercă să zîmbească.

— Dar ce, eu eram prost să-i apar în cale ? Și chiar dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi spus că e o simplă potrivire de nume.

— Pînă aici, hai să zicem că merge. Spune-mi însă de ce ai vrut să-l împuști pe Spirică ?

Poate numai marii artiști ar fi putut mima atît de bine consternarea amestecată cu surprindere ce se așternuse pe fața bucătarului.

— Dumnezeu ! Cum vă puteți închipui una ca asta, domnule căpitan ?!? Pe Spirică ? Să-l omor eu ? Am copil de vîrsta lui ! Poate i s-o fi părut băiatului !? De frică... Nu uitați că femeia aia îi nimerise căciula. Ce pacoste pe capul meu !?! Chemați-l de față, domnule căpitan. Cum ar putea crede el una ca asta ? Țin la el ca la copiii mei !

— Bine-bine, îl întrerupse Laureescu. S-ar putea să ai dreptate, i s-o fi părut. Am să mai vorbesc cu el mîine, după ce s-o mai liniști. Dar, mai e un lucru pe care trebuie să-l lămurim : Adevăratul Cercel nu avea de unde să știe că va fi trimis pe front și mai ales, că are să fie repartizat la batalionul 12 ! Tu însă, ne-ai prezentat un ordin de serviciu întocmit de serviciul adjutanturii de la partea sedentară, deși nici nu ai trecut pe acolo. Ordinul e fals. De unde îl ai, caporal Krels ?

Dar bucătarul nu se dădu bătut.

— Era în actele pierdute de Cercel. Eu nu aveam de unde să procur așa ceva. Cine mi-ar fi dat un ordin fals ?

— Tocmai acest lucru vreau să mi-l spui. Fiindcă adevărata identitate ți-o cunoaștem : Ești maiorul S.S. Hans Vogel, urmărit de autoritățile sovietice pentru crime de război săvârșite pe teritoriul Uniunii Sovietice. Semnalmentele dumitale mi-au fost comunicate de-abia astăzi.

Auzindu-l, Blîndu făcu ochii mari, iar Pînzaru își încleștă mîinile pe armă.

— Nu-i adevărat ! izbucni bățos bucătarul. E o confuzie, nu am făcut parte din S.S.

— Asta o vei declara anchetatorilor sovietici, dar eu nu-i văd prea dispuși să te creadă. Am văzut și o copie după fotografia în care ți-ai immortalizat crimele : zîmbeai lîngă șase spînzurători de care atîrnau tot atîtea cadavre de bărbați și femei. Fotografia a fost găsită în bagajele pe care n-ai avut vreme să ți le evacuezi cînd te-ai retras din Smolensk. Deși au trecut peste doi ani de atunci, locuitorii din satul Stara Molnia te vor recunoaște cu siguranță.

Laurescu îl privi în ochi așteptînd să vadă efectul dezvăluirilor sale. Dar bucătarul nu părea chiar atît de înspăimîntat pe cît trebuia să fie un om în situația lui.

— Domnule căpitan, nu am fost niciodată la Stara Molnia și nici la Smolensk. Pentru simplul motiv că din noiembrie 1940 pînă în ianuarie 1944, am fost tot timpul în București. Că sînt maior, ați ghicit. Dar nu mă cheamă Hans Vogel și nici nu am făcut parte din S.S., preciză „bucătarul“.

Apoi, luînd o poziție rigidă, se prezentă cu aplombul specific ofițerilor germani :

— Maior Schmidt Alois din Abwehr. Din ianuarie și pînă mai acum cîteva săptămîni am comandat batalionul 106 infanterie. Sînt prizonierul dumneavoastră, și-s gata să fac mărturisiri sincere și complete ; deși, povestea cu fotografia ar putea fi un simplu bluff, adăugă el schițînd un zîmbet ironic.

Laurescu tresări imperceptibil, în timp ce Blindu trecea din uimire în uimire. Numai Pînzaru, deloc impresionat de noua identitate a bucătarului, aștepta calm în spatele lui.

— Asta, începu căpitanul, ar fi cam a treia identitate pe care ne-o prezinți.

Maiorul Schmidt răspunse resemnat.

— Am fost consilier pentru probleme speciale, pe lîngă misiunea militară germană din România. Mai sînt desigur, în București, destule persoane care m-au cunoscut în acea perioadă. Puteți verifica oricînd.

Căpitanul îi răspunse evaziv.

— Vom vedea. Însă mai întii să ne spuneți... cu ce treburi pe la noi ?

— Am avut misiunea ca împreună cu agentul Abwehrului Gretl Speerle (cunoscută la București sub numele de Margareta Spîrlea — cîntăreață și dansatoare la cabaretul „Rio“, iar la Budapesta drept Margit Szepperly — redactor la o revistă feminină), să recuperăm documentele „Odin-3“. Din păcate, misiunea noastră a eșuat.

În acel moment, dinspre sectorul cotei 720 începu să răsunе înfundat zgomotul unei canonade violente.

Căpitanul și locotenentul deveniră atenți și ascultară încordați. Dar canonada nu se apropia.

Maiorul prizonier își scoase din buzunar un ceas Roskopf-Patent. După ce luă cunoștință de oră, îi închise capacul și îl vîri la loc.

— La ora aceasta, începu el zimbînd amar, un avion trebuia să ne transporte în liniile germane. Din păcate, se va întoarce fără noi.

— Sînt atît de importante documentele astea, încît să justifice acțiuni de asemenea anvergură? se prefăcu interesat locotenentul Blîndu.

— Bineînțeles. Hitler nici nu știe că s-au pierdut. Feldmareșalul Keitel l-a însărcinat personal pe Obersturmführerul S.S. doctor Eibl, cu recuperarea lor. De peste o lună de zile, toți sînt cu privirile îndreptate spre regimentul dumneavoastră.

Căpitanul Laurescu îi împinse un scaun invitîndu-l să ia loc.

— Nu credeți, domnule maior, că ar fi cazul să luăm povestea de la început? Observați că pentru moment, sîntem oarecum convinși că ne-ați destăinuit adevărata dumneavoastră identitate. Vă atrag însă atenția că e de ajuns să ascundeți un singur amănunt pentru ca să revin la părerea că am în față pe criminalul de război reclamat de autoritățile sovietice.

— Voi fi sincer. În situația mea nu am altă șansă. Documentele acelea se aflau — împreună cu încă două colete cu conținut asemănător — într-un avion care a fost nevoit să aterizeze forțat în spatele liniilor dumneavoastră. Avînd în vedere importanța lor, O.K.W.-ul a dezlănțuit o acțiune în vederea recuperării lor. Pentru aceasta a fost folosit unul din puținii agenți ai Abwehrului care mai rămăseseră în armata română : Agentul 24-W-38. Dumneavoastră

l-ați cunoscut sub numele de Caloianu Ovidiu, sergent. El a reperat epava avionului și, cu ajutorul unui complice, le-a recuperat. Tot el a oprit mașina popotei când se întorcea de la divizie. S-a apropiat de cabină și i-a împușcat pe ocupanți. În pădurea apropiată aștepta o grupă de Kommando care trebuia să-l ajute la traversarea liniei frontului. Cum însă nu s-au găsit decât două lădițe...

— Deci asta conținea sacul cu fasole ? interveni Blindu.

— Exact. Sînteți bine informat, recunosc Schmidt. Agentul a fost nevoit să rămînă pe loc pentru a recupera și cea de a treia lădiță. În momentul acela ați apărut dumneavoastră, domnule locotenent, și într-un fel sau altul ați început să-l stînjiți. Totuși, printr-un extraordinar tur de forță a trecut în liniile noastre. Atîta doar că în locul documentelor, a adus cu el 38 de cutii cu sardele „Robert“. Ca să-și scuze într-un fel greșeala, Caloianu a pus mistificarea pe seama dumneavoastră, domnule locotenent, dîndu-vă drept ofițer al Biroului 2.

— Eu, domnule ? se miră acesta.

Schmidt zîmbi mînzește :

— Și încă ce reclamă vi s-a făcut ! Atît Abwehrul cît și serviciul de informații S.S. — cu doctorul Eibl în cap — sînt convinși că sînteți unul din cei mai buni ofițeri ai Biroului 2 al armatei române.

Dacă ar fi fost singur, Blindu și-ar fi făcut cruce ; se mulțumi, în schimb, să ridice din umeri.

Maiorul își continuă mărturisirile :

— Caloianu a revenit la dumneavoastră, dar după cîteva zile Abwehrul a fost informat că l-ați executat.

— De data aceasta vă înșelați, îl întrerupse Laurescu.

— Știu, domnule căpitan. Am aflat ulterior că s-a sinucis. E obiceiul agenților noștri, când constată că misiunea lor a eșuat. În felul acesta evită să dea socoteală Gestapoului. În sfârșit, după acest eșec, Obersturmführerul Eibl l-a însărcinat pe unul din adjuncții săi — Sturmführerul Otto Göcke — cu executarea ei. Numai că acesta a venit cu metode nu prea potrivite pentru asemenea cazuri. A inițiat atacul nocturn de la Ferhad. Cine își putea închipui că ușa popotei e păzită de o santinelă ! ? ! se miră Schmidt aproape cu admirație. Și acest eșec a fost pus tot pe scama dumneavoastră, domnule locotenent.

Dar Blîndu nu se mai mira de nimic, se mulțumea să asculte și să-și șteargă transpirația.

— Am pierdut în noaptea aceea un ofițer și doi soldați, plus călăuza. Atunci Eibl a încredințat misiunea agentului 19-W-40, falsa contesă de Szentfüllop. Numai că și pe ea ați păcălit-o, deoarece în schimbul unui contraatac care ne-a provocat pierderi de cîteva sute de oameni, am primit — în locul documentelor, un album cu litografii : „Viața și bătăliile lui Napoleon în imagini“, ediția din 1886. Sturmführerul Göcke a socotit acest fapt ca o sfidare adusă S.S.-ului. De aici și atentatul nereușit de la castel. Numai că, răposatul colonel Odon de Póhany-Szentfüllop nu a fost niciodată un țintaș prea strălucit, lucru pe care Sturmführerul nu-l știa.

Blîndu nu era în stare nici măcar să mai deschidă gura.

Schmidt continuă :

— Atunci am fost trimis eu. Frau Speerle s-a instalat în sat, cu un post de radio, și a așteptat sosirea dumneavoastră cât și a mea...

— Un moment, îl întrerupse căpitanul Laureescu. Cred că varianta cu documentele caporalului Cercel ar trebui puțin revizuită. Am dreptate, Herr Maior ?

— Desigur, conveni Schmidt plin de amabilitate. După ce am fost parașutat în România, m-am dus imediat în orașul unde se află partea sedentară a unității dumneavoastră. Am așteptat în gară vreunul din ostașii regimentului de vânători. Aveam nevoie de acte numai pentru copierea semnăturilor. Foj de drum, bilete de voie și ordine de serviciu în alb, cu ștampile în regulă, aveam destule. Cercel a sosit la momentul potrivit. În rest, faptele sînt aproximativ cele ce vi le-am relatat mai devreme. El m-a întrebat dacă știu unde se află cazarma, eu i-am răspuns că avem același drum. L-am invitat la o bodegă. Am scos de la el tot ce se putea și în ultimul pahar i-am strecurat un narcotic. A adormit imediat. I-am luat actele și gata.

— Și nu v-ați temut că va veni pe front, numai-decît după dumneavoastră ? se interesă Laureescu.

— Știam că mai întîi va trece un timp, pînă se va lămuri problema actelor. Apoi, eu aveam un avans de cîteva zile bune, deoarece tot cu un avion am fost adus în Ungaria. Și afară de asta, speram să rezolv cazul în două-trei zile. Speram, repetă oftînd maiorul Schmidt.

— Pe sergentul Bordei cine l-a împușcat ? inter-veni Blîndu. Doar n-o să susțineți și acuma că a fost o coincidență ?

— Gretl Speerle. I-a urmărit pe oameni cînd au plecat în pădure, după lemne. S-a instalat într-o poziție bună și la întoarcere... Eu, domnilor, nici măcar nu îl cunoșteam ! Recunoașteți că e logic, nu ?

— Mda, încuviință Laurescu fără să pară prea convins. Să auzim mai departe.

— Caloianu se înșelase crezînd că dumneavoastră nu acordați importanță documentelor. M-am convins de asta văzînd că le țineți totdeauna în cancelarie. În plus, au apărut și americanii aceia care erau reporteri tot așa cum sînt eu bucătar. Numai că le-ați dejucat și lor planurile.

— De unde știți că erau reporteri doar de circumstanță ? întrebă Laurescu în locul lui Blindu căruia îi pierise graiul.

— M-am oferit să fac de gardă în schimbul întii. Cum cunosc bine limba engleză, am ascultat toate discuțiile lor. Voalarea filmului, domnule locotenent, a fost o lovitură magistrală, care totodată dovedea și tactul impus de situație. Păcat însă că nu au așteptat să-l developeze în Statele Unite. Ar fi fost o răzbunare postumă pentru Caloianu și Frau Speerle, comentă Schmidt zîmbind. Dar să continui. După plecarea lor...

— Un moment, îl întrerupse Blindu impulsionat de semnele ce i le făcea Pînzaru. Cine a informat inamicul de plecarea și traseul nostru în ziua cînd am fost atacați ?

— Tot Frau Speerle, prin radio. Inițiativa a aparținut însă locotenent-colonelului Baumann care la ora asta raportează Berlinului eșecul misiunii mele.

— Ce ați urmărit prin acea ambuscadă ?

— Suprimarea americanilor și a dumneavoastră.

Nădăjduiam că, în zăpăceala care trebuia să urmeze, lini va fi ușor să pun mîna pe documente și să dispar. Dar ne-ați luat-o înainte și de data aceasta, recunosc cu el privindu-l pe Blîndu. Azi, am încercat pentru ultima dată ; mă bazam pe acalmia puțin obișnuită în acest sector. Nu mi-am dat seama, continuă maiorul, de un lucru elementar, domnilor, și anume că dumneavoastră, deși nu cunoșteți importanța reală a documentelor, le țineți totuși ca momeală. Și în meseria noastră, aceasta e o greșeală capitală ! Peștele s-a prins, îl aveți în fața dumneavoastră.

— N-ați ținut cont de mai multe lucruri elementare îi replică Laurescu ; de pildă calitatea hîrtiei pe care e tipărit livretul militar : prezintă aceleași caracteristici cu cea folosită de Wehrmacht. Orice ofițer cu contrainformațiile și-ar fi dat seama că are în față un spion inamic.

Schmidt surîse stînjedit.

— De cînd a trecut sub conducerea S.S.-ului, Abwehrul calcă numai în străchini, cum spuneți dumneavoastră, românii.

— Dar pentru ce ați împușcat-o pe complicea dumneavoastră ? continuă Laurescu.

— Femeile sînt slabe de înger. Ar fi mărturisit totul la primul interogatoriu. Și asta putea să-mi încurce planurile, fiindcă eu aveam pregătită varianta cu Hermann Kreis. Mi-ar fi ajuns o singură noapte de libertate pentru a mă refugia în liniile noastre.

— Nu ne-ați spus ce ați făcut cu stația de radio, întrebă Laurescu.

— Gretl a distrus-o și a ascuns-o în cotețul din curtea vecină. Cam asta e tot, domnilor.

Locotenentul Blindu se sculă de pe laviță :

— Nu prea, domnule maior. Ați omis să ne spuneți un lucru : ce reprezintă documentele alea ?

Schmidt îl privi în ochi și răspunse calm dar hotărât.

— Domnule locotenent, acest secret reprezintă o marfă care are un singur preț.

— Anume ?

— Viața mea.

Căpitanul Laureescu făcu câțiva pași prin încăpere apoi se adresă maiorului Schmidt :

— Domnule, mai devreme ați afirmat că sînteți prizonierul nostru. Trebuie să fac o precizare : nu sînteți prizonier de război ! Ați fost capturat în spatele liniilor noastre, îmbrăcat în uniforma armatei române în timp ce îndeplineați o misiune de spionaj. Știți cum se pedepsește asta ! S-ar putea, totuși, ca mărturisirile dumneavoastră sincere și complete, să fie luate în considerație de Curtea Marțială. Noi, însă, nu vă putem promite nimic.

Schmidt ascultă cu atenție și părăind convins de logica argumentelor se hotărî să vorbească :

— Sînt o parte din documentația unei arme formidabile. În mai puțin de zece minute, au fost doborîte — cu ajutorul ei — 60 de bombardiere americane. Pe frontul răsăritean au fost distruse cîteva tancuri de la o distanță de peste 3000 de metri. În afară de cei doi savanți care au proiectat-o, de Hitler însuși, de feldmareșalul Keitel, Schellemborg, Eibl și eu, dumneavoastră sînteți singurele persoane care cunoașteți secretul lui „Odin“ : un proiectil-rachetă cu autoghidare fonică. Cu ajutorul acestor documente, savanții români ar putea reconstrui — în câțiva

ani și apoi fabrica — această armă mai mult decât fantastică. Și veți fi singura țară care va dispune de ea, întrucît, după eșecul misiunii mele, fabricarea în serie nu mai este posibilă iar uzina-laborator va fi aruncată în aer pentru a nu fi capturată de inamic.

Laurescu tresări.

— Unde se află această uzină ? Indicați-ne locul precis.

Schmidt ridică din umeri.

— Am uitat. Totuși, dacă mi-ați acorda un timp suficient — și garanția că nu voi fi pus la zid — s-ar putea să-mi amintesc.

Căpitanul Laurescu îi replică nervos :

— Domnule maior, mă interesează locul unde se află laboratorul ăla, fiindcă nici savanții de acolo nu au stat probabil cu mîinile în sîn. Au încercat — desigur — să reconstituiască planurile și în cazul acesta, arma ar putea fi totuși fabricată și folosită înainte ca aliații să atingă frontierele Germaniei. Or, acest lucru — atît pentru cauza aliaților cît și pentru binele poporului german — nu trebuie să se întîmple.

Blindu interveni :

— Domnule maior, dacă a mai rămas ceva omenească în dumneavoastră, ajutați-ne să împiedicăm această ultimă nebunie a conducătorilor naziști.

Schmidt rămase tăcut cîteva clipe, apoi se hotărî să vorbească :

— Uzina este subterană. Se află la 12 kilometri sud de Kissingen. Și acum, spuneți-mi vă rog : ce se va întîmpla cu mine ?

— Vă vom preda chiar în seara aceasta pretorului diviziei. Mai departe...

Și căpitanul Laureescu își încheie fraza printr-un gest care însemna : Ce-ai căutat, ai găsit !

Schmidt deveni livid, dar își reveni după câteva clipe. Înainte de a pleca escortat de doi ostași care așteptaseră afară, se adresă ofițerilor :

— Domnilor, în această acțiune ați înfruntat și ați dejucat planurile Abwehrului și Serviciului de informații ale S.S.-ului în frunte cu Schellemburg și Eibl, ca să nu mai vorbesc de ceilalți maeștri ai spionajului și informațiilor. Puteți să vă felicitați. Ați câștigat o bătălie de proporții aproape istorice. Eu mi-am dat silința să fiu un bun bucătar. Cred că din acest punct de vedere ați fost mulțumit de mine. De aceea, vă rog un lucru, domnule căpitan : spuneți-mi cinstit, sinteți în serviciul Biroului 2 al armatei române ?

— Pe cuvântul meu de ofițer, nu ! În viața civilă sint avocat. Și acum, sinceritate contra sinceritate : Cum de știți să gătiți atit de bine ?

Schmidt zîmbi amar :

— Nu Hermann Kreis, ci tatăl meu — Johann Schmidt — a avut o pensiune — în Alpii Bavarezi. În timpul vacanțelor, cînd pensiunea era plină de turiști, îl ajutam și eu. Și din această îndeletnicire, mai tîrziu mi-am făcut un... hobby, cum spunea maiorul Canavan cînd domnul locotenent i-a oferit bereta sa pentru colecție.

După plecarea prizonierului, Blindu se duse la bucătărie, unde fruntașul Teodorescu încerca să-l înlocuiască pe maiorul bucătar.

— Văleu, dom' locotenent, ce ne facem ? se văită el. Cu cina o scoaserăm la capăt, c-a pregătit-o... maiorul Cercel. Dar mîine ? Poimîine ?... Că eu... cu

gătitul... stau cam prost. Am fost chelner de bodegă, acolo nu se serveau decît aperitive...

— Fii liniștit, Teodorescule. Trecem noi și hopul ăsta. Am descurcat situații mai grele, cum a fost asta de acum, cu documentele.

Caporal Netcu puse deoparte cîrpa cu care ștergea farfuriile și se adresă locotenentului :

— Chiar așa, domnule locotenent ; ne-a spus Pinzaru, că a fost de față. Ne-am războit cu... „ab-verul“ ? cu Keitel și cu „es-es“-ul ăla ?

— Da, Floreo, și culmea e că i-am biruit. Odată cu planurile alea, s-a spulberat și una din ultimele lor nădejdi.

— Cum de puturăm una ca asta ? se miră Teodorescu. Că doar nici dumneavoastră nu sînteți de la Biroul 2 și nici noi nu sîntem mai breji ca alții ? Ia... niște rezerviști acolo ! Leaturi vechi.

Adevărul era că această întrebare îl chinuia și pe locotenent încă din timpul interogatoriului, cînd Schmidt îi informase despre amploarea forțelor pe care le înfruntase.

Își privi oamenii : sergentul Pinzaru ștergea tacimurile, caporalul Netcu făcea același lucru cu farfuriile, în timp ce Teodorescu împreună cu Spirică frecau oalele. Oameni simpli, ostași asemenea tuturor sutelor de mii care se aflau încleștați — fiecare cu rostul lui și la postul potrivit — în vîltoarea războiului. Dar mîinile acelea, care mînuiau cîrpele și polonicul se arătaseră hotărîte și îndemînatice atunci cînd s-au încleștat pe arme. Și deodată avu revelația răspunsului :

— Destul de simplu, băieți ! Am respectat regulamentele militare, am fost vigilenți ; iar cînd a tre-

buit, am luptat așa cum știe să lupte ostașul român. Și astea toate la un loc, au fost de-ajuns pentru a dejuca planurile și acțiunile inamicului. Adică, ne-am făcut datoria ! De mai mult nici nu era nevoie !

Locotenentul se despărți de oamenii săi plecând spre cantonamentul colonelului care voia să afle toate amănuntele. Îl găsi înconjurat de șefii serviciilor, la fel de curioși să asculte nemaipomenita istorie a documentelor „Odin” și a maiorului german, ajuns bucătar în armata română.

Cînd isprăvi relatarea faptelor, colonelul îl bătu pe umăr :

— Ei, Blindule, te-ai convins acum, că pe front, toate specialitățile sînt de importanță vitală ? Chiar și aceea de popotar ? Și războiul încă nu s-a terminat !

— Da, domnule colonel, ați avut dreptate.

Căpitanul Laurescu începu să ridă.

— Am o propunere, domnule colonel ; nu s-ar putea ca de la întii decembrie să treacă dînsul la contrainformații și eu să preiau popota ?

— Ba mai bine o preiau eu, interveni căpitanul Lapedatu. Tu, Laurescule, precis că vei fi decorat. Dă-mi voie să mă disting și eu. Văd că pe la popotă se obțin mai des decorații. Poate primesc și eu...

— ...„Marele Ciolan” al ordinului „Polonicul de aur”, îl întrerupse Blindu, plătindu-i o poliță mai veche.

Gluma fu gustată de toți ; zimbi și colonelul dar redeveni imediat serios.

— Domnilor, să lăsăm astea ! Ce ne facem fără bucătar ?

— Il avem pe fruntașul Teodorescu, e chelner de meserie. Sper că se va descurca ; mai ales că a avut profesori buni, aici la popotă. O fi învățat și el câte ceva ? !

— Să sperăm. Dar ca maiorul ăla, rar bucătar..., încheie colonelul, fără să-și poată reține regretul și admirația.

Cînd se reîntoarce la cancelarie, Blîndu avu surpriza să găsească musafiri : doctorul Maier și colegul său mai tînăr. Aduseseră o sticlă cu coniac pentru sărbătorirea evenimentului. La intrarea lui Blîndu, doctorul tocmai îi ținea o predică lui Spirică :

— ...Și dacă ai să te ții de carte, milităros și curajos cum ești, vei putea ajunge chiar general.

— Glumiți, dom' căpitan, se apără puștiul speriat de o asemenea perspectivă. Cine are să-l ia în serios pe un general pe care îl cheamă Spirică ?

Doctorul Maier îi replică rîzînd :

— Nu fi prost, măi băiete ! Cum îți închipui tu c-o să îndrăznească cineva să nu îl ia în serios pe un general, chiar dacă îl cheamă Spirică ? !

Și întorcîndu-se spre Blîndu, adăugă :

— Mai bine să te cheme Spirică și să ajungi general, decît să te numești Napoleon și să fii popotar ! Am dreptate, Băieșule ?

Dar acesta nu putea să-i răspundă. Izbucnise într-un hohot de rîs atît de sănătos, încît îl molipsise și pe Blîndu. Numai Spirică rămăsese serios și privea visător spre cuier, unde era agățată cascheta căpitanului medic. Poate că în visul său de adolescent vedea una de general, pe măsura capului său.

Și de ce nu? Pentru el — ca și pentru toți cei de vîrsta lui — zorile noi care luminau cerul patriei deschideau perspective nebănuite.

În ziua de 12 decembrie 1944 aviația aliată executa un bombardament masiv în apropierea orașului Kissingen. Bombe de două tone perforară planșeele de beton, străbătînd pînă în inima uzinei-laborator. „Trăsnetul zeilor” rămase încătușat sub tonele de beton, moloz și pămînt, alături de făuritorii și constructorii săi, pe care bombardamentul îi surprinsese în clipa cînd megafoanele stației de radio interne — supravegheate atent de Sturmführerul Otto Gocke — transmiteau un comunicat despre iminenta debarcare germană în... Anglia.

Două zile mai tîrziu, o grupă de S. S.-iști executa fără judecată un locotenent-colonel și un căpitan din Abwehr. Erau ultimele victime ale „Trăsnetului zeilor”.

Page 100
The first part of the book is devoted to a description of the various types of rocks which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The second part of the book is devoted to a description of the various types of fossils which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The third part of the book is devoted to a description of the various types of plants which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The fourth part of the book is devoted to a description of the various types of animals which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The fifth part of the book is devoted to a description of the various types of minerals which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The sixth part of the book is devoted to a description of the various types of geological structures which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The seventh part of the book is devoted to a description of the various types of geological phenomena which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

The eighth part of the book is devoted to a description of the various types of geological maps which are found in the district. The author has been very careful to give a full and accurate description of each type, and to show how they are distributed in the district.

Redactor : VICENTIU DONOSE
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Anărut 1983. Format 70X100/32. Coll 1100 1 93
Editura Junimea, str. Gheorghe Dimitrov. 1
IASI ROMANIA

Tiparul executat sub c-da 5501 la
Întreprinderea poligrafică Galati
În-dul George Cosbuc nr. 221 A
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

JUNIPIEA

IASI-ROMANIA

Lei 950

